

LJUBAV
STRAST

LYNN
RAYE HARRIS

*Ohola
nasljednica*

znanje

LJUBAV
STRAST

LYNN
RAYE HARRIS

*Ohola
nasljednica*

znanje

Lynn Raye Harris
Ohola nasljednica
A Game with One Winner
Avada
Ziki
Crowarez.org

PRVO POGLAVLJE

Ruski milijarder proširio je glasine da će kupiti posrnuli lanac robnih kuća

Bila je ovdje. Roman Kazarov bio je uvjeren u to na isti način kao što je bio siguran u vlastito ime, premda je još nije vidio. Žena koja mu je bila pratilja nezadovoljno se pobunila, ispustivši slabašan zvuk s namjerom da ponovno skrene pažnju na sebe. Uputio je pogled prema njoj i onda ga ponovno odvratio.

Dosadno. Žena je bila prekrasna, ali njemu je bilo dosadno. Jedna noć u njezinu krevetu i on je bio spreman krenuti dalje.

Ženini su se prsti posjednički isprepleli oko njegove ruke. Jedva je odolilo, a da ih ne strese sa sebe. Doveo ju je večeras ovamo bez razmišljanja. Zato što bi Caroline Sullivan-Wells trebala biti ovdje. Ne zato što bi Caroline marila za ženu u njegovu zagrljaju. Ne, ona je to sasvim razjasnila prije pet godina, to da joj ni najmanje nije stalo do njega.

Nikada joj nije bilo stalo.

Nekoć, njezino odbijanje pogodilo ga je do srži. Sada nije osjećao ništa. Ništa osim čvrste odluke. U New York se vratio kao potpuno drugačiji čovjek od onoga koji je bio otišao prije pet godina.

Bogat. Nemilosrdan.

Čovjek s jednim jedinim ciljem.

I prije kraja ovog mjeseca posjedovat će Sullivans, lanac luksuznih robnih kuća koji je osnovala njezina obitelj.

Bio je to vrhunac svega za što je naporno radio, nešto kao trešnja na vrhu sladolednog kupa. Sullivans mu nije trebao, ali ga je želio. Jednom davno bio je potrčko Franku Sullivanu. I onda je bio bezobzirno izbačen, radna mu je viza istekla, a snovi o boljem životu njegove obitelji u Rusiji bili su uništeni.

Jedino što se usudio napraviti bilo je zaljubiti se u Caroline, ali samo taj jedan čin bio je isto kao da je nataknuo krila od voska i doletio preblizu suncu. Pao je duboko i brzo.

Međutim, sada se vratio. I ne postoji ništa što bi Caroline ili njezin otac mogli učiniti, a da bi ga omelo.

Kao da se radilo o reakciji na neku neizrečenu zapovijed, mnoštvo se razmaknulo i ukazala se žena koja je stajala na drugoj strani prostorije. Bila je uživljena u razgovor. Svjetlost velikog Waterford

lusteru koja je dolazila odozgo padala je kao da bi trebala istaknuti samo nju, obavijajući njezinu kosu boje zlata i mliječnobijelu put kao aureola blijedog svjetla.

Romanu se utroba stisnula. Još uvijek je bila prekrasna, još uvijek bezvremenska. I još je uvijek ostavljala dojam na njega, što ga je još više ljutilo. Nije to očekivao, taj udar nekadašnje požude i gorko-slatke radosti. Stajao je ondje pokušavajući se oduprijeti tom osjećaju kako bi je mogao promotriti hladno, kritički.

Da, puno je bolje. Upravo je to htio osjećati - gađenje. Mržnju.

Stisnuo je zube. Odabrala je upravo taj trenutak da podigne pogled, kao da je osjetila da nešto nije u redu, kao da se uzburkao krug njezinih prijatelja. Pojavila se lagana bora na mekoj koži iznad njezinih svijetlosmeđih očiju, kao da ju je zasmetalo što je prekinuta.

A onda ga je ugledala. Razrogačila je oči, širom stvorila svoja ružičasta usta. Ruku je položila na prsa i onda, bolje razmislivši, ponovno je spustila sa strane - ali to joj nije uspjelo prije nego što je on vidio kakav je dojam na nju ostavio.

Dugo su zurili jedno u drugo.

Ona je prva skrenula pogled, rekavši nešto osobi s kojom je razgovarala, prije nego što se okrenula i pobjegla kroz stražnja vrata.

Roman se ukočio. Trebao se osjećati pobjedonosno, no usprkos tome osjećao se neobično, kao da ga je ponovno odbila. Kao da će mu se čitav svijet srušiti, baš kao što se to dogodilo prije pet godina. Ali to nije bilo moguće, ne više. *On* je sada taj koji vodi. On je pobjednik, osvajač.

Unatoč tome, u njemu se uzburkala gorčina, vrteći se i svijajući mu utrobu od boli u dnu njegove duše, podsjećajući ga na to koliko je duboko i kako teško pao. Podsjećajući ga koliko ga je taj pad stajao prije nego što je ponovno bio u stanju podići se.

»Dragi«, rekla je žena pokraj njega, odvlačeći mu pažnju od vrata kroz koja je Caroline nestala, »možeš li mi donijeti piće?«

Roman ju je pogledao. Bila je zgodna, razmažena glumica, lica i tijela koji obično muškarce dovode do ludila. Bila je naviknuta privlačiti pažnju, imati svoje hirove kojima bi se udovoljavalo bez pitanja.

Ali ono što je vidjela na njegovom licu zaustavilo ju je.

Zakoračila je unatrag, prsti su joj skliznuli niz glatku površinu njegova smokinga. Brzo je razmišljala, pokušavajući ispraviti svoju pogrešku.

Prekasno.

»Ja ne donosim piće«, hladno joj je odgovorio. Rukom je posegnuo u unutarnji džep sakoa i izvukao novčanik. Izvadio je pet šuštavih novčanica od sto dolara i ugurao joj ih u ruku. »Uživaj koliko god dugo želiš. Kad završiš, pozovi taksi da te odveze kući.«

Čim se okrenuo, ona je posegnula za njim: »Ostavljaš me?«

Oči su joj bile širom otvorene, vjera u vlastitu ljepotu uzdrmana.

Čak bi se i sažalio nad njom kada ne bi bio siguran da će gomila zainteresiranih muškaraca navaliti istog trenutka čim on ode. Roman je uzeo njezinu ruku sa svog rukava, podignuo je do svojih usana i poljubio je.

»Nije nam bilo suđeno, *moja krasavica*. Naći ćeš nekoga tko te zaslužuje.«

I tako ju je ostavio samu, krenuvši u potragu za drugom ženom. Onom koja mu ovoga puta neće pobjeći.

Caroline se dizalom spustila u prizemlje i požurila van na ulicu. Srce joj je poput čekića tuklo u glavi, u grlu, stisnula se u ogrtač i pokušavala normalno disati. *Roman*. Treptajima je otjerala iznenadne suze koje su joj se pojavile u očima i dobacila vrataru nesiguran osmijeh kada ju je upitao treba li taksi.

»Da, molim«, odgovorila je bez daha. Od svih ljudi koji su noćas bili u toj prostoriji. Ali ipak, trebala ga je očekivati, nije li? Negdje je pročitala da se vratio u grad. Ne čini se da će mediji ostaviti na miru Romana Kazarova. Ili njegovu nakanu. Carolinini prsti gnječili su svileni ogrtač. Bit će beznadno zgužvan kada to prestane raditi, ali ona za to nije marila. Trebala je znati da će ga ponovno vidjeti, ali nije očekivala da će se to dogoditi tako brzo. Ne, očekivala je da će se s njim suočiti u prostoriji za sastanke uprave - pa čak i tada, mislila je, bit će dovoljno natjerati se da propusti ručak.

Kako da se ponovno s njime suoči? Kako? Samo jedan trenutak, jedan pogled preko cijele prostorije bio je dovoljan da postane histerična ruševina bolnih emocija, uvijek je imao baš takav utjecaj na nju, ali ipak ju je zaprepastilo što je tomu još uvijek tako. Nakon toliko vremena. Nakon svega.

»Caroline.«

Leđa su joj se rastopila pod svilenkastim izgovorom njezina imena s onih usana koje je nekoć toliko voljela. Nekoć, ali više ne. Ona je sada žena koja je izabrala, i ponovno bi napravila isto, s obzirom na okolnosti. Zadržala je Sullivans tada, zadržala bi ga i sada.

Bez obzira što su Roman Kazarov i njegova multinacionalna kompanija imali druge planove.

Okrenula se s osmijehom na usnama. Osmijehom koji je podrhtavao u uglovima. Nadala se jedino kako je dovoljno mračno da on to ne primijeti.

»Gospodine Kazarov«, rekla je pomalo preoštrim, a istodobno krhkim glasom.

Trebala je pronaći snagu, koncentrirati se — ali bila je izbačena iz ravnoteže, još uvijek u šoku od iznenađenja što ga je večeras ondje ugledala.

Njezino srce kao da je polagano počelo propadati kroz utrobu pa sve do nožnih prstiju. Osjećala je u sebi silnu dubinu, kao da je zaronila kroz te njegove bistre ledenoplave oči. Još uvijek je bio nevjerovatno zgodan. Visok, plećat, tamne kose i toliko skladnih crta lica da bi ih svaki umjetnik poželio pretočiti u sliku.

Ili fotografiju. Da, vidjela je njegove fotografije otkako se iznenada pojavio na javnoj sceni prije nešto više od dvije godine. Još uvijek se sjeća prvoga puta kada joj je Jon za vrijeme doručka dodao novine i rekao kako treba vidjeti tko se u njima pojavio.

Gotovo se ugušila kavom. Suprug je posegnuo za njezinom rukom i stisnuo ju. On je jedini znao koliko vijesti o Romanu mogu biti razorne za nju. U godinama koje su uslijedile sa strepnjom je pratila Romanov uspon, znajući duboko u sebi da će se on jednoga dana vratiti.

Znajući da bi mogao doći po nju.

Roman upita: »Nakon svega što smo bili jedno drugom, Caroline, zar se tako dočekuje starog prijatelja?«

»Nisam znala da smo prijatelji«, odvratila je, bolno se prisjećajući načina na koji ju je pogledao one noći kada mu je rekla da se više ne smiju viđati. Upravo joj je bio rekao da je voli. Željela mu je uzvratiti istim riječima, ali to je bilo nemoguće. Pa je lagala. A on je

promatrao... zapanjen. Povrijeđen. Da bi potom njegov pogled postao ljutit.

Sada ju je gledao kao da mu uopće nije stalo. To ju je zbunilo. Izbacilo ju je iz takta, uznemirilo iznutra. Uskomešalo, a on je bio hladan, suzdržan. Miran.

Ali zašto je bila toliko uznemirena? Napravila je ono što je morala. I opet bi napravila isto. Podignula je bradu. Da, napravila je pravu stvar, bez obzira koliko ju je to pogodilo. Sreća dvoje ljudi nije značila ništa u usporedbi s dobrobiti svih onih čiji su životi ovisili o Sullivansu.

Roman je slegnuo ramenima. »Onda smo sigurno stari znanci.« Jedna obrva podigla mu se u luk dok mu se pogled spuštao prema mjestu na njezinim grudima na kojem je držala zakopčan ogrtač. Te je noći nosila crnu haljinu bez naramenica, ali zbog načina na koji ju je promatrao, osjećala se kao da je gola ispod svile. U srcu joj se rasplamsala toplina. Nezgodna toplina. »Stari *ljubavnici*«, rekao je Roman u trenutku kada su im se pogledi ponovno sreli.

Ona se okrenula i pogledala preko Pete avenije prema parku, utroba joj je drhtala. Bila je gužva u prometu, automobili su se jedva kretali zbog zastoja i znala je da joj zbog toga taksi dugo neće stići. Kako li će to izdržati?

Iznad svega nadala se da ga više nikada neće vidjeti. Tako bi bilo lakše. Sigurnije.

»Ne želiš da te podsjetim?« upita Roman. »Ili si se odlučila pretvarati kao da se nikada ništa nije dogodilo?«

»Znam što se dogodilo.« Nikada to ne bi mogla zaboraviti. Kako bi i mogla kada svakoga dana ima podsjetnik na strast koju je nekoć dijelila s tim čovjekom? Činilo se da će je uhvatiti panika već na samu pomisao, ali nije to dopustila. »Ali bilo je to davno.«

»Bilo mi je žao kad sam čuo za tvog supruga«, rekao je potom, a njezin se želudac stisnuo u bolan čvor.

Jadan Jon. Jadani, jadan Jon. Ako je itko zaslužio sreću, onda je to bio on. »Hvala ti«, rekla je, a zbog knedle u grlu riječi su joj jedva izlazile. Prošlo je više od godinu dana otkako je Jon umro, ali još uvijek bi je presjeklo u grudima kada bi pomislila na one posljednje mjesece nemoći, kada mu je leukemija potpuno razorila tijelo. To je bilo toliko nepošteno.

Na trenutak je pognula glavu, potajice rastjerujući suze koje su prijetile da će joj skliznuti niz obraze. Jon je bio najbolji prijatelj kojega je ikada imala, njezin partner, i još uvijek joj nedostaje. Razmišljanje o njemu podsjetilo ju je da mora biti baš onako jaka kakva je bila kada se suočila s njegovom bolešću.

Roman je bio muškarac, a muškarci mogu biti poraženi. »To neće ići«, rekla je glasnije nego što je očekivala da uopće može u tom času.

Roman je upitno podignuo obrvu. Tako mirno. »Što to neće ići, draga?«

Trnci su joj prošli niz leđa. Jednom davno to je značilo nježnost, a ona je voljela način na koji je njegov ruski naglasak klizio kroz riječi kada bi govorio. Bio je to zagrljaj prije zagrljaja. Sada, međutim, učinio je to kako bi je mučio. Riječi su više bile prijetnja negoli zagrljaj.

Ona se okrenula, zabacivši glavu unatrag kako bi ga pogledala u oči. Stajao je s rukama u džepovima, jedan kutak njegovih predivnih usana podignuo se ukoso u podrugljiv smiješak.

Pokvareni, okrutni gad. To je bio sada. Barem je ona tako mislila o njemu. On nije bio ovdje da joj napravi bilo kakvu uslugu. I neće biti milostiv.

Pogotovo ako otkrije njezinu tajnu.

»Nećeš me smekšati, Romane«, odgovorila je. »Znam što želiš i borit ću se protiv tebe.«

Nasmijao se. »Bit će mi drago. Jer nećeš pobijediti. Ovoga puta ne.« Stisnuo je oči kao da je proučava. »Čudno, nikada ne bih pomislio da bi se tvoj otac mogao povući i postaviti tebe na čelo kompanije. Uvijek sam mislio da će ga jednoga dana iznijeti iz ureda.«

Trunka ledenog straha zarila joj se u trbuh, kao i uvijek kad bi netko spomenuo njezina oca iz tih dana. »Ljudi se mijenjaju«, rekla je hladnokrvno.

I ponekad su te promjene potpuno neočekivane. Ispunio ju je val ljubavi i tuge kada je pomislila na oca kako sjedi pokraj prozora u svom debelo podstavljenom naslonjaču i gleda u jezero u daljini. Bilo je dana kada bi je prepoznao, no većinom nije.

»Po meni, ljudi se ne mijenjaju. Štoga bilo na početku, nastaviti će biti tako do kraja.« Preletio ju je ponovno pogledom, a njezinom su kožom prošli trnci. »Ljudi ponekad žele da pomisliš kako su se promijenili, kako bi zaštitili sami sebe, ali ja mislim da to nikada nije istina.«

»To bi značilo da ne poznaješ puno ljudi«, odvratio je. »Svi se mijenjamo. Nitko ne ostaje isti.«

»Ne, ne mijenjamo se. Kakav god čovjek u svojoj biti bio, takvim i ostaje. Ako je netko bezosjećajan, na primjer, ne može naglo postati čovjekom sa srcem.«

Carolinina se koža zažarila. Znala je da govori o njoj, znala je da govori o onoj noći kada mu je bacila u lice njegovu ljubav. Željela je to zaniijekati i reći mu istinu, bi li to sada išta značilo? Nikome ni u kom pogledu.

»Ponekad stvari nisu kakvima se čine«, odgovorila je. »Izgled može zavarati.«

Čim je to izgovorila, znala je da je pogriješila. Dok ju je promatrao, njegove ledene oči postajale su sve hladnijima. »Uopće ne sumnjam da ti to znaš.«

Srdžba i tuga borile su se u njoj. Jedino što je trebala napraviti bilo je pretvarati se da ga nije razumjela. Caroline je prezirno frknula nosom. »Ipak, tata je odredio svoje prioritete. Upravo uživa na svom seoskom imanju. Teško je za to radio i to je zaslužio.«

Imala je knedlu u grlu. Zaškripala je zubima i okrenula se u nadi da će ugledati taksi, nastojeći ne zaplakati i uspjela je u tome. Obično nije imala problema sa svladavanjem osjećaja, ali pomisao na očevu bolest u prisustvu čovjeka kojega je nekoć voljela bilo je ipak malo previše za nju.

»Nikada ne bih niti pomislio da bi te zanimalo preuzeti posao jednoga dana«, rekao je Roman pomalo podrugljivim glasom. »Prije bih pomislio da tvoji interesi leže u nečem drugom.«

Ošinula ga je pogledom. »Kao, na primjer, u kupovini ili uređivanju noktiju. Nikada nisam bila takva.«

No to je bio plan njezinih roditelja. Za žene iz obitelji Sullivan nije bilo predviđeno da rade. One bi se bogato udale i provodile dane baveći se humanitarnim radom, ne prljajući ruke ozbiljnim poslom. Bez obzira na to što je ona željela naučiti posao ili što joj je otac

pomalo udovoljavao i dopustio joj da zaviri unatoč protivljenju njezine majke - jer bi joj iskustvo u poslu pomoglo u njezinim humanitarnim aktivnostima. Jon je oduvijek trebao biti onaj koji će preuzeti posao s lancem njihovih robnih kuća jednom kada se njezin otac povuče.

Što Frank Sullivan ne bi učinio niti u sljedećih dvadeset godina, da je to bio njegov izbor. Sada kad je Jon mrtav, nije bilo nikoga osim nje. I bila je prokleta dobra u tome što radi. Morala je biti takva.

»Imala si tešku godinu«, Roman je rekao meko, a njoj se srce stisnulo. Da, imala je tešku godinu. Ali još uvijek ima Sullivans. I što je još važnije, ima svoga sina. A za njega bi napravila sve. Sullivans će jednoga dana biti njegov. Bila je uvjerenjena u to.

»Uvijek može biti gore«, uzvratila je ne pogledavši ga. Neprekidno si je ponavljala da stvari uvijek mogu biti gore pa će preživjeti i taj dan - iako zapravo nije željela znati koliko gore. Izgubiti muža zbog raka i oca zbog demencije bilo je već prilično loše.

»Jest gore«, rekao je. »Ja sam ovdje. Ne bih ni došao da kompanija nije u problemima, Caroline. Dok dobit nije počela opadati, a svaki mjesec je postao borba s time kako platiti dobavljačima barem toliko da roba stigne.«

Caroline je trepnula. *Robne kuće*. Pa naravno da je govorio o robnim kućama. Na trenutak je pomislila da suosjeća s njom.

Ali zašto bi? Ona je bila posljednja osoba na svijetu koja je ikada pokazala ikakvo suosjećanje.

I ne može ga zato baš okrivljavati, može li? Nisu baš krenuli s najboljih pozicija.

Iako ju je srce boljelo, hinila je da se smije, što je zvučalo lagano kao dašak večernjeg povjetarca. Živahno je zvonilo, kao da ona nema baš nijednu brigu na svijetu, dok je, međutim, težina njezinih briga bila kao nakovanj privezan na vrat.

»Oh, Romane, stvarno. Dobro si se pobrinuo za sebe, ali tvoje informacije ne moraju uvijek biti točne. Ovoga puta si u krivu. Potpuno u krivu. Nećeš dobiti Sullivans, bez obzira koliko se trudio.« Mahnula je rukom prema Petoj aveniji i prema parku, kočiji s turistima koja je prolazila te gužvi automobila i kamiona. »Vremena su takva da je svuda teško, ali pogledaj oko sebe. Ovaj grad živi. Ovi ljudi rade i trebaju ono što im Sullivans daje. Oni žele ono što mi

imamo. Prodaja nam je u ovom kvartalu narasla dvadeset posto. I bit će sve bolje.«

Ona je u to *moral*a vjerovati. Njezin je otac donio neke loše odluke prije nego što je itko shvatio da je bolestan i ona je teško radila kako bi to ispravila. Nije bilo lako i nije bila uvjerena da će uspjeti, ali isto tako nije bila spremna niti odustati.

Roman se nakesio. Doslovno se nakesio. »Dvadeset posto u jednoj robnoj kući, Caroline. Većina tvojih robnih kuća je u gubicima. Trebala si rasprodati neke od manje profitabilnih podružnica, ali nisi. I sada imaš štetu.«

Zakoračio je prema njoj, smanjivši prostor između njih, sve dok nije osjetila njegovu toplinu. Njegovu snagu. Poželjela se povući korak unatrag kako bi zadržala razdaljinu, ali nije. Nikada ne bi prepustila niti pedalj tom čovjeku. Ne bi to mogla napraviti. Prije pet godina je izabrala i toga će se držati dok bude živa.

»Hvala ti na tvom mišljenju, iako ga nisam tražila«, Caroline je izgovorila čvrsto. Kako drsko!

Naravno da je razmišljala o tome da proda nekoliko robnih kuća, ali kada je to pokušala, ponuda baš i nije bilo na vidiku. Trebala je to učiniti prije dvije godine, ali ona tada nije bila ta koja odlučuje. Otkako je došla na čelo kompanije, gospodarstvo je zapalo u krizu i nitko nije želio kupiti robnu kuću. Radila je najbolje što je mogla sa sredstvima koja je imala.

»Malo sam istraživao«, rekao je Roman. »I znam da se Sulivansu bliži kraj. Ako želiš nastaviti raditi, morat ćeš surađivati sa mnom.«

Caroline je ponovno podignula bradu. Toliko se dugo trudila biti jaka da joj je to postalo prirodno, otprilike kao disanje. Pet godina prije, kada se izvan svih pravila razuma ili osjećaja zaljubila u tog čovjeka, možda je bila mlada i naivna, ali više ne.

»Zašto bih, pobogu, to učinila? Želiš li reći da bih ti trebala samo tako vjerovati? Prepustiti ti Sullivans i vjerovati da ćeš spasiti robne kuće koje su bile u mojoj obitelji pet generacija?« Zatresla je glavom. »Bila bih budala kada bih to napravila. A uvjeravam te da ja nisam budala.«

Kao čudom, taksu se probio kroz gužvu i naglo se zaustavio. Portir u odijelu otvorio joj je vrata uz naklon. »Gospođo, vaš taksu.«

Caroline se okrenula ne čekajući odgovor i ušla u auto. Taman kad je htjela reći vozaču kamo daje odveze, Roman se naslonio na okvir otvorenih vrata.

»Ovo je moj taksi«, izlanula je dok ju je on odgurnuo bokom.

»Idem u istom smjeru.« Smjestio se pokraj nje i vozaču dao adresu u financijskoj četvrti. Caroline ga je poželjela izvrijeđati, ali se prisilila disati jednolično, mirno. Srce joj je bilo kao zarobljeni leptir u grudima. Roman nije smio doći do njezinih vrata. Nije mu smjela dopustiti da dozna gdje živi. Ako Ryan iz nekog razloga izađe...

Ne. Caroline je vozaču dala adresu kuće u Greenwich Villageu. To nije bila *njezina* kuća, ali mogla je prošetati dvije ulice dalje do vlastite kuće kada bi taksi otišao.

»Kako znaš da idemo u istom smjeru?« upitala je kad se taksi ponovno uključio u promet.

Slegnuo je ramenima. »Jer se meni ne žuri. Čak i ako ideš prema sjeveru, ja se ponovno mogu vratiti južno.«

Caroline je navukla ogrtač preko jednog ramena. »To se čini kao užasan gubitak vremena.«

»Uopće ne mislim tako. Konačno te imam nasamo.«

Srce joj je počelo snažno udarati. Nekoć bi joj se zavrtjelo u glavi kada bi ostala nasamo s njim u dugoj vožnji taksijem. Bacila bi mu se u naručje i zbacila glavu očekujući poljubac. Neugodna toplina užarila joj je obraze, obuzela utrobu. Koliko li su skrivenih poljubaca razmijenili u taksijima kao što je ovaj?

Caroline na to nije željela misliti. Pomaknula se koliko god je mogla daleko od njega i okrenula prema prozoru gledajući van u gomilu ljudi koji su prolazili. Mlada žena u žutoj haljini uhvatila je njezin pogled dok je prolazila ispod ulične svjetiljke, držeći se pod ruku s muškarcem do nje. Kada je zbacila glavu i nasmijala se, Caroline je od zavisti osjetila bol. Kada se posljednji put ona tako spontano nasmijala?

Očaran njezinim smijehom, ljepotom ili nečim što Caroline nije mogla vidjeti, muškarac je djevojku privukao u naručje. Caroline se okrenula za njima dok je taksi prolazio i vidjela kako mu se djevojka bacila oko vrata i kako su se poljubili.

Kada se ponovno okrenula natrag, mogla je osjetiti kako je Roman promatra u mračnom taksiju.

»Ah, ta ljubav«, rekao je cinično.

Caroline je zatvorila oči i progutala slinu. Stisnula je usne i jedva se suzdržala da ne kaže kako joj je žao za svu bol koju mu je nanijela. Pet godina prije sve su rekli jedno drugome. Sada je bilo prekasno, a ona ionako više nije osoba koja je tada bila.

»Romane, što želiš od mene?« Vlastiti joj je glas zvučao napeto. On, ako je i primijetio, nije to komentirao.

»Znaš što želim. Znaš zbog čega sam došao.«

Okrenula se i pogledala ga, jedva se suzdržala od toga da zaustavi dah od pogleda na njega, onako mračnog i zlovoljnog pokraj nje. Bi li trebala, nakon pet godina, biti toliko osupnuta njegovom tamnom, muškom ljepotom?

»Gubiš vrijeme. Sullivans nije na prodaju ni pod koju cijenu.«

Među njima je zavladao tišina. A onda je on prasnuo u smijeh. Glas mu je bio dubok i zavodljiv, a nju je obuzeo val topline.

»Prodat ćeš, Caroline. I to ćeš učiniti, jer nećeš moći podnijeti gledati kako propada. Budi tvrdoglava - i gledaj kako će ti dobavljači, jedan po jedan, prestati isporučivati robu na odgodu. Samo gledaj kako ćeš morati zatvarati trgovinu po trgovinu, nećeš moći ispuniti narudžbe ili zadržati trgovine pune robe. Sullivans je poznat po kvaliteti, po raskoši. Hoćeš li prestati naručivati samo najbolje i zadovoljit se s lošijim proizvodom? Hoćeš li reći svojim kupcima da više neće moći nabaviti ruski kavijar, najfiniji dimljeni losos, torte od Josettes, dizajnerske torbe iz Italije ili muška odijela šivana po mjeri?«

Leđima joj se popela drhtavica i prešla preko ramena. Želudac joj se stisnuo. Da, bilo je baš toliko loše. Da, pomno je proučavala popis dobavljača i pitala se kako da se izvuče iz neprilika, a istodobno zadrži kvalitetu po kojoj je Sullivans bio poznat. Odjel s vrhunskom hranom bio je preskup - i da, razmišljala je o tome da ga ukine ili izbaci s nekih tržišta.

Poželjela je pitati oca. Poželjela je sjesti mu na koljena i upitati ga što on misli o tome, baš kao što je željela obratiti se Jonu i pitati njega za mišljenje. Ali njih nije bilo, no ona će se iz toga izvući. Donijet će teške odluke. Za Ryana. Zbog njega će to učiniti.

Obitelj je bila sve. Bila joj je sve što je imala.

»Romane, neću o tome raspravljati s tobom«, odgovorila je najoštrije što je mogla. »Još uvijek nemaš Sullivans. Ako se mene pita, nećeš ga nikada niti imati prilike dobiti.«

»Upravo je to ono što ne razumiješ, *solniško*. Tebe se ne pita. I to je toliko neizbježno koliko i zalazak sunca.«

»Ništa nije neizbježno. Dokle god ja mislim svojom glavom. Namjeravam se boriti s tobom svim sredstvima. Nećeš pobijediti.«

Njegov je osmijeh bio smrtno ozbiljan. I opasno privlačan, ukoliko je nagli porast njezine temperature bio ikakav pokazatelj.

»Ah, ali hoću. Ovoga puta, Caroline, to ću učiniti na *svoj* način.«

Srce joj je počelo snažno udarati. »Što bi to sad trebalo značiti? Ti, po svoj prilici, još uvijek mozgaš o našoj kratkoj avanturi. Ne možeš misliti da ćeš dobiti Sullivans samo kako bi mi se osvetio za stare grijeh.«

Te je riječi izgovarala kao da joj ne znače ništa, kao da su to tek puste riječi, dok joj je puls divlje udarao u zglobovima, u grlu.

Usta su mu se u kutovima čvrsto stisnula, a njezina se utroba pretvorila u tvrdu loptu.

»Mozgam? Teško, draga moja. Shvatio sam to još one noći kada moji...«, zaustavio se načas, »*osjećaji*... nisu bili onakvi kakvima sam mislio da jesu.« Pogledao ju je od glave do pete i onda još jednom. »Bio sam zaljubljen u tebe, to je istina. Ali ljubav? Ne.«

Nije ju trebalo pogoditi to što je od njega čula, ali pogodilo ju je. Toliko ga je voljela i vjerovala je da je i on toliko volio nju.

A sada joj govori da to nikada nije bilo tako. Da je sve bila iluzija. To saznanje boli više nego stoje mislila da je moguće pet godina poslije.

»Zašto si onda ovdje?« upitala je oštro. »Zašto ti je toliko stalo do Sullivansa? Posjeduješ puno impresivnije robne kuće. Moje ti ne trebaju.«

Njegov je smijeh bio mekan, podrugljiv. »Ne, uopće ih ne trebam.«

Najednom se nagnuo prema njoj, oči su mu sjajile u svjetlima koja su dopirala iz prometa. Želudac joj se stisnuo, iako zapravo nije znala na što je to bila reakcija.

»*Želim* ih«, promrmljao je. »A *želim* i *tebe*.«

DRUGO POGLAVLJE

*Kazarov nemilosrdan u poslu i u krevetu,
kaže Ljepotica*

Nije namjeravao ići toliko daleko, ali sada kada je to već učinio, bilo je zanimljivo vidjeti njezinu reakciju. Naglo joj je zastao dah, a njezine kestenjastozelene oči širom su se otvorile. Spustila je trepavice, skrivajući oči od njegovih kako bi mogla kontrolirati svoj izraz.

Od trenutka otkako se naglo okrenula prema njemu na ulici, prisjećao se kako je to bilo s njom. I to ga je jako ljutilo. Imao je takve žene. Žene koje su ga opile svojom krasotom kao što bi to učinilo umjetničko djelo, dok je Carolinina ljepota bila manje proučena, manje uglađena. Možda je bila samo zgodna, zaključio je. Uopće ne prekrasna, ali zgodna.

Ali ona je onda podigla trepavice i probola ga pogledom, a on je osjetio udarac u trbuh. Bila je kao ledena kraljica, a on je želio otopiti tu hladnu vanjštinu. Razljutilo ga je to što je učinio. Nije imao ama baš nikakvu namjeru dodirnuti je, ali sada kada je već tu gdje je, prijetio joj je s mogućnošću da ponovno postane njegovom ljubavnicom.

»Zašto?« upitala je, glasom u jednakom šoku koji je on osjetio ovakvim razvojem događaja.

Roman je ležerno slegnuo ramenima, iako se u tom trenutku nije osjećao ležerno. »Možda te se nisam izdovoljio«, odgovorio je. »Ili te možda želim poniziti, baš kao što si ti ponizila mene.«

Stisnula je svoju malenu večernju torbu objema rukama. »Nisi ti takav čovjek, Romane. Ne možeš ni pomisliti da bi me mogao prisiliti da spavam s tobom.«

Iz njega je izbila surovost. I gorak okus uspomena koje bi radije bio zaboravio. »Nemaš pojma o tome kakav sam ja čovjek, *solniško*. Nikada nisi niti imala.«

Usna joj je zadrhtala i to ga je gotovo uništilo. Ali ne, morao se podsjetiti na to kako je bila hladna, kako okrutna kada joj je on dao svoje srce na dlanu i napravio pred njom budalu od sebe. Vjerovao joj je. Vjerovao u nju.

A ona ga je izdala.

Roman je čvrsto stisnuo svoja usta. Pao je na njezinu vanjštinu slatke nevinosti - ali bila je to samo vanjština. Napravio je pogrešku misleći tako, jer je bio prvi muškarac koji joj se potpuno podao, osjećao je više od nje.

Ne volim te, Romane. Kako bih mogla? Ja sam Sullivan, a ti si samo čovjek koji radi za moga oca.

On nije bio dovoljno dobar za Caroline Sullivan-Wells i njezinu obitelj plave krvi. Zaboravljanje tog sitnog detalja bila je greška koja ga je skupo stajala. Stajala je i njegovu obitelj. Kada je bio prisiljen napustiti SAD li vratiti se u Rusiju bez posla i bez novca - jer ga je većinu poslao kući kako bi se pobrinuo za svoju majku - izgubio je mnogo više nego žena koju je zabavljala veza s njime.

»Romane, ja imam dijete. U mom životu nema mjesta ni za koga drugog osim za njega.«

Preplavila ga je gorčina. Da, ona ima dijete. Sina, kojeg je dobila s Jonom Wellsom, samo nekoliko mjeseci nakon što je njega izbacila iz svoga života. Nije imala problema s nastavljanjem dalje, s drugim muškarcem. S udajom za drugog muškarca. Roman više nije mario za to, ali kada je pomislio što se njemu događalo u mjesecima koji su uslijedili nakon što je napustio SAD, potpuno ga je svladala srdžba.

Riječi su mu jedva izlazile. »Ne vjerujem da sam rekao nešto o vezi.«

U njezinim je očima tada nešto bljesnulo, nešto mučno i ravnodušno - i nešto što je ukazivalo na nemir duboko ispod površine. Njegova su se čula izoštrila.

Zanimljivo.

»Neću spavati s tobom, Romane. Učini mi zlo, učini to Sullivansu, ali nećeš dobiti to što želiš.«

Na to nitko od njih dugo nije rekao ništa. A onda, impulzivno, on je ispružio ruku i prstom skliznuo duž njezinog obraza. Taj ju je pokret potpuno iznenadio, ali nije ustuknula. Mjehurić zadovoljstva zalepršao mu je u duši dok su se njezine zjenice raširile, a koža joj je gorila pod njegovim dodirom. Nije bila opuštена, bez obzira na to što se pretvarala da jest.

»Kako ti znaš što ja to želim dobiti, *solniško?*« likovao je.

Caroline nije mogla mirno disati. Od prvog časa kada ju je dotaknuo, iskre uzbuđenja frcale su u njoj kao vatrometi na Dan

nezavisnosti. Tijelo ju je boljelo. Udovi su joj drhtali. Toplina ju je preplavila do srži bez imalo ustezanja.

Što to s njom nije u redu?

Samo zato što godinama nije bila s muškarcem nije bio razlog da ovako reagira na tog čovjeka. Drugi su je muškarci dodirivali, pa ipak nije osjećala ništa. Pokušala je izaći s nekim nekoliko puta nakon Jonove smrti, jer su joj svi govorili da to treba napraviti i zato što se bez njega osjećala nevjerojatno usamljenom.

Ali svakoga puta kada bi se taj muškarac nagnuo da je poljubi, ona bi umjesto požude osjetila paniku. Poljupci su bili beznačajni, a dodiri nisu bili vrijedni spomena. Pobjegla bi čim bi uhvatila priliku i nikada poslije ne bi prihvatila ponovni poziv.

Već je počela misliti kako joj je predodređeno da bude sama, da je strast koju je iskusila bila samo zato kako bi joj dala njezinog Ryana. To je vrijeme davno završilo.

Sve do sada. Sve do trenutka kada je Roman prešao prstom preko njezine kože mislila je da je ravnodušna u svakom pogledu.

»Zašto to radiš?« upitala ga je nešto glasnije od šapta. Prema njemu nije željela osjećati ništa. Ne sada. Bilo je suviše zamršeno i nije se mogla suočiti s problemima koji bi iz toga mogli nastati.

Njegove ledenoplave oči bile su usredotočene na njezine, njegova prisutnost prevladavala je u malom prostoru taksija. Pogled mu se zaustavio na njezinim usnama i onda se ležerno vratio do očiju, kako bi joj ponovno uhvatio pogled.

»Zašto bi itko išta trebao učiniti?«

Bio je onakav kakvog ga je pamtila, ali sada je bio i drukčiji. Grublji. Okrutniji. Usprkos tome što je rekao da nije bio zaljubljen u nju, je li bila njezina greška što se promijenio? »Žao mi je, Romane«, rekla je iako to nije željela učiniti. »Nisam te željela povrijediti.«

Njegov je smijeh zvučao umirujuće u usporedbi s napetošću njezinih živaca. »Povrijediti? *Njet*, draga moja. Ti me nisi povrijedila. Možda samo malo ranila moj ponos. Ali brzo sam se oporavio, uvjeravam te.«

Caroline je progutala. Bila je uništena nakon one noći, ali je sve to stoički podnijela. Jon je bio jedini koji je znao koliko ju je stajalo to što se udala za njega.

Spustila je pogled prema rukama koje su još uvijek čvrsto stiskale torbicu. Učinila je ono što je moralo biti učinjeno. Bila je jedina koja je to mogla učiniti. Kada su Jonovi roditelji inzistirali na braku, kada su prijetili da će prodati svoje udjele u Sullivansu i prepustiti većinski paket suparnicima koji bi ispraznili trgovine i otpustili njihove zaposlenike, nastupila je Caroline i ispunila svoju dužnost. Sačuvala je obiteljsko nasljeđe i tisuće radnih mjesta. To je nešto čime se treba ponositi. I *bila je* ponosna, dovraga.

Preponosna da bi pokleknula pred ovim čovjekom.

Podigla je bradu i pogledala ga. Odbila je ustuknuti pred razgolićenim bijesom koji je vidjela u njegovu pogledu. I pred potrebom. Na trenutak on je dopustio da se to vidi i to ju je zapanjilo.

Kako li je samo još uvijek može željeti, nakon svega što se dogodilo? Nakon svih onih užasnih stvari koje je izgovorila kako bi ga potjerala od sebe?

Ali želi je. A što je još gore, shvatila je da i ona želi njega. Željela je nagnuti se prema njemu i poljubiti ga, željela je još jednom osjetiti vrući pritisak njegovih usana na svoje. Nikada se nije osjećala toliko živom kao kada ju je on ljubio.

Ali ne, to je bilo neko drugo vrijeme. Bila je mlađa, bezbrižnija i nesvjesnija koliko tuge život može donijeti. Sada to zna bolje. Ako ga poljubi - ako si dopusti da mu se prepusti - to može boljeti samo još jače kada se ponovno od njega odvoji.

»Drago mi je što to čujem, Romane. Nismo bili jedno za drugo. Ti to znaš jednako kao i ja.«

Frknuo je prezirno. »Misliš, bila si predobra za mene. Ona Caroline Sullivan zaslužila je nekog boljeg nego što je to bio sin ruskog radnika. Valjda bi težačka krv koja teče mojim venama zaprljala tvoj krvotok.«

»Bila sam mlada«, rekla je posramljena zbog svega u što ga je morala uvjeriti te noći. Ali to je bio jedini način. Morala je spaliti most iza sebe ili se izložiti opasnosti da ga ponovno prijeđe hodajući na prstima. »A i nisam to baš tako rekla.«

»Nisi ni morala. Prilično dobro sam shvatio značenje.«

Caroline je duboko udahнула. Bilo je tu toliko boli, toliko uspomena. Toliko onoga »što ako«. »Znam da ne razumiješ, ali bila je to jedina mogućnost koju sam imala.«

To nije bilo objašnjenje, ali bilo je barem više od onoga što je rekla prije pet godina.

Promatrao ju je s nevjericom. »Usuđuješ se reći tako nešto? Sugerirati da nisi imala izbora one noći? S kakvom mi to tužnom pričom namjeravaš dodijavati, Caroline?«

Prije nego što mu je uspjela odgovoriti, taksi se zaustavio i vozač im je preko razglasa objavio da su stigli na prvo odredište. Caroline je okrenula glavu i blijedo pogledala u kuću koja joj je bila nepoznata, prije nego što se sjetila da je namjerno dala krivu adresu.

Duboko je udahnula i okrenula se prema licu ljutitog čovjeka pokraj sebe. »Laku noć, Romane.«

»Otpratit ću te do vrata«, promumljao je dok je ona posezala za ručkom na vratima.

»Ne«, izlanula je. »Ne želim to.«

»Onda ću prije nego što odem pričekati da sigurno uđeš unutra.«

Caroline je iznenada oblizala suhe usne. »Ne, ne trebaš to napraviti. U redu je. Ovo susjedstvo je prilično sigurno. Ponekad prošećem i kasnije nego što je sada tek toliko da razbistrim glavu.«

To nije bila istina - šetnje - ali nije željela da ostane, jer nije mogla ući u kuću ispred koje su stali. Nije čak niti znala tko u njoj živi. Poznavala je samo najbliže susjede u svojoj ulici, ali ne i one nešto dalje.

Zašto se uspaničarila kada je on ušao u taksi? Zašto jednostavno nije dala svoju adresu umjesto da laže? Sad je bila uhvaćena kao riba na udici, a on ju je promatrao znatiželjnim pogledom.

»Nisam toliko nepristojan da bih ženu ostavio u mračnoj ulici. Inzistiram.«

Nagnuo se preko nje, namjeravajući dohvatiti ručku. Ona je problijedila, okrenula se prema njemu i utisnula svoje usne na njegov vrat. Taj prvi dodir bio je šokantan. Njegova je koža bila topla, bilo na vratu mu je snažno udaralo, a nešto nježno i sićušno zatreperilo je u njezinoj ženskosti.

Nije znala što radi, osim što ga je morala otjerati odavde prije nego što shvati da ona ovdje ne živi. Željela mu je odvratiti pažnju, prije nego što počne postavljati pitanja, ali se nije uspjela dogovoriti s osjećajima koji su se u njoj probudili. Osjećala se kao da je dotaknula vruću peglu. Zdrav razum joj je govorio da se odmakne, ali

strah ju je vodio naprijed. Nerazuman strah, naravno, ali sada se već predala.

Roman ju je zgrabio za ramena i odgurnuo natrag prema sjedalu.

»Što je sad ovo, Caroline? Prije nekoliko trenutaka rekla si da ne namjeravaš spavati sa mnom.«

Udahnula je. Tijelo joj je još uvijek bilo užareno od tog jednog dodira. Ono što je sljedeće rekla nije bilo baš potpuno neistinito. »Usamljena sam, Romane. Prošlo je mnogo vremena i - i nedostaje mi muškarac u krevetu.«

Jedna tamna obrva upitno se podigla u luk. »Stvarno? Kako savršeno prikladno.«

Pokušala ga je dohvatiti, staviti mu ruke oko vrata i privući bliže, kako bi mogla zagušiti izluđujući glas u svojoj glavi koji je vrištao da je poludjela. Nije poludjela, ali više joj je bilo stalo do Ryana nego do sebe. Zaštitila bi svoje dijete zadnjim preostalim dahom u svome tijelu.

Da je odmah dala točnu adresu, ne bi mogla Romana zadržati u automobilu. Ali se uspaničarila i da je otkrio kako laže, pitao bi se zašto je to učinila. Htio bi znati što skriva.

Caroline se tiho nasmijala. Bože, koliko samo toga ima za sakriti, zar ne? Ryana, svoga oca, financijsko stanje Sullivansa.

»Odvedi me k sebi«, rekla je glasom punim emocija. Nadala se jedino da će on to shvatiti kao želju, a ne kao strah.

Iako ju je Roman držao udaljenom za dužinu ruke, njegov taman pogled prelazio je preko njezina lica kao da bi mogao iščeprkati sve njezine tajne. Podignula je bradu i pogledala unatrag, nadajući se da joj je povjerovao. I to nije bilo tako teško, zaista, osim u onome da ga *jest* zaista željela.

U onome što si nije mogla dopustiti, bez obzira na opasnu igru koju je zaigrala.

Roman ju je pustio i rekao vozaču da nastavi do adrese koju mu je dao. Caroline se sručila na sjedalo. Pomislila je da će odahnuti, ali umjesto toga napetost u njezinom tijelu postajala je sve jača. Očekivala je da će je Roman dohvatiti, primiti u naručje i uzeti ono što mu je nudila.

Ali nije, i to ju je zbunilo. Trebao bi je pokušati poljubiti, a ne sjediti pokraj kao ogromna, tiha planina.

Deset minuta poslije automobil se zaustavio na drugoj adresi, a Carolinin je puls skočio. Trebala mu je pobjeći, otići kući i zaključati se u svoju spavaću sobu sve dok sama sebi ne razjasni ono što joj je njihov ponovni susret učinio.

»Ne osjećam se baš dobro«, rekla je, dok je Roman provlačio karticu kroz čitač. »Možda bih ipak trebala otići kući.«

Roman ju nije ni pogledao. »Ako se ne osjećaš dobro, onda se moraš popeti sa mnom da ti dam nešto za tvoje...«

»Glavu«, izvalila je. »Osjećam da mi migrena dolazi.«

»Šteta«, odgovorio je dok je uzimao račun koji mu je vozač dodavao i izvlačio je iz auta prije nego što je stigla smisliti kako da ode bez nje.

»Trebaš samo pozvati neku drugu«, odvratila je dok ju je vodio prema staklenim vratima visoke zgrade. »Stvarno trebam ići kući. Dijete me treba.«

»Zanimljivo, nisi na to mislila dok si bila ispred svojih vrata.«

»Ja - ja, bila sam svladana.«

Roman je ukucao ulaznu šifru i klizna su se vrata otvorila. »Iznenadnom željom za mnom, da. Jako sam počašćen.« Jedino što uopće nije zvučao počašćeno. Zvučao je kao da se dosađuje. »Sada dođi i uzmi nešto za glavobolju.«

Caroline je na trenutak oklijevala, ali kuda da uopće ide ako ne uđe unutra? Bila je u financijskoj četvrti, usred noći, a ne na Times Squareu. Taksija je možda bilo nekoliko, vreva puno manja. Želi li stajati na ulici u večernjoj haljini i mahnito mahati taksijima?

Na kraju je ušla u zgradu, hodajući u tišini pokraj čovjeka kojeg je nekoć voljela, dok ju je on proveo pokraj recepcije s osiguranjem i odveo u privatno dizalo. Uspon je bio brz i nije bila iznenađena kada su se vrata otvorila u penthausu. Roman je izašao iz dizala. Ona ga je slijedila, srce joj je lupalo kada je zakoračila u muški prostor.

Cijelu prednju stranu stana činila je staklena stijena s pogledom na Manhattan. Prostor je bio otvoren od jednog kraja do drugog, svaki dio pretapao se u sljedeći: kuhinja s ogromnim mramorom obloženim otokom i aparatima od nehrđajućeg čelika, blagovaonica, dnevni boravak u kojem su stajali, a kroz otvorena vrata s njezine desne strane pogled se otvarao prema spavaonici.

Roman ju je ostavio da stoji u dnevnom boravku. Čula je zveckanje stakla i onda točenje neke tekućine. Vratio se trenutak poslije s čašom vode i kutijom aspirina.

»Za tvoju glavobolju«, rekao je, jer se ona nije niti pomaknula da ih uzme.

»Oh, da«, bubnula je. »Hvala.«

Uzela je vodu i Roman joj je u šaku istresao dva aspirina. Ubacila ih je u usta i progutala. Zaista ju je boljela glava, ali zbog stresa, a ne od migrene.

Roman se udaljio i otvorio klizna vrata prostrane terase. Nakon trenutka oklijevanja, Caroline je pošla za njim van. Noćni je zrak na toj visini bio svjež, povjetarac koji joj je razbarušio kosu bio je osvježavajući. Svoju je torbicu ostavila unutra na stolu, ali je na sebi zadržala ogrtač. Stisnula ga je čvršće i pogledala grad.

»Ovo je tvoje?« upitala ga je.

»Da. Kupio sam ga prije nešto više od godinu dana.«

Utroba joj se uskomešala. »Već tada si stigao u New York?«

Hodao je istim ulicama kojima je hodala i ona? Odlazio u dućane? Što da je jednoga dana zašla za ugao, s Ryanom koji je drži za ruku, i zaletjela se u Romana? Hladnoća koja nije imala nikakve veze s noćnim zrakom skliznula joj je kroz dušu. Osjećala se kao daje nekako trebala znati da je on ovdje, ali istina je bila da nije znala.

Okrenuo se i pogledao je, oči su mu iskriale u odsjaju rasvjete iz dnevnog boravka. »Naravno. Zar misliš da to ne bih napravio zato što si ti tu?«

Zatresla je glavom. »Ne, ali sam iznenađena da o tome nisam čula ranije. Očito te novinari nisu slijedili u stopu.«

Ona nije namjerno tražila informacije o njemu, ali isto tako nije mogla izbjeći naslove novina na kioscima kada su trubili nešto o seksi Rusu i njegovim posljednjim trofejima, bilo da se radilo o ženama, poslu ili nekretninama.

Slegnuo je ramenima. »Zanimljiv sam im, jer sam došao niotkuda. Ako bih se tamo i vratio, napustili bi me u sekundi.«

On nikada ne bi mogao biti ništa, taj visoki, zagonetni čovjek, koji joj je nanio bol na način koji teško da će zaboraviti.

»Dobro si se pobrinuo za sebe«, rekla je, nastojeći zadržati temu na nečem sigurnom.

Osim što s njim ništa nije bilo sigurno.

»Da«, rekao je mirnim glasom. »Znam da je to šok za tebe i tvoju obitelj. S dovoljno dotjerivanja, čak i najnečistiji mješanac može izgledati kao da je iz najfinije pasmine.«

Njegove su je riječi jako zaboljele. Nikada ga nije doživljavala kao nekoga tko je nije dostojan, iako ga je na kraju u to zapravo uvjerila. Njezina majka, međutim, nikada nije odobravala njezinu zaluđenost njime. Oboje njezinih roditelja bili su gotovo poludjeli od pomisli da Caroline neće izvršiti svoju dužnost i sačuvati robne kuće, kada su je Jonovi roditelji natjerali na brak.

Ona je to ipak dokazala, ali do toga dana njezina je majka odbijala govoriti o Romanu, iako je sa sigurnošću znala da njezin unuk nimalo ne nalikuje na Jona Wellsa.

»Bilo je to davno«, rekla je Caroline tiho. »Radije o tome ne bih govorila.«

Zakoračio je prema njoj, smanjujući udaljenost sve dok nije osjetila zračenje topline njegovog tijela. Razum joj je govorio da bježi; tijelo joj je govorilo da mu se približi. Bila je paralizirana sukobljenim željama - no Roman nije.

Ležerno ju je obuhvatio rukom oko struka, povlačivši je prema sebi sve dok je nije potpuno približio. Protrnula je od gorućih uspomena koje joj je taj kontakt pružio. Meso naspram mesa, čvrsto naspram mekoga, toplina, mekoća i zadovoljstvo toliko intenzivni daje pomislila kako će umrijeti.

»Želiš li sve zaboraviti, Caroline? Jesi li zaboravila ovo?«

Njegova se glava nagnula prema njezinoj i ona je zatvorila oči, nemoćna da se okrene u drugu stranu čak ako je to i željela. Ali nije.

Samo na jedan časak, željela je ponovno to osjetiti. Osjetiti nevjerojatno žarku želju za muškarcem - za *ovim* muškarcem - izgarajući uzduž i poprijeko. Željela se osjećati ženom još jednom.

Njegove su se usne utisnule na njezine gotovo divlje, dok mu je jezik klizio između njezinih razdvojenih usana kako bi se isprepleo s njezinim jezikom. Carolinina su se koljena razdvojila sve dok nisu utonula u njega, oslanjajući se na ruke koje su zgrabile njegova snažna ramena.

Privukao ju je k sebi, njegovo je tijelo odgovaralo na njezino koje je čeznutljivo uzdisalo. Sve je tražio tim poljupcem, a ona mu je sve

dala. Nije znala kako da napravi bilo što drugo. Roman je bio jedini čovjek za kojim je ikad izgarala; nevjerojatno, ali za njim izgara još uvijek.

Provukao joj je ruku kroz kosu i povukao joj glavu unatrag kako bi joj se bolje približio. Carolinine su ruke klizile duž luksuzne tkanine njegovog smokinga, zaustavile se oko vrata, dok joj se tijelo savijalo prema njegovom prepuštajući mu se.

Vratila se kroz vrijeme u jedan drugi trenutak, u jedan drugi poljubac. Kada ju je prvi puta poljubio, na terasi nalik na ovu - jedino što ta tada nije pripadala njemu. Bio je to stan njezine obitelji na Petoj aveniji, a njezini su roditelji imali zabavu. Roman je bio pozvan kao posebno važan zaposlenik njezinog oca u Odjelu marketinga. Nije bio član visokog društva, ali stajao je tamo u smokingu kao da je za to rođen.

Caroline nikada nije sumnjala u njegovu sposobnost da će se uklopiti. Očijukala je malo-pomalo s njim već nekoliko posljednjih tjedana. Nastojala je proći kroz njegov odjel svakoga puta kada bi došla u sjedište tvrtke.

Te je noći, međutim, vidjela drugu stranu Romana Kazarova. Potpuno je oduzimao dah i bio savršeno miran. Ugladen, pristojan, koji izaziva divljenje. Znala je, promatrajući ga kako razgovara s nekim iz kruga prijatelja njezine majke, da je on potpuno izvan njezine kategorije. Ona je bila ta koja nije bila dovoljno profinjena za njega.

I tako se bacila na njega kada ga je pronašla samoga na terasi. Na njezino iznenađenje, on je uzeo ono što mu je ona ponudila. I tražio je više. Njihova je romansa bila vruća, strastvena i pomalo izvan kontrole.

Ali oh, kako je to moralo bilo veselo!

Caroline je svoja bedra ugurala među njegova, osjetivši silnu potvrdu njegovog uzbuđenja. Koljena su joj već bila opuštena, ali sada je njezina odlučnost krenula u promjenjivijem smjeru. Bi li je zbilja povrijedilo da provede još jednu noć s njim? Prošlo je toliko vremena, a ona je bila tako usamljena. To nije bila laž.

Uz laganu psovku, Roman je prekinuo poljubac. Čvrsto ju je uhvatio za ramena i malo je odmaknuo. Oči su mu bile ljuće nego što ih je ikada do tada vidjela. Želudac joj se stisnuo od zbunjenosti i straha

istodobno. Nit razočaranja prostrujala je kroz nju dok joj se u udove ponovno vraćala snaga.

»O čemu se radi, Caroline?« upitao je. »Što to pokušavaš sakriti?«

TREĆE POGLAVLJE

Je li nasljednica Sullivan Kazarovljeva posljednja žrtva?

Njegov glas bio je hrapav i čvrst i ona je ustuknula pred njegovom hladnoćom. Samo trenutak prije ljubio ju je kao da se među njima nikada ništa loše nije dogodilo. A sada se vratio mržnji.

»Nemam pojma o čemu govoriš«, rekla je mirno. Usprkos njegovu smrtno ozbiljnom pitanju, ona neće popustiti. Neće učiniti ništa osim onoga što sama želi. I na kraju će izaći kao pobjednica iz ove bitke. To je jedino do čega joj je stalo: pobijediti.

Hvala Bogu da ju je poljubio, mislila je. Jer sada je znala da to može preživjeti.

Roman ju je pustio i provukao ruku kroz svoju kosu. Usta su joj još zvonila od njegovog poljupca, a tijelo joj je još ginulo od želje za njim. Bilo je zbunjujuće. Shvatila je da joj je hladno i okrenula se u potrazi za ogrtačem, koji joj je očito pao kada mu je bila u naručju. Pronašla ga je i povukla ponovno preko otkrivenih ramena, podržavajući samu sebe u odluci.

»Lagala si o svojoj adresi«, rekao je Roman.

Pomislila je da će joj srce stati prije nego što je ponovno počelo snažno udarati. Naravno da je znao kako mu nije dala točnu adresu. »Jesam. Priznajem. Ali kako si ti to znao?«

»Zato što je moj posao znati sve o ljudima čije kompanije namjeravam preuzeti.« Rekao je to bez truna ironije, kao da je to što zna gdje ona živi, nakon svog tog vremena, najobičnija stvar na svijetu. I ne samo da zna, nego ju je natjerao da ga pokuša prevariti bez ijedne riječi. To ju je razbjesnilo. I uznemirilo.

»Mogao si reći nešto«, rekla mu je grubo. »I poštedjeti me neugodnosti da nastavim lagati.«

»Pa da propustim taj dražestan uvod? A ne. Ali reci mi zašto si to napravila.«

Caroline je polizala usnice. Ryan bi dosad već bio u krevetu, a njegovo malo tijelo bilo bi pokriveno prekrivačem sa slikama trkaćih automobila. Ne bi izašao. Niti bi se to dogodilo da je ona vozaču rekla da je odveze kući još na samom početku. Jednostavno se uspaničarila na samu pomisao i gle kamo ju je to dovelo. *Glupača.*

Trebala je vremena za razmišljanje. Sam Bog zna da u tom trenutku nije baš dobro promislila. Posljednjih nekoliko tjedana bila je pod pritiskom i preopterećena poslom. Imala je toliko toga za napraviti, toliko toga za riješiti, ako je htjela da Sullivans uspije platiti sljedeću ratu banci. Trebala bi biti kod kuće i raditi na planovima prije sutrašnjeg sastanka s bankarima, a ne se tu prepirati s ovim okrutnim čovjekom.

Roman ju je promatrao sa zanimanjem. I ona se nije zavaravala da je on nešto drugo osim prijatelje. Pod maskom znatiželje skrivao se tigar koji čeka da napadne.

Samo jedan znak slabosti, još jedna pogreška u prosudbi i bit će smlavljena.

»Lagala sam, jer sam bila ljuta. Nisam željela da me voziš kući.« Frknula je nosom. »Priznajem, bio je to priličan šok vidjeti te ponovno. I onda si još nepozvan sa mnom ušao u taksu.«

On je djelovao opasno. »To ne objašnjava ono što se dogodilo poslije.«

Carolinino lice se užarilo. Ne, sigurno ne objašnjava paniku koja ju je dovela do toga da mu obeća seks kako bi ga se riješila. Nemarno je slegnula jednim ramenom. Dopustila mu je da pomisli najgore o njoj. Nije je bilo briga. »Ovo nije prvi put da sam ti se prepustila. Možda sam samo osjetila nostalgiju.«

Roman joj je prezirno odbrusio. »Svakako. To sve objašnjava.«

»I kad smo već kod toga, mislim da sada moram ići kući«, rekla je, uspravivši se i suočivši ga sa svom ohološću koju je imala u sebi. »Nema sumnje, ovo je bila pogreška.«

Oči su mu se sužavale dok ju je promatrao. »Da, trebala bi otići.« Prošao je pokraj nje i potom unutra, gdje je podignuo njezinu torbicu i stavio joj je u ruku. Caroline ju je čvrsto stisnula, zbunjenost i bijes borili su se u njoj za prevlast.

Nekoć nije mogao skinuti ruke s nje. Nekoć je ona uživala u saznanju da tog čovjeka može izludjeti. A sada je izbacuje. To je bilo ono što je htjela, naravno - no sada je i njezin ponos bio povrijeđen. Više mu nije bila neodoljiva.

Kako bi to i dokazao, Roman je pogledom uvredljivo i polako prelazio preko njezina tijela, od glave do pete. »Shvatio sam da, iako me još uvijek uzbuđuješ, ne želim te baš odvesti u krevet.«

»Kojeg li olakšanja«, odgovorila je, premda su je njegove riječi zaboljele. »Iako nisam toliko glupa da pomislim kako ćeš promijeniti planove sa Sullivansom, laknulo mi je od kada znam da ja nisam dio pogodbe.«

Nasmijao se muklo, duboko i izazovno te odaslao jedva čujne znakove buntovne naslade koji su štropotom projurili kroz nju.

»Oh, ali ja još uvijek imam planove za tebe, *solniško*. Samo ne za večeras.«

Kada je odlazila, Roman je ostao stajati na terasi, sa čašom viskija u ruci, gledajući van u svjetla Manhattana. Iako je bio na najvišem katu, još je uvijek mogao čuti prometnu vrevu odozdo - škripu kočnicu, oštre trube sirena. Negdje u toj gužvi Caroline je putovala prema svojoj kući u Greenwich Villageu, njezina savršena plava kosa bila je ravna, njezin je ruž za usne bio svjež, a njezina smirenost netaknuta.

Caroline ništa nije predugo pogađalo. To je naučila prije pet godina. Dok mu je bila u naručju, u njegovu krevetu, tijela isprepletenog s njegovim, pripadala mu je potpuno.

Kada bi se ponovno odjenuli i kada ju je taksijem poslao kući - jer je ona bila ustrajna u tome da ne može ostati preko noći i time pobuditi znatiželju svojih roditelja - ostavljala ga je potpuno iza sebe, zaboravljenog do sljedećeg puta.

On bi, međutim, ostao ležati budan, misleći na nju. Misleći na to kako da je zauvijek učini svojom. Kakva je bio budala.

Njihova je avantura bila kratka, radilo se samo o nekoliko tjedana, ali jako ga je pogodila. Dok nju nije niti najmanje. Imao je mnogo vremena za razmišljanje o tome zašto je učinio nešto tako netipično. I to što je odlučio, to što je shvatio, a bilo je vrijedno prijezira, bilo je da je ona predstavljala nešto skupocjeno i nedostižno. On, Roman Kazarov, sin naglog i zlog grdosije i nježne žene koja se za njega udala prije nego što je shvatila kakvu je strašnu pogrešku počinila, osvojio je prvu nagradu u obliku sveameričke zlatne djevojke.

Pao je na Caroline jer ga je uvjerala da joj njegove okolnosti nisu važne, da njegova vrijednost nema nikakve veze s time odakle je došao. I onda, jednom kada joj je povjerovao, snažno je istrgnula prostirku pod njim.

Roman je otpio gutljaj viskija i pustio da mu tekućina spere prljavštinu u grlu na svojem putu prema dolje. Postigla je da zaboravi ono što mu je bilo najvažnije u životu. Zaboravio je na osnovne razloge svoga bivanja u Americi i to ga je skupo stajalo. Posljednje mjesece života njegova majka nije provela u luksuznom domu s kućnom njegom koju je on plaćao dok je radio za Sullivans, nego u oskudnom dvosobnom stanu gdje su se njegova braća i on brinuli za nju najbolje što su mogli dok je ona sve više tonula u bolest.

Za to nije krivio Caroline; krivio je sebe. Preuzimanje Sullivansa neće mu oživjeti majku ili promijeniti nekoliko njezinih posljednjih mjeseci patnje, ali ipak je to namjeravao učiniti. Kako bi se podsjetio na ludost što je dopustio nečemu ili nekome da stane između njega i njegovih ciljeva.

Razmišljao je o svojem i Carolininom večerašnjem poljupcu i preponama mu je prostrujala vrućina. Želio ju je. Ali on će biti taj koji će odlučiti gdje i kada, a ne ona. I to neće biti u njegovom domu, kao što je prije uvijek bilo. Bilo je nešto u načinu kada bi mu dolazila i onda ga ostavljala zadovoljenog u njegovom vlastitom krevetu, zbog čega je još više osjećao razliku među njihovim položajima.

On je bio unajmljena ispomoć, siromah iz jednosobnog stana koji ponizno moli, dok je ona bila nasljednica koja je lepršala kroz njegov život. Zadovoljivši se i onda vrativši svom raskošnom životu. I svom zaručniku, a to je doznao prekasno.

Površno je poznao Jona Wellsa. On je bio miran čovjek, možda čak i pomalo sramežljiv. Nije bio od onih koji bi ukrotili divlju Caroline. Roman se sjećao kako se u početku šalila. Osim što se nikada nije smijala, nikada odstupila od onoga što je govorila.

Udat ću se za Jona Wellsa.

Ali voliš mene, rekao joj je, dok mu se srce slamalo na način kako nikada nije ni pomislio da bi bilo moguće.

Bilo je zabavno, Romane, ali ne volim te. Nikada te nisam ni voljela.

Još uvijek joj vidi izraz lica, tako hladan i ohol; još uvijek čuje riječi koje silaze s njezinih otrovnih usana. Roman je iskapio viski i vratio se unutra. Tamo je izvadio dossier koji je sastavio o grupaciji Sullivan i skočio na dio o Caroline.

Bila je fotografija i stranica s kratkim informacijama o njezinim podacima i adresi. Bila je tamo i slika njezinog sina, Ryana Wellsa.

Roman se prisilio da je pogleda, iako ga je uvijek činilo nervoznim gledati sliku njezinog djeteta koje je imala s drugim čovjekom.

Dječak je bio svijetle kose, kao Caroline, i plavih očiju. Roman je ponovno pogledao stranicu s podacima. *Star je četiri godine.*

Svaki ga je put probolo u utrobi.

Opsovavši, bacio je fotografije i počeo čitati o posljednjim problemima Sullivansa s vraćanjem zajma. Previše su se zadužili kako bi zaustavili povećanje svojih gubitaka. No to nije funkcioniralo. Bez priljeva gotovine - velike svote gotovine - Sullivans će biti primoran staviti hipoteku na imovinu kako bi ispunio svoje obaveze.

Trebao je pustiti da se to dogodi. Trebao je otići i dopustiti da se raspadne i padne u zaborav. Ali nije mogao. Želio je Sullivans. Želio je imati svaku njihovu trgovinu - svaki pulover od kašmira, svaki dijamant, svaku staklenku skupog kavijara, svaku bocu ekskluzivnog šampanjca. Jednostavno rečeno, želio je sve.

Ali najviše je želio gledati njihova aristokratska lica kada će u njegovim rukama biti sve ono za što su nekoć smatrali da nije bio dovoljno dobar. On će biti taj koji će uništiti Sullivans. I nema ničega što bi ga u tome zaustavilo.

Trebalo im je samo još malo vremena. Samo malo, i ona će to uspjeti izgurati. Caroline je sjedila u prostoriji za sastanke sa svojim financijskim direktorom i čekala da stignu bankari iz Crawford Internationala. Stigla je rano jutros kako bi radila na planovima i još uvijek je malo zijevala dok si je ponovno dolijevala kavu. Prošle noći nije dobro spavala. Bacakala se i vrtjela, razmišljajući o poljupcu s Romanom. Razmišljajući o svakom trenutku provedenom u autu s njime i onda o svakom trenutku u njegovu stanu. Boljelo je gledati ga. Fizički je boljelo. Podsjećao ju je na sve što može izgubiti. I na sve što joj se dogodilo zbog njihove avanture prije pet godina.

Jon joj je uvijek običavao govoriti da sve izgleda bolje ujutro, kada prespava. U početku je u to vjerovala, a vjerovala je i kada se nastavila nadati da će kemoterapija uspjeti i spasiti mu život. Na koncu je ipak morala priznati da jasnoća jutra ne može izbrisati sumnju i bol prethodnoga dana.

Oh, nikada nije rekla Jonu da je prestala vjerovati, ali sumnjala je da je i on također prestao. Kako se bližio kraj, govorio je sve manje i manje. Caroline je sagnula glavu i grubo otresla zalutalu suzu. Sada

nije bilo vrijeme za plakanje. Trebala se suočiti s bankarima i uvjeriti ih da je Sullivans na pravom putu da povрати rentabilnost i otplati svoje zajmove. A onda je trebala to obećanje i ispuniti.

Prava sitnica.

Čekala je zabrinuto dok je sat otkucavao dogovoreno vrijeme. Vrata se nisu otvarala i nitko nije dolazio najaviti dolazak bilo koga iz banke.

Nakon pola sata, zazvonio je telefon. Caroline ga je podignula na drugo zvono.

»Imate poziv, gospođo Sullivan«, rekla je njezina tajnica. »Gospodin Kazarov. Da vam ga spojim?«

Carolinini prsti zaustavili su se na slušalici. *Ne*, poželjela je viknuti. *Nikada!* Ali znala je, jednako sigurno kao što je znala vlastito ime, da mora preuzeti poziv. Roman nije zvao da bi razgovarao o prošnoj noći niti da je pita za zdravlje. U ovom je trenutku zvao iz točno određenog razloga.

Razloga kojega se bojala.

»Rob, možeš li me ispričati?« rekla je svom financijskom direktoru. On je kimnuo glavom i ustao da ode. Caroline je rekla Maryanne da joj prespoji poziv dok je ponovno sjedala u svoju fotelju i pripremala se za bitku. Nije znala što je Roman učinio ili pokušavao učiniti, ali nije to prihvaćala skrštenih ruku.

»*Dobroye Utro*, Caroline.« Romanov meki glas dolazio je iz slušalice, a njoj je na zvuk ruskih vokala i konsonanata kožom prošla drhtavica. Kakav seksi glas, proklet bio. »Vjerujem da si dobro spavala?«

»Savršeno, hvala«, rekla je hladno, iako je to bilo daleko od istine. »A ti?«

»Kao beba«, odgovorio je vedro, a ona je poželjela dohvatiti ga kroz telefonsku liniju i udaviti.

»Pretpostavljam da zoveš s razlogom«, rekla je razdražljivo. »Ili me želiš pozvati van?«

Roman se nasmijao, dok je ona prekoravala sebe zbog vala vrućine koji joj se razlio niz leđa poput meda. Sjećala se vremena kada ju je njegov glas preko telefona ispunjavao nedopuštenim porivima. Mogla je sate s njime provoditi na telefonu, a to je i činila. Sam Bog zna o čemu su toliko dugo imali za razgovarati.

»Kako nestrpljivo. To je oduvijek bio tvoj problem, *solniško*. Zar nikada nisi čula da se dobre stvari događaju onima koji su strpljivi?«

»Doista, Romane«, podsmjehnula se. »Sada si već počeo govoriti u frazama? Zar se tvoj engleski pogoršao? Ili si možda prezauzet gutanjem kompanija da si postao prelijen da budeš kreativniji.«

»Imam sasvim dovoljno kreativnih namjera, uvjeravam te«, preo je u slušalicu. Bljesak želje ju je prostrijelio. Koža joj je postajala toplija, tijelo joj je ginulo od seksualne želje, što ju je razljutilo. Bio je to samo glas, zaboga!

»Reci što želiš«, rekla je Caroline žustro, »za pet minuta imam važan sastanak.«

»Pa zapravo i nemaš«, odvratio je. »Ako čekaš bankare, onda je to to.«

Preplavio ju je strah kao težak prekrivač, potaknuvši joj strujanje u krvi. Nije ni trebala pitati kako je Roman znao za njezin sastanak. Bilo je jasno da je znao pa bi svako pitanje bilo suvišno.

»Pretpostavljam da mi nešto želiš reći«, rekla je prelazeći direktno na stvar. »Trebam li obrijati glavu prije egzekucije? Ili imaš u planu neku polaganiju i bolniju smrt?«

»Kako dramatično, Caroline«, ukorio ju je. »Ali to je dio tvoga šarma.«

Caroline je od muke stisnula zube. »A okrutnost je dio tvog«, odvratila je toliko slatko da su je zubi zaboljeli.

»Ah, ti mi govoriš o okrutnosti? Zanimljivo.«

Caroline je škljocala olovkom otvarajući je i zatvarajući. »Zašto je to zanimljivo? Putovao si svijetom posljednje dvije godine kupujući tvrtke i još uvijek nisi zadovoljan. Ja bih to nazvala okrutnim.«

»Možda ne tako okrutnim kao što je gaženje nečijeg srca«, odgovorio je jednoličnim glasom. Nije bilo ni truna osjećaja u njegovu glasu, ni topline ni hladnoće, od čega se ona nehotično naježila.

»Kao da nemaš i drugu karijeru, a to je slamanje ženskih srca«, rekla je dok joj je srce udaralo u grlu i zglobovima.

»Učio sam od najbolje.«

Caroline je zatvorila oči, nastojeći ostati usredotočena. On ju je pokušavao zbuniti - i to mu je uspijevalo. Od trenutka kada ga je sinoć ugledala na onoj zabavi, bila je na rubu. Strah, stres, gnjev, žaljenje - sve joj se to pomiješalo u jednu veliku kuglu u truhu.

»Romane, reci mi što želiš«, rekla je. »Zašto me sada zoveš i kako znaš da je moj sastanak otkazan?«

»Znam, jer sam ga ja otkazao.«

Utroba joj je pala do nožnih prstiju. »Ti si ga otkazao. A kako ti je to uspjelo?« upitala je, iako se bojala da zna što će joj odgovoriti.

»Više nema potrebe da s bankom razgovaraš o vraćanju zajma, *solniško*.«

»Ti si otkupio moje dugove«, rekla je dok joj je knedla zapinjala u grlu. Znala je kako postoji mogućnost da netko otkupi nečije dugove, ali njezina je obitelj surađivala s bankom Crawford International godinama. Njezin otac i Leland Crawford igrali su golf zajedno i ona nije imala razloga pomisliti da će on ikada omogućiti nekome da otkupi njihove dugove prije nego što ih o tome obavijesti.

Posljednji put kada se susrela s Lelandom on ju je uvjeravao da je na njihovoj strani. Nije mu se svidjelo neočekivano umirovljenje njezina oca, međutim, on nije znao pravi razlog koji je stajao iza toga. Nitko i nije, osim nje, njezine majke i uprave Sullivansa.

I ona je nastojala da tako i ostane. Njezinoj obitelji nije trebalo preispitivanje javnosti dok je netko od onih koje vole bolovao od opake bolesti, koja ga je lišila i pamćenja i samoga života. Članovi Uprave - među kojima su neki još otkako je ona bila djevojčica - podržavali su njezin izbor na čelo kompanije. Leland je to znao, iako nije znao razlog. Tako da ju je zaprepastilo to što je dopustio nekome da otkupi njihove dugove, bez da njoj pruži priliku.

Zatvorila je oči i duboko udahnula. Što je učinjeno - učinjeno je.

Bio je to korak unatrag, ali ne i kraj njezinih napora.

»Kupio si dugove, ali nisi kupio Sullivans«, rekla je bijesno. »Još uvijek nismo u zakašnjenju i ti nas ne možeš uništiti.«

Roman se ponovno nasmijao, lagano se zahihotavši, na što se naježila. »Još niste u zakašnjenju.«

Caroline je čvrsto stisnula slušalicu. »Nećemo zakasniti. Ja ti to obećavam.«

»Jako dobro, Caroline«, rekao je. »Pobijedi me. Volim izazove.«

»Stvarno? Ja bih pomislila da više voliš imati plijen pod nogama i gaziti ga prije nego što pokažeš da si jači.«

»Oh, i to volim. Ali samo kada je prikladno.«

Caroline je uvukla dah. Kako li mu samo uspijeva izgovoriti nešto tako bezazleno s toliko seksipila?

»Moram sada ići«, grubo je uzvratila. »Imam posla.«

»Da, imaš puno posla. A kada završiš, pridružit ćeš mi se za večerom.«

»Mislim da neću«, rekla je, s ljutnjom koja joj se dizala u grlu, a kožu joj je preplavila toplinom. »Otkupio si dugove. Nisi kupio mene.«

»Dobro razmisli, Caroline«, zarežao je. »Tvojim dobavljačima neće dugo trebati da te prestanu kreditirati. Ako se to dogodi, sigurno ćeš zakasniti s plaćanjem. A onda ću ja postati vlasnikom svega. A ti to ne želiš, je li tako?«

»Išao bi toliko daleko?« upitala je ogorčeno. »Zavadit ćeš me s mojim dobavljačima samo da bi pobijedio?«

»Mislim da već znaš odgovore na svoja pitanja.«

Trenutak poslije linija se prekinula.

ČETVRTO POGLAVLJE

*Tajni sastanak? Nasljednica Sullivan
viđena kako ulazi u hotel*

Blake Miller dobacio joj je zabrinut pogled dok je hodala po svojoj garderobi, u potrazi za naušnicama koje bi najbolje odgovarale ružičastoj Valentino uskoj ravnoj haljini koju je odabrala za večer.

»Hoćeš li mu reći?« upitao je Blake.

Caroline je naglim trzajem otvorila ladicu i zgrabila biserne naušnice koje je tražila. Bila je potpuno bijesna. Nakon razgovora s Romanom, presvukla se u odjeću za trčanje i otišla u tvrtkinu dvoranu za vježbanje na sat vremena kako bi se smirila.

Međutim, nije bilo onako kako je željela. Ispuhala se, ali je još uvijek bila ljuta.

Nije imala ni najmanju namjeru plesati kako Roman svira, ali je naposljetku uvidjela da ju je ulovio baš tamo gdje je htio. Nije mu smjela dopustiti da stane između nje i njezinih dobavljača, pogotovo ne sada kada joj je bila potrebna svaka smicalica koja joj je bila na raspolaganju kako bi platila ratu na vrijeme.

Otići će na večeru, ali to nije značilo da je zbog toga trebala biti zadovoljna.

»Reći mu što?« Caroline je upitala dok je stavljala jednu naušnicu.

Blake ju je mrko pogledao: »Za Ryana.«

Caroline se trgnula, pogledom prostrijelivši prema vratima. Ali Ryana nije bilo ondje i glasno je odahnula.

»Gleda crtić s onim likom od spužve«, rekao je Blake.

Caroline se pokušala nasmijati, iako bi najradije izgrizla nokte. Ali ne zbog Blakea. Smekšala je glas. »Dobro znaš ime tog crtica. Morali smo ga gledati barem trilijardu puta.«

Slegnuo je ramenima. »Znam. Ali ne želim priznati da se u sebi nadam kako ću biti u stanju zaboraviti te strašne pjesme.«

»Sretno s time«, odgovorila mu je. »Mislim da su u moje pamćenje utisnute zauvijek.«

Završila je sa stavljanjem naušnica i pogledala se u ogledalu. Imala je tamne podočnjake, dok su joj jagodične kosti iskakale malo preoštro. Trebala je manje raditi i jesti malo češće, ali u posljednje je vrijeme bila toliko napeta da joj san i hrana nisu bili na prvom mjestu.

»Caroline.« Okrenula se prema Blakeu i vidjela kako je zabrinuto promatra. »Nisi mi odgovorila na pitanje.«

Zatvorila je oči. »Znam.« Zatim je došla do njega i uzela njegove ruke u svoje. »Volim te, Blake. Ti si najbolje što se Jonu ikada dogodilo i drago mi je da si dio naših života. Bez tebe briga za mog malog dječaka tih bi mi dana bila puno teža.«

Blake je slegnuo ramenima. Njegove su zelene oči na trenutak izgledale kao da ih je preplavila tuga, ali onda je progutao slinu i nasmiješio joj se. »Volim i tebe i Ryana. Vi ste me održali na životu onih mjeseci nakon Jonove smrti.« Blake joj je stisnuo ruke. »Želio je da budeš sretna, Caroline. Bio je zabrinut za tebe.«

»Znam.«

»Žalio je što nije bio odlučniji kad su tvoji roditelji inzistirali na vjenčanju.«

»Nije to bila njegova krivnja«, rekla je. »Bio je ulovljen u zamku baš kao i ja.«

Oduvijek je sumnjala da je Jon bio homoseksualac, ali nije to sa sigurnošću znala sve dok joj nije rekao, nakon što mu je priznala da je trudna s drugim. Bio je to trenutak kada su postali sudionici u zavjeri i partneri u istini.

»Ali on te stajao čovjeka kojeg si voljela i jako je žalio zbog toga.«

Često su razgovarali o tome što su trebali napraviti, ali oboje su znali da ništa ne bi napravili drugačije. Jonovi su roditelji bili iznimno konzervativni i odrekli bi ga se bez razmišljanja da im je priznao svoju seksualnu orijentaciju. Kupili su mu ženu svojim ulaganjem u Sullivans i jednom kada se oženio i čekao dijete, oni su pretpostavili da je sve u redu i da je on na pravom putu.

Ali dijagnozu karcinoma ne možeš otkupiti.

»Oboje smo učinili ono što smo morali.« Duboko je udahнула. »A odgovor na tvoje pitanje je, Jon je Ryanov otac. Za njega bi bilo previše zbunjujuće kada bi iznenada dobio novog tatu.«

»Ryan je bio jako malen kada je Jon umro. Jedva ga se sjeća.« Blake je izgledao tužno. »Ljudi se često ponovno vjenčaju nakon smrti supružnika. Djeca dobivaju nove roditelje. Ja sam siguran da bi taj čovjek shvatio kako treba zaštititi Ryana dok ne bi bio dovoljno odrastao da dozna istinu.«

Srce joj se pretvorilo u komad leda na pomisao da Romanu nakon svog tog vremena otkrije da ima sina. Kako bi to mogla napraviti? *Hej, Romane, kad smo već kod one noći koju smo posljednju proveli zajedno, prije nego što sam ti rekla da te ne želim više u svom životu...*

Kada je doznala da je trudna, nekoliko tjedana poslije, Roman je nestao iz njezinog života kao da ga nikada nije ni bilo. Nije ostavio adresu na koju je otišao. Znala je to jer je zamolila Jona da provjeri u Odjelu ljudskih resursa.

Do prije dvije godine, nije imala pojma što se s njim dogodilo. A tada je bilo prekasno da prekopava po prošlosti. Ona, Jon i Ryan bili su obitelj, a Roman je bio samo čovjek koji je stvarao svoj put preko žena i kompanija kao raketa koja bi preletjela nebom.

»Neću se udati za Romana Kazarova, Blake. Štogod da smo nekoć imali, sada je mrtvo. On me prezire. A ni ja njemu baš nisam naklonjena.«

»On ima pravo znati za dijete, ne misliš li tako?«

Caroline se okrenula i posegnula za ogrtačem. Prsti su joj drhtali dok gaje ovijala oko ramena i dodirivala tkaninu. »Mislim da je za to prekasno. Ne mogu zamisliti da bi dobro primio takvu vijest nakon toliko vremena. I što ako bi mi pokušao oduzeti Ryana?« Zatresla je glavom dok ju je obuzimala panika. »Ne mogu se izložiti toj opasnosti, Blake.«

Duboko je uzdahnuo. »Znam, draga. Samo sam se nadao da postoji način.«

»Mislim da ga nema«, odvratila je s tračkom tuge. »Otišao je prije nego što sam saznala da sam trudna. I onda sam se udala za Jona. Štogod bilo između nas, to je sada prošlost. I tako treba ostati.«

Nekoliko minuta kasnije stigao je auto koji je Roman poslao po nju. Caroline je poljubila Ryana za laku noć, rekla mu da bude dobar ujaku Blakeu i otišla van prema autu. Zrak je bio topao, no ona je čvršće privukla ogrtač i smjestila se na stražnje sjedalo limuzine. Nisu se uputili južno prema financijskoj četvrti kao što je očekivala, nego na sjever, prema Central Parku. Kada se auto konačno zaustavio, našao se ispred ekskluzivnog hotela nasuprot parku.

Caroline je izašla iz auta, očekujući da će ugledati Romana kako je čeka u restoranu, no umjesto toga uniformirani vratar uputio ju je

prema dizalu. Oklijevala je na pragu, no onda je ušla unutra. Štoga da je Roman naumio, neće završiti onako kako je on to zamislio.

Dizalo ju je dovelo do ulaza luksuznog apartmana. Lagana glazba ispunjavala je prostor, a stol za večeru bio je postavljen u blizini kamina u kojem je vatra nježno treperila. Došla je žena u krutoj uniformi i ponudila Caroline da joj uzme ogrtač, čim je ona ušla u sobu.

»Hvala«, promrmljala je dok ga joj je dodavala.

Roman je sjedio za obližnjim radnim stolom, s telefonskom slušalicom na uhu, činilo se da razgovara s nekim na ruskom. Nije zvučao uznemireno. Naprotiv, smijao se - i ona ga je zbog toga gotovo mrzila. Kako samodopadno, kako mirno, nadmoćno i kontrolirajuće.

Oduvijek je bio takav, osim što se činilo da svaki put kada ona uđe u prostoriju on izgubi malo te kontrole. A prije puno vremena, sjetila se, izgubio ju je svu.

Caroline je zadrhtala od uspomena koje su je spopale u tom trenutku: vrela koža, hladne plahte i veličanstveno savršenstvo njegovog vođenja ljubavi.

Stvari na koje nikako *nije* željela misliti.

Prihvatila je čašu šampanjca koju joj je netko dodao i okrenula se od čovjeka za radnim stolom. U njemu je vidjela Ryana i to ju je uzrujalo. Prošle je noći bila potpuno zbunjena što ga je ponovno vidjela pa nije obraćala toliko pozornosti na igru pokreta ili geste koje je njegov sin od njega naslijedio.

Večeras, u samo nekoliko sekundi gledanja u njega, sve je bilo tamo. Kosina nosa, plave oči, pokoji zalutali uvojak kose koji je pao naprijed preko čela i način na koji ga je poravnao nemirnom rukom. Osjećala je srce kao uteg u prsima. Nikada nije ni pomislila da bi Romana mogla ponovno vidjeti nakon što je prije pet godina otišao, a sada je bio ovdje.

Ali što je trebala napraviti? Sve mu priznati i dovesti svoje dijete u opasnost? Bi li joj Roman pokušao oduzeti Ryana? Ili bi odbacio svoga sina? Čudno, pomisao na to da bi mogao odbaciti njezinog dragocjenog dječaka bila je nekako gora od pomisli da bi joj ga mogao oduzeti.

Roman je završio razgovor i ustao, sa svim onim smrtonosnim skladom i seksipilom u tamnim hlačama i tamnogramiznoj košulji. Sako mu je bio prebačen preko naslona stolca, kravata razvezana i prebačena na vrhu. Izgledao je tako uglađeno i mirno pod pritiskom i ona mu je to zamjerala. Nije imao pojma kakav je vrtlog osjećaja pobuđivao u njezinom životu. I znala je, ne bi ga za to bilo briga i da zna.

Ne, zapravo, bilo bi ga briga. Čestitao bi sam sebi na tome.

»Drago mi je da si uspjela doći«, rekao je umjesto pozdrava.

Caroline je djelovala visoko stojeći u lakiranim salonkama s visokim potpeticama i na trenutak je frknula kao da se dosađuje. »Ne mislim da si mi ostavio izbor«, rekla je. »Pa sam ovdje.«

Očima je prešao preko nje. »Da, ovdje si.«

Njegov je pogled osjetila kao milujući, čulni dodir vlastitih živaca i otpila je još jedan gutljaj šampanjca kako bi prikrila svoju nelagodu. »Zar si dao raskužiti apartman?« upitala je letimično prelazeći pogledom preko cijeloga prostora s laganim prijezirom.

Roman se nasmijao. »Nikako.« Uzeo je čašu šampanjca od konobara koji je stajao u blizini s pladnjem i visoko je podignuo, proučavajući mutnu tekućinu prije nego što je otpio gutljaj. »Oprosti što to kažem, ali ne dovodim žene u svoj dom.«

Ledenoplave oči probrole su je hladnoćom, od čega ju je cijelu prošla drhtavica.

»Kako očaravajuće«, uzvratila je, zadržavajući ton kao da se dosađuje, iako je bilo sve samo ne tako. Ne, srce joj je bubnjalo, a koža gorjela ispod haljine. Nadala se samo da joj kapljice znoja ne svjetlucaju na čelu.

»Da, i sve to zahvaljujući tebi, dodao bih.«

Skoro se ugušila šampanjcem. »Meni?«

On se okrenuo i lagano mahnuo rukom prema jednom od konobara. Cijela se posluža u trenutku razišla, nestajući kroz vrata i ostavljajući ih same u prostoriji.

Kad se Roman ponovno okrenuo prema njoj, u pogledu su mu se izmjenjivale toplina i hladnoća - i mržnja. Caroline je jezikom prešla preko donje usne.

»Ovih dana radije svoje avanture držim podalje od kuće«, rekao je. »Njezin krevet, njezin stan, hotel. Ti si me tomu naučila.«

Caroline je progutala slinu prisjećajući se svih onih puta kada su vodili ljubav u njegovom krevetu, a ona bi ga na kraju ostavila i vratila se kući. Bojala se onoga što bi njezini roditelji mogli pomisliti kada ne bi došla kući. Smetalo ga je to svaki put kada bi odbila provesti noć kod njega. Nije ga voljela ostavljati, ali to je bilo potrebno.

»Drago mi je da sam tada za nešto bila dobra«, rekla je jednolično. Što mu je drugo mogla reći?

»Bila si dobra za neke stvari. I ponovno to možeš biti.«

»Neću biti tvoja ljubavnica, Romane«, rekla je nepokolebljivo, odbijajući se pretvarati da ne shvaća o čemu on govori. O čemu insinuirala.

»Stvarno? Prošle noći, koliko se sjećam, gotovo si me preklinjala da te odvedem u krevet.«

Da, to je istina. I iako je počelo kao predstava, do kraja večeri, kada ju je poljubio na terasi, bila je gotovo spremna na to da ga zaista počne preklinjali.

»To je bila greška«, rekla je. »Ona koju neću ponoviti.«

Roman se ponovno nasmijao, a njoj je taj zvuk zagrebao po živcima, ostavivši ju da se tresu.

»Ovo je zanimljivije nego što sam očekivao da će biti«, govorio je dok joj se približavao i uzeo je za ruku. Čitavo njezino tijelo reagiralo je na samo taj jedan dodir, cvileći od boli i želeći više nego što se uopće usudila poželjeti u pet dugih godina.

Kako je uopće mogla razmišljati na taj način dok joj je on bio prijetnja? Dok je bila potpuno bijesna na njega?

Izvukla je ruku i pomaknula se izvan njegovog dosega. On se samo nasmiješio, znakovito otresao ruku i pokazao prema stolu. »Poslije tebe.«

Caroline je došla do stola i snažno izvukla stolac. Ali Roman je već bio ondje, i kao uvijek gentleman, pridržavao joj stolac dok je sjedala. Potom je sam sjeo na suprotnu stranu.

Kao da su ga osjećali radarima, posluha se u trenu vratila i poslužila večeru da bi potom ponovno nestala. Bilo je crvenog vina, janječeg vrata s mekim mladim krumpirom u vrhnju i maslacu i prženih ljetnih tikvica.

»Jedi, Caroline«, rekao je Roman dok je ona oklijevala uzeti vilicu.

Želudac joj je bio toliko stisnut u čvor da nije bila sigurna hoće li uopće moći jesti, ali nakon što je probala prvi zalogaj, gotovo je zastajala od zadovoljstva dok su joj se različiti okusi razlili jezikom. U trenutačnim okolnostima u Sullivansu tjednima je jela u hodu - salate, polusendviče i usputne komade pizze. Cijeli obrok pojeđen u miru bio je za nju nedosanjani san.

Ili bi bio da je imala partnera za večeru.

Podigla je pogled i vidjela kako je Roman promatra. Spustila je vilicu kao da je bila ulovljena u nečemu što ne smije raditi i probola ga pogledom.

On se nacerio. »Sada nećemo razgovarati o poslu«, rekao je. »Uživaj u jelu.«

»U redu je«, rekla mu je, naslonivši se i prekriživši ruke ispred grudi. »Zašto gubiti vrijeme? Što prije počnemo razgovarati, prije ću moći otići.«

On je podignuo svoju čašu s vinom i povukao dugi gutljaj prije nego što ju je ponovno spustio. »Izgledaš kao da si mjesecima samo radila. Hrana je zadovoljstvo, Caroline. Treba u njoj uživati, osjetiti okuse. Posao može pričekati.«

Nožem je zarezao u svoje jelo. Čekala je da kaže još nešto, ali kada on to nije učinio, nego počeo jesti kao da je sam za stolom, uzela je vilicu i drugi komadić janjetine. Bilo je ukusno - ružmarin, timijan, sol, trun češnjaka i svježije meso u savršenoj kombinaciji okusa.

Da, hrana je zadovoljstvo. Jon je bio sjajan kuhar, toliko dobar da nije zaposlila kuhara sve dok se on nije razbolio i trebao posebnu njegu. Tek sada je zaposlila osobnog kuhara i to uglavnom zato da kuha zdravu hranu za Ryana. Ona bi često jela u hodu, dok bi radila nekoliko drugih stvari istodobno i nije se mogla sjetiti kada je posljednji put sjela za stol i uživala u obroku i u samoj hrani.

Slobodno vrijeme provodila bi s Ryanom, a ne uživajući u okusima.

»Ne znam kako si uspio izgraditi carstvo, ako tri puta dnevno gubiš vrijeme na ležerne obroke«, rekla je nakon podulje stanke. U njezinom je glasu bilo sarkazma, naravno - ali isto tako i zavisti.

»Ne zaboravi seks«, odgovorio joj je, probadajući je pogledom svojih plavih očiju. »I na to bih također gubio vrijeme.«

Obuzela ju je tupa bol kada bi pomislila na Romana s drugim ženama. *Smiješno*. Zнала je da nije u celibatu posljednjih pet godina. Nije postojao tabloid koji nije detaljno izvještavao o njegovim junačkim pothvatima

»Ti si čovjek s puno talenata«, rekla je podižući čašu. »Nazdravljam ti.«

Promatrao ju je kako pije, pogledom skliznuvši niz njezino grlo dok je gutala. Obuzeo ju je val topline, ali nije bila sigurna je li to bilo zbog alkohola ili zbog njega.

»Osjećaš li se dobro zbog toga?« upitao je, zavalivši se u svoj stolac i proučavajući je kao da je uzorak pod mikroskopom.

Caroline je trepnula. »Zbog čega? Zbog vina?«

»Ne. Zbog pobune.«

Podignula je bradu. »Nemam pojma o čemu govoriš. Kakve pobune? Protiv koga?« Nasmijala se i zatresla glavom. »Ništa mi ne značiš, Romane. Zašto bih se bunila protiv tebe? Zapravo, čini se kao da me vrijeđaš. Ja ne trebam tvoje dopuštenje - ili tvoje odobravanje - da budem ovakva kakva jesam.«

»Kako te je uopće Jon Wells ikada uspio obuzdati?« promrmlijao je.

Sledila joj se krv u žilama. »Ne spominji Jona«, rekla je grubim glasom. »On nema ništa s ovime.«

Dok ju je gledao, pogled mu je postajao sve oštiji. »Voljela si ga.«

»Naravno da sam ga voljela! Pa udala sam se za njega, nisam li?« Nije znala zašto je ovo posljednje uopće rekla. Nije bilo potrebno, kao niti pravi razlog njezine udaje za Jona. Roman ga nije trebao znati. Žar u njegovim očima utrnuo je na tren prije nego što se ponovno rasplamsao, pun bijesa i gađenja.

Je li to zaista bio način na koji će razgovarati s čovjekom koji je otkupio njezine dugove? Je li bilo potrebno da mu se suprotstavlja, kada on već ionako ima dovoljno razloga da je prezire?

Caroline je prekrižila ruke i odlučila ukrotiti svoju ćud. »Zašto sjedimo ovdje i pretvaramo se da vodimo normalan razgovor, kada oboje znamo da je to nemoguće?«

Roman je izgledao tako mirno, što joj je posebno smetalo. »Sviđalo se to tebi ili ne, *solniško,ja* sam vlasnik tvojih dugova.«

»Pitam se što si to tako prljavo izveo da ti ih je Leland prodao.«

Romanove su oči zabljesnule. »Užasno si nepromišljena, nisi li?«

»Ne volim da me kontroliraju.«

Nasmijao se meko i pomalo vragolasto. »Bi li se tako ponašala i s Lelandom Crawfordom? Ili s bilo kojim drugim direktorom banke koji kontrolira tvoje dugove? Bi li ih optužila za prijevaru ili bila ovako otvoreno neprijateljski raspoložena?«

»Leland me ne bi pitao za odnos s mojim mužem«, uzvratila je. »Niti bi implicirao da trebam spavati s njim kako bih spasila Sullivans.«

Roman je u tom trenutku izgledao krajnje opasno. »Nikada nisam implicirao da ćeš ako spavaš sa mnom spasiti svoje ljubljene trgovine. Ja sam rekao da ih želim. I da želim i tebe. A to baš nije ista stvar, je li tako?«

PETO POGLAVLJE

Gdje je Frank Sullivan?

Rim gori, a njega nema

Širom je otvorila svoje lijepe oči, ali je spustila trepavice, skrivajući ih od njega prije nego što Roman uspije otkriti njezine misli. Oh, znao je da je ljuta. I razočarana. Možda to nije bilo baš lijepo od njega, ali je u tome uživao.

Još od prošle noći, kada ju je poljubio, nije bio u stanju prestati razmišljati o prošlosti, o onim noćima kada je izgarala u njegovu naručju. Mogla se sada truditi koliko je htjela da bude ledena kraljica, ali on je znao što je ispod te hladne maske. Žar, strast, izgaranje.

Ljutilo ga je što je na taj način razmišljao o njoj, nakon svega što je zbog nje doživio, ali možda je to bila poetska pravda. Ovoga puta, on će biti taj koji uzima - i onaj koji će otići nepovrijeđen. Što je više na to mislio, više mu se ta pomisao sviđala.

»Imam sina«, rekla je odlučnim glasom. »I koliko god mi bilo zabavno igrati ovu igru s tobom, Romane, prvo moram misliti na njega. Neću ti biti ljubavnica. Ni pod koju cijenu.«

»O tome se radi?« Sviđao mu se njezin žar, njezin prkos.

Obrazi su joj se crvenili dok gaje promatrala. »Da si imalo častan čovjek, ne bi niti pomislio na tako nešto.«

Nasmijao se. »Nikada nisam rekao da sam častan, Caroline.«

Potom se nagnuo naprijed, probadajući je pogledom. »Ali sam iskren, i to više nego što si ti ikada bila, *da?*«

Na trenutak je oborila pogled, u grlu joj je radilo. I onda ga ponovno pogledala, uzdignute brade i svjetlucavih očiju. »Ne mogu promijeniti tvoje mišljenje o meni. Neću se ni truditi da ga promijenim.«

»Bio bi to uzaludan pokušaj«, rekao je mimo. »Posebno zato što niti sada nisi bila iskrena.«

Izgledala je kao da joj je opalio pljusku. Usta su joj se otvorila dok se povlačila natrag u stolac. Zaplela je prste u bisernu ogrlicu koju je imala oko vrata i povlačila je naprijed-natrag nekoliko trenutaka prije nego što je shvatila što radi. Tada je spustila ruku u krilo i ostavila je tamo, njezino držanje ledene kraljice počelo se lagano raspadati.

»Nemam pojma o čemu govoriš«, rekla je oholo.

Njezina nadmoć dovodila gaje do ludila. »Bez obzira na to u što sama sebe pokušavaš uvjeriti, željela si me prošle noći. Da ja nisam

bio onaj koji je to zaustavio, preklinjala bi me da vodim ljubav s tobom.«

Je li to u njezinim očima vidio olakšanje? Krivnju? Prebrzo je proletjelo da bi mogao biti siguran. »Radiš budalu od sebe, Romane. Bio je to trenutak slabosti, ali ne bi odveo nikamo.«

»Hoćeš li da ponovno provjerimo tu teoriju?« gotovo je zarežao od boli koja ga je razdirala. I ne po prvi put, bocnuo ga je osjećaj da ona nešto skriva.

Zasvjetlucale su joj oči. »Je li to način na koji bi postupao s bilo kojim drugim poslovnim partnerom kojeg bi pozvao na večeru?« Iznenada se bijesno nagnula prema naprijed. »Bi li pokušavao prisiliti nekog drugog protivnika da spava s tobom ili sam ja poseban slučaj?«

Već je bio zaboravio koliko strastvena može biti kada je obuzme bijes.

Bol koja mu se pojavila u preponama bila je oštrija nego ikada. »Nikada nisam rekao da ću te prisiljavati, Caroline.«

Ona je trepnula, kao okamenjena od iskrenog zgražanja u tom trenutku. »Nisi li?«

Otpio je gutljaj vina, uživajući u njegovoj punoći rijetke berbe dok je klizilo prema dolje. Uživao je u tome što si može priuštiti što god je htio. Odrastao je u potpunoj neimaštini gledajući svoje roditelje kako se bore za svaku, pa i najmanju stvar. Njegova braća i on bili su divlji, krali su hranu i odjeću, tukli se s ostalom djecom iz zabave. Ništa nije bilo lagano u njegovu životu. Ništa mu nije bilo servirano na srebrnom pladnju na način kako je to bilo njoj.

Nikada je zbog toga nije prezirao. Ono zbog čega ju jest prezirao bilo je što ga je još jednom navela da se osjeća kao sin nasilne zvijeri koja jedva zna izgovoriti svoje ime i izbrojati novčiće u svom džepu.

Kada je Roman izgubio radnu dozvolu, izgubio je sve.

I izdao je svoju majku, isto onako kao što je to činio njegov otac kada bi svakoga tjedna zapio cijelu plaću. Nikada nije bilo dovoljno hrane, nikada dovoljno novca za platiti račune, dok je ona neumorno radila kako bi bila sigurna da će njezini sinovi imati sve što trebaju. Roman je razmišljao o tome kako je propadala u onom majušnom

krevetu u pohabanom stanu u koji su je morali preseliti i osjećao se kao da bi nešto razbio.

»U krivu si, Caroline«, rekao joj je suhoparno, duboko u sebe potiskujući uzburkane osjećaje - razočaranje, gnušanje i bijes. »Želim te, to je točno. Ali ti ćeš biti ta koja će doći k meni. Ti, koja ne možeš poreći strast koje još uvijek ima među nama.«

Cmoknula je. »Drzak si preko svih granica«, napokon je uspjela izustiti. »A ako očekuješ od mene da ti padnem u krevet samo zato što postojiš, onda se varaš.«

Slegnuo je ramenima s lakoćom koju nije osjećao. »Ipak, to će se dogoditi.«

Da, jer usprkos njezinom negodovanju, željela ga je. Znao je to od trenutka kada ju je prvi puta dotaknuo prošle noći. A čak da i nije bio toliko osjetljiv na ženske signale, nije ih mogao pogrešno protumačiti kada su se poljubili na terasi.

To je bio poljubac žene koja *želi*.

Njezine su se oči suzile. »Uživat ću u ovome«, rekla je glasom koji je titrao na rubu okrutnosti. »Zato što nikada neću učiniti ono što od mene očekuješ, Romane. Ovoga si se puta okladio na krivoga konja.«

On je samo otpio još jedan gutljaj vina. Napravio je to kako bi je razbjesnio. »Kako ti kažeš, *solniško*. No, još ćemo vidjeti...«

Odvratila je pogled od njegovog, a on je znao da ona pokušava ne planuti. Da pokušava dati smisao svemu što se do sada među njima dogodilo. Kada je ponovno podignula glavu, mogao je vidjeti odlučnost. Žar i čvrstoću.

Više mu se sviđala ova oštrija strana njezine ličnosti. Da se slomila, plakala i preklinjala ga da bude samilostan, bilo bi mu teže mučiti je.

Podignula je čašu i otpila malen gutljaj. »Pretpostavljam da ćeš htjeti razgovarati o planovima«, rekla je kao da se posljednjih nekoliko minuta razgovora nikada nije ni dogodilo. »Planiramo u ovom kvartalu razne uzbudljive stvari u Sullivansu, i platit ćemo sljedeću ratu na vrijeme, uvjeravam te.«

»A što tvoj otac o tome misli?«

Pogledala ga je trepnuvši. »Moj otac se povukao. Nema mišljenje o tome što se događa u Sullivansu.«

Roman joj nije vjerovao. Možda se Frank Sullivan povukao i možda je zadužio Caroline za obavljanje dnevnih aktivnosti, ali on nije tip čovjeka koji bi samo tako iščeznuo. To nije bio Frank Sullivan kakvog se Roman sjeća. Taj je čovjek bio genijalan. I okrutan nekoć kada je bio u formi.

»Sigurno je zadržao neku savjetničku funkciju«, Roman je rekao.

»Ti sada posluješ sa mnom«, Caroline je oštro uzvratila. »Ja sam na čelu kompanije Sullivan. Moj otac uživa u svojoj mirovini.«

»A što će reći kada Sullivans propadne?«

Pogled joj je bio odlučan. »Nećemo propasti.«

Roman je slegnuo ramenima. »Mislim da hoćete. Puno novca sam uložio u svoje istraživanje. Mislim da neće biti drugačije.«

»Zašto onda riskiraš?« upitala je. »Zašto otkupljuješ naše dugove kada misliš da ih ne možemo plaćati? To će te stajati mnogo novca.«

Roman se naslonio. Ovo je bio dio koji je obožavao. Dio u kojem bi suočio protivnika i dao mu do znanja točno koliko je ranjiv. »Imam puno novca«, rekao je mirno, slegnuvši ramenima. »Mogu si priuštiti da izgubim nešto kako bih dobio ono što želim. Osim toga, jednom kada propadnete, ja ću svoj novac vratiti. Želiš li znati kako?«

Izgledala je bijesno. Prkosno. »Je li to važno? Želiš mi reći, a ja ću pobjeći kroz vrata prije tebe. Izvoli, reci to što toliko očajnički želiš reći.«

Nasmijao se. »Teško bih to mogao opisati kao očajnički. To je prava istina, a svejedno čuješ li je sada ili kasnije, čut ćeš.« Podignuo je čašu i gledao kako se vino okupalo u skupocjenom kristalu dok gaje vrtio. Dobra berba. »Prodat ću Sullivans, Caroline. Dio po dio.«

Pocrvenjela je, ali jedini pokazatelj njezinog raspoloženja bio je pokret na vratu dok je gutala. »A što predlažeš, kako to napraviti? Ne mislim baš da ima mnogo kompanija u ovo vrijeme koje su u mogućnosti kupiti robne kuće.«

»Zato što si pokušala prodati, nisi li?« Izgledala je iznenađeno, ali on je nastavio prije nego što je uspjela progovoriti. »Naravno da jesi. Nemoj to poricati. I to samo one neprofitabilne, naravno. I nitko ih nije htio. Ali nisi tražila na pravom mjestu. Ili nisi razmišljala koliko bi za zgrade ili inventar dobila da si likvidirala sve trgovine.«

Trepnula je.

»Likvidirala? Prodala imovinu?« Njezina je koža probljedila u svjetlosti kamina. »Izgubio bi. Na današnjem tržištu nekretnina, gubici nad vlasništvom mogu biti vrlo visoki.«

On je slegnuo ramenima. »Možda. A možda i ne. Bez obzira na to, na kraju ću zaraditi.«

Stisnula je vilicu. »A to je najvažnije, je li tako?«

»Pa naravno. A što bi drugo bilo?«

»Tradicija«, rekla je mirno. »Obitelj.«

Prezirno je frknuo. »Sentimentalnost te neće izvući iz ovoga, Caroline. Moraš biti gruba, okrutna, spremna učiniti sve što je potrebno.«

»Kao ti, zar ne?« Oči su joj svjetlucale dok ga je gledala.

»Ne radi budalu od sebe, *solniško*. Svi smo okrutni kad je preživljavanje u pitanju. Čak i ti.«

»Romane, ja imam sina. Sullivans će jednoga dana biti njegov. Namjeravam to ostvariti.«

»Onda ćeš morati biti krajnje okrutna, hoćeš li?«

»Pretpostavljam da hoću.« Izgovorila je to kao zakletvu, a od promjene u njezinu glasu Romanu se sledila krv u žilama.

Podignuo je čašu. »Neka bolji pobijedi.«

»Ili bolja«, dodala je, podižući čašu i nazdravivši.

Nešto kasnije, poslugica je raspremila stol i poslužila kavu. Caroline nije gledala u njega dok je u kavu dodavala šećer i promiješala je. Po boji njezina lica mogao je zaključiti da je još uvijek jako napeta.

Kosa joj je imala zlatan odsjaj u prigušenom svjetlu kamina, a biseri na njezinim ušima nježno su poskakivali dok je pomicala glavu. Imao je neodoljivu potrebu približiti joj se i izvaditi ukosnice. Prisjećao se kako mu je valovito padala preko ruku kao tekuće zlato, a svjetlo bi isticalo pramenove koji su blistali kao vatra dok su mu padali kroz prste.

Netko je pred njega stavio tanjur, no on ga nije ni pogledao. Umjesto toga, gledao je nju. Podigla je bradu i pogledi su im se sreli.

»Torta od sira s borovnicama iz Juniorsa«, rekla je. »Je li to namjerno?«

Zaboljelo ga je u preponama. »Tvoja omiljena, koliko se sjećam.«

»Ja...« Progutala je slinu, odjednom ostavši bez riječi, a on je znao da se sjetila iste stvari koje se sjetio i on. Njih dvoje kako sjede u

krevetu, jednom vilicom jedu tortu od sira iz kutije - i onda je ona umočila svoj prst u sok od borovnica i razmazala mu ga po bradavici.

Torta je nakon toga bila uništena, zajedno s njegovim plahtama, ali on za to nije mario.

»Ti si zao čovjek, Romane Kazarove«, rekla je glasom koji je ponovno postajao grublji. »Želiš da se sjetim toga kako je bilo među nama. Želiš da ponovno to poželim.«

Roman se hladno nasmiješio. »Nikada nisam rekao da ću se pošteno boriti, *solniško*.« Ne, i nije se borio pošteno.

Slijedećeg je dana Caroline sjedila za svojim radnim stolom s novinama raširenima ispred sebe i željela ga zadaviti.

Ljubavno gnijezdo? Nasljednica Sullivanova carstva provodi ugodnu večer s Kazarovim

Bila je njezina slika kako ulazi u zgradu i špekulacije o tome što su ona i Roman radili oko tri sata, nakon čega je slijedila njezina slika kako odlazi. O moj Bože, gledali su je kako ulazi i čekali dok ponovno nije otišla.

A mogla bi se okladiti u posljednji udjel koji posjeduje u Sullivansu kako je Roman znao da će se to dogoditi. Zašto bi je inače zvao na intimnu večeru? Ona medijima nije bila stranac, no njezin je život u posljednje vrijeme bio potpuno miran. I ne samo to, ali ona je možda još uvijek proživljavala razdoblje poslije Jonove smrti. Dokle god je bila ožalošćena udovica, za nju nije bilo interesa.

No nakon što je upao muževan, zgodan, poznat muškarac, i ona je odmah postala vrijedna pažnje.

Caroline je zgužvala novine i bacila ih u smeće.

Imala je posla i nije željela dopustiti Romanu da se u to umiješa. Bez obzira što je bio preizazovan da bi ga se riječima moglo opisati ili to što ju je hranio tortom od sira i samim podsjećanjem na razvratnu noć koju su nekoć proveli zajedno. Kao da bi je ikada mogla zaboraviti. Ne, nije ju zaboravila, ali je odlučila pretvarati se da jest.

I pogriješila je potpuno. Čak i sada ga može vidjeti kako leži na bijelim plahtama, tijela po kojem su razmazani sok od borovnice i torta od sira, njegove muškosti ponosno uzdignute dok se saginjala da ga dosegne ustima i...

Zazvonio joj je mobitel. Pogledala je na ekran i zgrabila ga, bijes i - toplina, proklet bio - prostrujali su njezinim venama na spomen njegova imena.

»Misliš da je ovo zabavno, je li tako?« upitala je bez uvoda.

»Pozdrav i tebi«, odgovorio je dok je njegov seksi glas titrao po njezinim živcima napetima kao svila. »Ne smiješ im dopustiti da te to pogađa. Ne obaziri se na to.«

»Kako znaš o čemu govorim?« odvrátila je, sumnjičava što uopće nije pitao na što je mislila.

»Živio sam s novinarima posljednje dvije godine. Uvijek će biti materijala za priču, Caroline. Radi se o tome da ne smiješ za njih mariti.«

»Lako je tebi reći«, rekla je. »Ja sam s njima živjela cijelog svojeg života, jedino što nisu baš često imali potrebu poniziti me na svojim stranicama.«

»Onda si imala sreće.«

»Imam osjećaj da se to promijenilo«, promrmljala je. »Ali ne zahvaljujući tebi.«

Koncentrirala se na kompjutorski ekran ispred sebe, otvorena stranica s podacima i grafikoni pokazivali su nemoguće poteze koje je trebala povući kako bi uspjela platiti sljedeću ratu duga u roku od dva tjedna. Bila je uvjeren da će u tome uspjeti, ali sada, kada je Roman vlasnik njezina duga, više nije bila toliko sigurna. A to ju je činilo razdražljivom.

»Čemu dugujem ovo neočekivano zadovoljstvo?« oštro je upitala okrećući stolac od poražavajućih podataka i gledajući umjesto toga Central Park koji joj se prostirao pred očima. Danas je sunčano, predivan dan i ona je poželjela biti vani, u parku, ležati na travi s Ryanom i Blakeom, i dekićom za piknik.

»Kako diplomatski, Caroline«, ukorio ju je Roman, vrativši je jednim udarcem natrag u stvarnost. »Kada ono što mi zapravo želiš reći je da idem kvragu.«

»Ovo je profesionalni odnos. Osim toga, koliko god bi ti to i željela reći, ne bi mi donijelo ništa dobro. Ti ćeš i dalje biti ovdje i pikati me kao ogroman i dosadan trn u oku.«

On se zahihotao, dok je ona sebe ulovila kako zatomičuje iznenadnu potrebu da se nasmije. Besmisleno. Ništa u vezi s

Romanom Kazarovim nije bilo smiješno.

»Namjeravam pregledati sve tvoje robne kuće. Želim da mi se pridružiš.«

Govorio je kao da je to bila najnormalnija stvar na svijetu. Srce joj je spustilo do nožnih prstiju prije nego što je počelo ponovno kucati. »Ne mogu otići iz New Yorka, Romane.«

Zvučalo je kao da joj se ruga. »Moraš. Ako se ograničiš na jednu robnu kuću ili šaćicu njih u centru, kako ćeš popraviti ono što ne valja u drugima? New York te neće podržati, štogod ti vjerovala.«

»Znam«, rekla je prigušeno. »Ali ne mogu tek tako odustati. Imam dijete.«

»Pretpostavljam da ono ima dadilju?«

Pomislila je na Blakea, koji je zapravo bio dadilja otkako je Jon umro. Imali su djevojku iz Europe, ali napustila ih je nedugo nakon Jonove smrti. Blake je djelovao kao prirodna zamjena. Po zanimanju je bio umjetnik, ali već dugo nije ni na čemu radio.

»Da, ali ne namjeravam danima ostaviti dijete samo da bi udovoljila tvojoj potrebi da me mrcvariš.«

Dugo je trajala tišina s druge strane.

»Onda povedi i njega i dadilju. Ti si sposobna žena, Caroline. Možeš ti to.«

Da, može. Ali ne želi. Ne pada joj na pamet ništa strasnije od toga da su Ryan i Roman u istoj prostoriji. »Ti ne trebaš *mene*. Poslat ću nekoga s tobom.«

Rekao je nešto na ruskom. Sudeći prema njegovom tonu, nije bilo pristojno.

A onda mu je ponovno začula glas, čvrst i hladan, i tako zapovjedan na prenaplašenom engleskom. »To nije bila molba, Caroline. Ići ćeš. Poslat ću auto po tebe i dječaka u pet.«

»Sigurno *neću*«, rekla je, srca ispunjenog bijesom - i strahom, morala je priznati. Strahom za svoje dijete. Strahom za sebe. Bila je to katastrofa koja samo što se nije dogodila. »Kao što sam ti već rekla, kupio si dugove, a ne mene. Poslat ću ti svog financijskog direktora.«

»Pošalji ga i gledaj kako će ti roba prestati stizati.«

»Ti si bezosjećajni gad«, odgovorila mu je, okrećući se prema ekranu. Srce joj je potonulo još malo više od onoga što je tamo

pisalo.

Učinilo joj se da se gotovo nečujno zahihotao. »Onda se odlično razumijemo, zar ne?«

ŠESTO POGLAVLJE

»Ne mogu mu odoljeti«, kaže Caroline dok je Kazarov odvodi na romantični vikend

Caroline se ukrcala na Kazarovljev avion točno petnaest minuta prije šest. Sjela je u svoj stolac nakon što je s njim završila razgovor i razmotrila svoje mogućnosti. Oh, baš je željela ostati u New Yorku, bez obzira na to što je on rekao.

Na kraju je odlučila da će biti spremna kada auto stigne, unatoč tome koliko je bila ljuta na čovjeka koji ga je poslao. Željela je spasiti Sullivans, stoga je morala donijeti teške odluke. Napraviti teške stvari.

Kao i uvijek.

Blake i Ryan pratili su je na avion. Roman ih je čekao u glavnoj kabini. Gotovo neprimjetno se trgnuo vidjevši njezinu dadilju, no ubrzo je ponovno postao uglađen i pristojan čovjek kakvoga je poznavala. Romana ništa nije zbunilo. U svakom slučaju, ne nadugo. Pa tako ga niti muška dadilja nije mogla uznemiriti, iako to vjerojatno nije bilo ono što je očekivao.

Ryan je Blakea čvrsto grlio, širom otvorenih plavih očiju, dok su ulazili u svjetlucavu unutrašnjost privatnog aviona. Carolini je srce zapelo u grlu kada je Roman prvi puta vidio njezino dijete. *Njihovo dijete.* Nadala se da će Ryan spavati kada stignu, pa da ga Blake može odnijeti u drugi dio i tamo pričuvati.

Ali njezin je sin bio potpuno budan i postavljao je milijun pitanja. Pitanja su prestala samo kada su izašli iz auta i zakoračili na pistu. Oči su mu se raširile kada se Roman pojavio i tada je Ryan okrenuo glavu i sakrio lice u Blakeovo rame. Caroline je položila ruku na njegova leđa i pomilovala ga.

»Sve je u redu, ljubavi. Gospodin Kazarov je mamin prijatelj.«

Teško, ali što je drugo mogla reći?

»Možete ga odvesti u stražnju kabinu«, Roman je oštro rekao Blakeu. Nije želio gledati ni nju ni Ryana.

Blakeov pogled susreo se s njezinim i ona je kimnula glavom. Čim su se udaljili, upozorila je Romana.

»Ne ponašaj se prema Blakeu kao da je unajmljena pomoć. Ryan i ja smatramo ga članom obitelji. I Jon je, također.«

Romanove su oči gorjele. Izgledao je... kao da mu je neugodno. Iznenadilo ju je vidjeti ga tako napetog, ali on je to ubrzo prikrrio ispod ugrađene vanjštine.

»Ispričavam se«, rekao je mirno. »Nisam naviknut na djecu.«

Nije baš bila sigurna što da mu na to odgovori. Nije očekivala ovakvo priznanje. Ili ispriku. No to ga nije učinilo prihvatljivijim, podsjetila je samu sebe.

»Bila je to tvoja ideja«, odgovorila mu je grubo. »Mogao si izbjeći problem da nisi inzistirao da ti se pridružim.«

»Bio sam toga svjestan.« Sjeo je na skupocjenu kožnu fotelju i nastavio raditi na kompjutoru. Ona je ostala stajati i bjesnila u sebi. Potpuno joj je izokrenuo život na nekoliko dana - i onda još danas napravio zbrku dok je pripremala svoju obitelj za put - i za to uopće nije osjećao grižnju savjesti.

»Sjedni, Caroline«, rekao je ne podigavši pogled. »Uskoro ćemo poletjeti.«

Ona je stajala. »Kamo idemo?«

»U Los Angeles.« Pogledao je prema njoj, proučavajući je. »Ne odgovara ti?«

»Ta robna kuća dobro posluje«, rekla je. »Očekivala sam da ćeš najprije htjeti vidjeti neku od onih koje ne rade dobro.«

»Ako je u L.A.-u sve u redu, onda možda možeš uvidjeti što se dobro može primijeniti na druge kuće.«

»Ti mi ne želiš pomoći da popravim stvari, Romane. Pa zašto to onda radimo?« Bacila se u sjedalo i prekrižila noge. Njegov je pogled zalutao na njezine otkrivene noge i uhvatila je sebe kako se naginje prema njemu kao da ga želi ohrabriti.

Potom se ponovno namjerno naslonila i prekrižila ruke. Što se to s njom događa?

Pogledi su im se sreli. »Tu si pogriješila, *solniško*. Otkupio sam tvoje dugove i zato brinem za dobrobit kompanije. Ako ti izgubiš novac, i ja gubim novac.«

»Trebaš opravdati preuzimanje, nije li tako? Ako ne platimo na vrijeme, kompanija je tvoja. Ako ipak platimo, nemaš ništa.«

»Oh, uopće ne očekujem da ćete platiti. Ali želim znati gdje je dobit i kako mogu stvari okrenuti u svoju korist jednom kada ne platite. Ne želim gubiti novac, Caroline. Nije pametno gubiti novac.«

Ne, to nije pametno, a Sullivans je počeo gubiti novac otkako je njezin otac počeo gubiti sebe. Ona je napravila najbolje što je mogla da ispravi to što se dogodilo, ali ona je za kormilom tek šest mjeseci. Za to treba vremena. I to vremena koje ona nije imala.

Pomislila je na svog oca i došlo joj je da zajauče. Njegov gubitak pamćenja u početku je bio vrlo neprimjetan, nisu ga niti prepoznali. Zaboravljao je u kojem smjeru treba ići kada bi napustio zgradu. Zaboravljao je gdje je njegov omiljeni bar. Ostavljao je ključeve u frižideru umjesto u posudi pokraj ulaznih vrata.

Ali onda, jednoga dana iz stana na Petoj aveniji otišao je na posao - a pronađen je nekoliko sati kasnije kako rastreseno tumara Central parkom, raščupan i smušen. Prepoznao je njezinu majku, ali nju nije. U svakom slučaju ne odmah.

»Ali ja sam mislila da ćeš prodavati dio po dio«, rekla je jedva. »Razmisli, Romane.«

Osmijeh mu je bio prijateljski otprilike kao onaj gladnoga lava. »Ja i dalje trebam znati gdje je novac, draga«, rekao je snishodljivo baš kao što je to napravila njezina majka nakon jedne večeri provedene u pijančevanju na aukciji umjetnina nekog od njezinih prijatelja.

Stvarno, Caroline, stvari koje ti ljudi kupuju i vješaju I na zidove. Grozno.

Caroline je prekrížila ruke i okrenula se da pogleda kroz prozor dok je avion početi rotati prema pisti. Za nekoliko minuta su poletjeli i onda je otvorila svoj kompjutor kako bi nešto napravila. Taman je otvorila dokument kada je Ryan doskakutao u kabinu. Blake mu je bio za petama, djelovao je ljutito i pomalo izmučeno.

»Mama, mama«, Ryan je zaplakao.

»Što je, srce?« upitala je Caroline, odgurnuvši kompjutor u stranu i zagrlivši sina dok se on naglavačke bacio na nju.

»Oprosti«, rekao je Blake. »Pobjegao mi je.«

»Sve je u redu«, odgovorila je Caroline, čvrsto grleći Ryana. Letimično je pogledala prema Romanu. Udaljio se još dok je gledao nju i Ryana, a njoj se srce popelo do vrtoglavih visina. Može li on vidjeti ono što ona vidi svakoga puta kada pogleda svoga sina? Što je Blake vidio, ako je njegov pogled koji se kretao između dječaka i tog čovjeka bio bilo kakva indikacija?

Caroline je upijala sladak miris svoga djeteta i pritiskala ga k sebi. »Što si htio, dušo?«

Skočio je uzbuđeno. »Idemo li posjetiti baku i djeda na Floridu?«

Želudac joj se stisnuo u čvrstu kuglu. Jonovi roditelji. Oh, Bože. Ne čuje se s njima više baš svakoga dana, ali Ryan ih nije zaboravio. Jon im je na smrti priznao da Ryan nije njegov. Bio je uporan u tome da im treba reći istinu i ona je to razumjela.

Richard i Elaine tu vijest, najblaže rečeno, nisu baš dobro podnijeli. Prekinuli su s njom sve kontakte ubrzo nakon Jonove smrti. Srećom, svoje su udjele u Sullivansu prepustili Jonu još davno prije toga.

»Ne, srce, ne ovoga puta. Idemo u Kaliforniju s gospodinom Kazarovim.«

Ryan je širom otvorenih očiju pogledao Romana, kao da je tek tada shvatio da je on ondje. Potom je palac stavio u usta. Bila je to navika za koju je postajao prevelik, ali ona ga ovoga puta nije opomenula. Sve u vezi s ovim putovanjem bilo je za njega zbunjujuće, pa zašto onda da to pogoršava?

»Pozdravi gospodina Kazarova«, rekla je Caroline. »Letimo njegovim avionom.«

»Zdravo«, prošaputao je Ryan prije nego što je ponovno zabio glavu u njezino rame.

»Zdravo... Ryan«, odgovorio je Roman glasom koji je zvučao napetije nego maloprije.

Ryan se okrenuo i zagledao u Romana. Ovoga puta njegove su plave oči bile usredotočene, čelo mu se nabralo kao da proučava čovjeka koji bi mu mogao biti otac. Caroline je jedva uspjelo ne raspasti se u komadiće tada i tu.

»Mama, on smiješno govori«, rekao je Ryan šapatom koji to baš i nije bio.

»Gospodin Kazarov je iz Rusije. To je jedna velika zemlja jako daleko odavde. A ja se mogu kladiti kako on misli da *mi* govorimo smiješno.«

Ryan je izgledao zbunjeno, kao da nije baš na tu mogućnost pomislio ranije. »Može li tvoj avion odletjeti u Rusiju?« upitao je.

Roman je izgledao kao čovjek koji bi htio biti bilo gdje samo ne ovdje. Bilo je jasno da nije na svom terenu i Caroline se namjeravala

uključiti. Ali onda u trenu, nešto se u njegovu izrazu preokrenulo i on je ponovno bio onaj stari.

»Može«, rekao je. »Napravio sam to mnogo puta.«

»Možemo li ići u Rusiju?«

»Jednom, možda«, odvratio je Roman. »Ali ne danas.«

»Možda možemo posjetiti baku i djeda, također.«

»Da, možda.«

»Dušo«, Caroline se umiješala. »Zašto ne odeš s Blakeom i igraš se igračkama koje smo ponijeli?«

»Hoćeš li se i ti doći igrati?« upitao je ozbiljno.

Obuzeo ju je osjećaj krivnje. U posljednje vrijeme bila je prezaposlena, pa iako je Ryan imao Blakea, Blake nije mogao biti zamjena za nju. »Naravno da ću doći. Daj mi najprije samo par minuta da porazgovaram s gospodinom Kazarovim, ok?«

Ryan je kimnuo glavom, okrenuo se i odjurio pokraj Blakea na svom putu natrag u drugu kabinu. Kad su on i Blake otišli, Caroline je pogledala prema Romanu. On ju je ovoga puta gledao, opreznim i strastvenim pogledom.

»Žao mi je«, rekla je. »Ima samo četiri godine, ali energije malo više.«

Roman je slegnuo ramenima kao da se ništa nije dogodilo. »To je bilo očekivano.« Zaustavio se na trenutak prije nego što je nastavio. »Slični na tebe.«

I tebe, pomislila je, tako joj Bog pomogao. No iako je strahovala da će on vidjeti Ryana i doznati istinu, prevarila se.

»Ima očeve oči«, rekla je nježno. Romanov je izraz otvrdnuo, dok se ona osjećala kao da će joj srce izgorjeti. U tom ju je trenutku gola istina opalila snagom koju nije mogla zanemariti.

On zaslužuje znati istinu.

On je ima *pravo* znati. Ali kako da mu je sada kaže? Progutala je slinu. »Žao mi je ako ti je smetao.«

»U redu je.« Roman se okrenuo prema svom kompjutoru i stisnuo tipku. I neko je vrijeme ostao miran. »Ne znam s djecom. Ne znam što bih im rekao ili što trebaju.«

Zaboljelo ju je u grlu. »Nisu tako teški za razumjeti. Ponekad uopće nije važno što ćeš im reći, dokle god im jednostavno pričaš. I ti si jednom bio dijete, sjeti se toga.«

Ponovno se okrenuo prema njoj i ona se morala suzdržati da ne ustukne od pogleda u njegovim očima. Bile su hladne i prazne. To ju je zaprepastilo, poželjela je dohvatiti ga i upitati što se dogodilo što je uzrokovalo takav izraz na njegovu licu.

Ali nije. Umjesto toga, sklopila je ruke i odlučila ne micati se.

»Moje djetinjstvo nije ni najmanje nešto iz čega možeš naučiti kako se ponašati s djecom, vjeruj mi. Moj otac bio je pijanac i nasilnik. Naučili smo kako se sakriti ako smo željeli preživjeti.«

»Romane«, rekla je, očima punih suza. »Tako mi je žao. Nijedno dijete to ne zaslužuje.«

Pogled mu je bio ozbiljan i tmuran. Pitala se što bi još mogla reći. U međuvremenu, on je odmahnuo rukom kao da maločas nije ni rekao ništa tako strašno.

»Idi, Caroline. Igraj se sa svojim sinom. Ostavi me da radim u miru.«

Na aerodromu ih je čekao automobil da ih odveze ravno u Beverly Hills Hotel, gdje je Roman unajmio jedan od predsjedničkih bungalova. Bio je to raskošan prostor, s tri spavaće sobe, privatnim bazenom i dvorištem, kuhinjom, pa čak i vanjskom stazom za trčanje i tušem. Bungalovi su bili odvojeni od hotela u dijelu u kojem ostalim gostima nije bio dopušten pristup. Bilo je cvijeća, tropskih biljki i bujnog zelenila koje je skrivalo bungalov od znatiželjnih pogleda. Bilo je to kao imati kuću usred L.A.-a.

Nakon što se uvjerala da se Blake i Ryan spremaju za večer, Roman je inzistirao da odu u Sullivans, potajno. Bilo je kasno, ali s obzirom na vremensku razliku od New Yorka, robna kuća bila je još jedan sat otvorena. Caroline se presvukla u traperice, svileni top, tamnu jaknu i gladijatorske sandale s kamenčićima.

S Romanom se našla u velikoj sobi, zastao joj je dah kada ga je ugledala u trapericama i tamnoj majici. Izgledao je mlađe, bezbrižnije i srce ju je zaboljelo zbog čovjeka kojega je nekoć voljela. Znao ju je nasmijavati, prisjećala se. Bio je ozbiljan, ali i zabavan, također.

Nije samo jednom vidjela tu njegovu zabavnu stranu otkako se vratio. Iznenadilo ju je koliko je za time čeznula. I koliko ju je još uvijek boljelo njegovo otkriće u avionu. Nije mogla prestati misliti na njega kada je bio dijete, koje se od straha skrivalo od čovjeka koji bi ga trebao voljeti umjesto da ga plaši.

Unajmili su sportski auto i odvezli se po Sunset Boulevardu. Promet, na sreću, nije bio gust u to doba večeri, iako je još ponegdje bilo zastoja, i stigli su na vrijeme u trgovački centar u kojem je Sullivans bio smješten. Roman je ostavio auto čuvaru na parkiralištu i ušli su u trgovinu zajedno, kao par anonimnih kupaca u večernjem izlasku.

Trgovina je bila krcata ljudima čak i u to vrijeme, zbog čega se Caroline osjećala prepunom ponosa i obuzelo ju je olakšanje. Sve je izgledalo svježije i savršeno. Prodavači su bili zaposleni i efikasni, a trgovina je odisala skupocjenom udobnošću po kojoj je Sullivans bio poznat.

Roman je prošao pokraj i stao kod središnjih pokretnih stepenica, gledajući gore i dolje četiri razine robne kuće. Stepence su bile pune ljudi koji su nosili pakete i torbe, smijali se i razgovarali. To ju je podsjetilo na sve ono što je najviše voljela kod Sullivansa. U posljednje vrijeme nije baš puno vremena provodila na terenu, već je uvijek bila u uredu i brinula o brojkama, ali shvatila je, stojeći ondje, da mora češće ići u robne kuće.

One su joj bile u krvi i činile su je živom, samim time što je stajala tamo i udisala atmosferu zadovoljnih kupaca i raskošne robne kuće.

»Idemo u odjel s hranom«, rekla je najednom, osjećajući se kao da ponovno ima dvanaest godina, a majka joj je rekla da može napraviti zabavu. »Želim nešto čokoladno i slasno.«

Roman nije komentirao, slijedeći je dok se pokretnim stepenicama spuštala prema najnižoj razini. Odjel s hranom bio je prepun kupaca koji su stajali za pultovima, kupujući najfinije sireve, salate, meso, ribu, rakove i razne druge delikatese po kojima je Sullivans bio poznat. Pult s čokoladom bio je prepun, ali Caroline je bila odlučna. Napokon, uspjela je stići na red i naručiti nekoliko trufflesa. Osoblje je bilo uslužno i iako je tu i tamo bilo sitnih prigovora, svatko je bio poslužen na vrijeme.

Ona i Roman probili su se kroz gužvu i napravili si put natrag do pokretnih stepenica. Caroline je posegnula u poznatu zlatnocrnu vrećicu i ubacila truffle u usta dok su stali na stepenice i krenuli prema muškom odjelu. »O Bože, kako je ovo dobro«, rekla je i žvačući zatvorila oči.

»Je li s okusom borovnica?« upitao je, a ona je treptajem otvorila oči i vidjela da je on promatra.

»Ne«, rekla je gutajući. Tada je izvadila vrećicu. »Želiš li probati?«

Pružio je ruku i uzeo komadić, ubacivši ga između usana i žvačući tako polako. Nije mogla odvojiti pogled s njegovih usta, sa usana koje su nekoć ljubile svaki djelić njezina tijela i pružale joj tako nevjerojatno zadovoljstvo.

»Više volim kada me ti hraniš«, rekao je u isto vrijeme mekim i strastvenim glasom. »Kao s borovnicama.«

Maknula je pogled s njegovog, naglo postajući svjesna sebe. Izgledalo je kao da su buka i metež oko njih nestali, kao da su najednom bili samo njih dvoje sami usred ogromne trgovine. »I ja isto.«

O Bože, je li ona to zaista sada rekla? To uopće nije bilo ono što je htjela reći. Namjeravala je provući nešto između redova, o tome kako je prošlost prošlost, bez obzira koliko je ona u njoj uživala. Ali s ovom jednom izjavom dokazala je da je bio u pravu kada je rekao da ga ona još uvijek želi.

I želi ga, ali nije sigurna kako se u vezi s time osjeća. On je istovremeno bio i oruđe njezina uništenja i izvor njezine najveće sreće.

Trebala bi biti ljuta na njega. Ljuta zbog njegove drskosti i autokratskih metoda. Ljuta zbog njegovih prijetnji njezinom poslu.

Ali ovoga trena nije izgledala kao da može prikupiti mnogo ljutnje. Ne, prisjetila ga se u avionu, njegova krutog držanja kada joj je u nekoliko riječi ispričao da mu je djetinjstvo bilo sve samo ne sretno.

Željela je poznavati tog čovjeka, onoga koji je bio povrijeđen. Onoga koji je još čovjek. Onoga kojeg je nekoć voljela.

Podignuo je ruku i odgurnuo joj kosu s lica, zataknuvši je iza uha. Cijelo njezino tijelo bilo je usmjereno na taj jedan dodir, dok u vršcima njegovih prstiju kao da su bile sakupljene munje. Krv joj se uzburkala, žile su joj nabubrile, a zrak uokolo nje kao daje postao pun elektriciteta.

»Stavi mi u usta sljedeći zalogaj«, rekao joj je, užarenog ali jasnog pogleda. Oklijevala je samo tren, dok joj je srce udaralo udarcima toliko jakim da joj se zavrtjelo u glavi. Zavukla je prste u vrećicu,

izvadila komadić čokolade i utisnula ga između njegovih usana, prsti su joj skliznuli u njegova usta preko svilene topline njegova jezika.

Polizao je čokoladu s njezinih prstiju, dok njegov užareni pogled nije silazio s nje. Primaknuo joj se bliže - ili ona k njemu - sve dok nije mogla osjetiti toplinu njegova tijela iako se nisu nigdje dodirnuli.

Došli su do vrha pokretnih stepenica i ona se odvojila od njega pomalo osjećajući krivnju. Unatoč svemu, Roman ju je uzeo za ruku i proveo kroz muški odjel do kabina za isprobavanje. Tamo nije bilo nikoga u blizini pa ju je povukao ravno u najbližu kabinu i zatvorio vrata.

Kabina je bila velika, ali ne i prevelika, a rasvjeta je bila blaga. Na tri zida bila su ogledala i ona se okrenula prema jednom od njih, držeći vrećicu s čokoladom ispred svojih grudi. Roman se nasmiješio, prodornog pogleda i ona je duboko udahнула dok joj se on približavao.

»Što to radiš?« zacičala je.

»Znaš što radim, Caroline. I ti želiš da to napravim.«

Oh da, željela je. Svakako je željela.

Bradavice su joj se napele, a dah joj se zaustavio u grudima. Još gore, bila je toliko uzbuđena da ju je počelo boljeti. Njezino je tijelo tek sada shvatilo da je prošlo previše vremena od posljednjeg puta, da je bilo previše boli među njima, a njezin je mozak počeo shvaćati da to uopće nije važno.

Roman ju je naslonio na zid od ogledala, jednom je rukom uhvatio sa stražnje strane glave, napravivši kavez iz kojeg je - znala je to - ako želi može pobjeći.

Ona to nije željela.

»Imaš li pojma koliko sam ovo čekao?« promumljao je, glavom potpuno blizu njezine, usana čvrstih i senzualnih dok je govorio.

Nagnula je glavu unatrag i naslonila je na zid. Usta su joj bila pokraj njegovih. »Reci mi«, rekla je bez daha.

»Želiš razgovarati?« upitao je, ponovno joj se približavajući, dok su se njegova bedra ispreplitala s njezinima, a njegovo je veliko tijelo njezino zabijalo u zid. Mogla je osjetiti savršenu čvrstoću njegovih mišića dok se naslanjao na nju.

A onda, zato što je znala da može i bolje od toga, jače je pritisnula svoja bedra o njegova i osjetila onu tvrdoću koju je željela osjetiti

cijelo to vrijeme. Ispustio je zvuk koji ju je mogao uplašiti, ali nije. Ne, on je samo pojačao želju njezinog tijela.

Pomicala je glavu naprijed-natrag prema ogledalu, odgovarajući na njegovo pitanje.

»Neću te poljubiti«, rekao je dok mu se pogled spustio duboko u njezin dekolte i onda ponovno podignuo. Užareni pogled prekrasnih ledenoplavih očiju. »Neću te niti dotaknuti, Caroline.«

»Romane.« Njegovo ime zvučalo je kao preklinjanje s njezinih usana. Zvučala je kao stranac, a još je i bila uhvaćena u klopku ovih osjećaja. U ovu želju za njim. Bilo je kao da prošlost nije postojala. Kao da nikada ničega nije bilo između njih osim ovoga sada i ovdje.

A sada i ovdje, ona ga je željela.

»Poljubi me, *angel moj*«, prošaputao je promuklim glasom. »Dotakni me. To je jedini način.«

SEDMO POGLAVLJE

*»Bili su potpuno prepušteni strasti«,
rekao je muškarac - Kazarov i Caroline
ulovljeni na djelu u losanđeleskoj robnoj kući*

Nije bilo važno što to nije smjela napraviti, što joj je razum govorio da prestane istog trenutka, što je sve to prezamršeno i preopasno. Željela je ponovno okusiti Romana Kazarova. Njezina divlja strana željela se prisjetiti kako je to željeti nekoga, trebati nekoga, izgubiti i ono malo razuma što je ostalo - zbog muškarca.

Ali ne zbog bilo kojeg muškarca. Samo zbog ovoga. Uvijek je i bio samo on.

I tako je stajala na vršcima prstiju i dodirivala svojim jezikom njegovu donju usnu. Samo to, tako meko i nježno. Imao je okus po čokoladi, sladak, tajanstven i slastan. I imao je okus po Romanu, topao, snažan i prštećeg elektriciteta.

»Još«, rekao je, a ona mu je savila ruke oko vrata i zaronila u njega, svijajući svoje tijelo prema njegovome.

I onda ga je poljubila. Bilo je nježno, ispitujuće, istraživački.

Roman nije imao ništa od toga. Podignuo je ruke i uhvatio je za lice dok je uzimao njezina usta svom svojom razarajućom snagom, za što je znala da je sposoban.

To nije bio poljubac. Bilo je to posjedovanje. Potpuno razaranje njezinog otpora. Njegov je jezik potražio njezin, zahtijevajući odgovor - i dobio ga je. Poludjela je od toga, od saznanja da je još jednom u njegovom naručju i da nikada nije ni željela biti negdje drugdje.

Negdje duboko u sebi znala je da je ovakva njezina reakcija postala moguća samo zbog onoga što se dogodilo ranije u avionu. Zbog njegovog straha i opreza s Ryanom i zbog njegovog krutog priznanja da mu djetinjstvo nije bilo ni približno normalno.

Pogodilo ju je to. Znala je da to nije bio razlog da mu se poda, ali jedva da je trebala razlog kad su instinkt i želja bili dovoljni. Nikada nije bila u stanju odoljeti Romanu Kazarovu. Od prvog trenutka željela ga je žestinom koju nije osjetila nikada prije u svom životu.

I onda nakon što ga je dobila, nakon što je jednom bio njen i potom opet, želja je bila sve veća i jača.

Roman Kazarov bio je groznica u njezinoj krvi, virus kojega se nije mogla osloboditi.

Njegove ruke provukle su joj se kroz kosu, pridržavale joj glavu dok ju je ljubio. Pobunila se od nemoći dok se pokušavala stisnuti uz njega što više. Njezino se tijelo uvuklo u njegovo, dok su se njegove ruke spustile niz leđa preko stražnjice, opipavajući je, a ona mu se uvlačila među prepone.

Podignuo ju je i ovio njezine noge oko svoga pojasa, držeći je čvrsto dok ju je ljubio svom svojom razarajućom snagom za koju je znala da je ima. I ona je bila divlja, bludna i nije za to marila. Jedino što je željela bilo je sjediniti se s njim, izgubiti se u njemu na način koji je već jednom iskusila.

Zategnuo je svoja bedra, a ona je zadrhtala kao da su kroz nju sijevale munje. Pritisnuo ju je nakon toga o zid i razarajućom preciznošću pomaknuo se prema najosjetljivijem dijelu nje, dok nije poludjela od želje za njim.

On je bio njezina propast, njezino uništenje. Bio je kao živa vatra koja je prijetila spaliti je dok ju je obuzimala. Caroline je zarila svoje ruke u njegovu majicu i strgnula je s njega.

Odjeća joj je predstavljala prepreku između njih, željela je samo kožu, žar i strast.

»Ne ovdje«, rekao je, otrgnuvši iznenada svoja usta s njezinih. »Ne ovako.«

»Nije me briga«, rekla je dašćući.

Otrgnuo ju je od sebe, dok je ona gotovo zajecala u znak prosvjeda. Zadržao ju je na kraćoj udaljenosti pa je pokušala ponovno mu se baciti u zagrljaj. Prije nego što joj je se tijelo ohladi, prije nego što zaboravi ovaj osjećaj. Prije nego što se vrati u stvarnost.

Njegove su oči izgledale barem toliko divlje koliko se ona takvom osjećala. Bila je to jadna utjeha, ali barem nije bio hladan. »Bit će te briga, *angel moj*. Bit će. Možda ne sada, ali sutra bi me mrzila zbog ovoga.«

Povukla se prema zidu, dlanovima pritisnula hladno ogledalo i od muke joj je došlo da zaplače. Cijelo tijelo joj je drhtalo, bradavice su joj bile kao maleni oštri šiljci u grudnjaku, a njezina je ženskost žudila od želje da ga ima u sebi, od želje koja bi ih oboje dovela do vrhunca.

Prošlo je previše vremena. Daleko previše vremena.

Poludjet će do povratka u bungalov. Tamo je Ryan, a i Blake, i neće se moći prepustiti znajući da su oni u drugoj sobi.

Poželjela je jecati od boli, ali je samo zatvorila oči i duboko udahnula, pokušavajući ponovno doći k sebi. Dobro je da se to dogodilo, rekla je sama sebi. Znala je svoje granice.

»Želim sada otići«, rekla je.

Podignuo joj je bradu, pogledom tražeći njezin. Ono što je vidio govorilo mu je kako se ona osjeća. Pustio ju je i zakoračio unatrag, dalje od nje.

»Dakle, ovo ovdje završava, *da*? Ljubiš me, želiš me, ali to sebi ne želiš priznati izvan ovoga trenutka.«

»Romane, ovo nije bila dobra ideja. Ni za jedno od nas.«

»Zašto mora biti ovako? Ja želim tebe. Ti želiš mene. Zašto je to onda problem?«

Podignula je vrećicu s čokoladom koju je ispustila i pritisnula je na prsa kao štiti. »Znaš zašto je to problem«, jedva je izgovorila. »Ti me mrziš i...«

»Ja te ne mrzim«, rekao je oštro.

Na njoj je bio red. On je opsovao i provukao ruku kroz kosu, potom se okrenuo i majicu ponovno zataknuo za hlače. Obrazi su mu bili užareni, oštri rubovi njegovih jagodičnih kostiju iskakali su na beskrajno zgodnom licu.

Željela mu se vratiti u zagrljaj, željela je povući njegovu glavu dolje prema svojoj i samo ga čvrsto držati. Zaboraviti, na nekoliko trenutaka, svu bol i jad između njih.

Neće, ipak. Ne može.

»Ostavila sam te«, rekla je. »Udala sam se za drugoga.«

Naglo se okrenuo, raspaljenog pogleda. »To znam. Ali da bih te mrzio, prvo bih te trebao voljeti. A nisam te volio, Caroline. Samo sam mislio da te volim.«

Bila je to laž.

Projurili su ulicama Beverly Hillsa u tišini, čuo se jedino zvuk automobilskeg motora. Rekao joj je da je nije volio, no to je bila laž. Volio ju je svim svojim bićem. Koje nije bilo bogzna kakvo. Nije ni čudo da ga je ostavila.

Vratio se u New York uvjeren da je mrzi. Ali kada ju je večeras ponovno držao u naručju, nije osjećao mržnju. Osjećao je požudu,

želju i nevjerojatnu potrebu da je posjeduje. Mržnje u njegovim osjećajima nije bilo.

Roman je skrenuo prema hotelu i zaustavio se pokraj vratara. S druge strane ulice sve je bilo puno fotoreportera u potrazi za najnovijim skandalima poznatih i slavni. Ali i on je bio dovoljno dobar pa su uskoro dotrčali s upaljenim fotoaparatom i spremnim mikrofonom, dok se on proklinjao što nije otišao na stražnji ulaz.

»Gospodine Kazarove, je li istina da spavate s Bambi Royale? Što radite u L.A.-u? Namjeravate li kupiti neku robnu kuću ovdje? Je li Halls na repertoaru?«

Roman se nije obazirao na njih, krenuo je na Carolininu stranu i uveo je u hotel. Nije rekla ništa, ali je imala spuštenu glavu i stiskala onu čokoladu uza se, kao da je zaplijenjena roba.

Zašto ju je tamo zaustavio? Zašto joj nije dopustio da mu strgne odjeću usred kabine za presvlačenje, dok ih je od ostalih dijelio samo tanak zid? To mu ne bi bio prvi put da vodi ljubav na neobičnom mjestu.

Odveo ju je u kabinu za isprobavanje odjeće, jer ju je želio poljubiti, želio je zapaliti vatru njezine žudnje za njim. Ali nije očekivao da će žar izmaknuti kontroli, iako sam Bog zna da je to trebao. Ako je prošlost bila nešto preko čega je trebalo prijeći, trebao je znati da će se ponovno rasplamsati u trenutku kada se dotaknu.

Smiješno, mislio je da svoju žudnju za njom drži pod kontrolom. Uostalom, ona je bila samo žena, a on je znao sa ženama. Ali u trenutku kada ga je poljubila, sve je otišlo u dim. Mali razumni dio njegova mozga znao je da ne može s njom voditi ljubav u kabini za presvlačenje - ali želio je to.

Bože, kako je to želio.

Ona ga je gotovo preklinjala da to učini. Ali on je želio više od brzog seksa na javnom mjestu. Želio ju je prostrijeti ispred sebe na krevetu, kao gozbu delicija koje treba isprobati, a za to ima čitavo vrijeme ovoga svijeta.

Došli su do bungalova i izašli van. U kući je vladala tišina. Ona je bacila pogled na sat, kao da traži izlaz iz neugodne situacije.

»Blake je vjerojatno Ryana odveo na spavanje«, rekla je. »Mislim da ću i ja otići, također.«

Sve što je Roman trebao učiniti bilo je poljubiti je. Približiti joj se, oviti svoje ruke oko njezinih ramena i nagnuti je unatrag. Pala bi, razlila bi se, raspala i srušila kao domino.

No to mu nije bilo dovoljno. Želio je više od njezina pukog prepuštanja. Trebao je više. Ali shvatio je da se to neće dogoditi večeras. Bilo je sada previše toga među njima, previše ružnih osjećaja. Željela je pobjeći; on je to mogao vidjeti.

I možda je to bilo bolje za oboje. Morao se znati nositi sa svom tom boli u grudima, s tim osjećajem ranjivosti koji je izbio kada je shvatio da je ne mrzi. Predugo je živio s mržnjom da bi ga njezin iznenadni izostanak ostavio uskovitlanim i nesigurnim.

»To je dobra ideja«, rekao je mirno. »Ujutro ćemo se vratiti u robnu kuću, samo ćemo se ovaj put najaviti.«

Morao se usredotočiti na posao, jer je to bilo jedino u čemu je trenutačno bio dobar. Jedino sigurno tlo pod njegovim nogama.

Nakratko je spustila bradu na prsa i onda je ponovno podignula i pogledala prema gore, smrknutog pogleda. »To zvuči odlično.«

»Laku noć, Caroline«, rekao je prije nego što se okrenuo i otišao prema svojoj sobi.

»Laku noć«, odgovorila je, mekim i pomalo nesigurnim glasom. Gotovo se okrenuo i vratio se do nje. Gotovo, ali ipak nije. Zatvorio je vrata za sobom i ostao stajati nekoliko dugih trenutaka. Ali nije bilo tihih koraka na podu niti kucanja na vratima.

Roman je tiho opsovao prije nego što je skinuo odjeću sa sebe i popeo se sam u krevet.

Caroline nije znala koliko je bilo sati kada je konačno odustala od pokušaja da zaspi i zbacila sa sebe pokrivače. Srce joj je već satima divljalo, kao da je popila pun vrč kave prije odlaska u krevet. Ali to nije bio kofein. Bio je to Roman.

Nije mogla prestati ponavljati u sebi svaki trenutak ove večeri, od sekunde kad ju je upitao je li čokolada s okusom borovnica do trenutka prije nekoliko sati, kada se okrenuo i udaljio od nje. Željela je sve to ponoviti. Željela je biti hladna i po strani kada je odgovarala na njegova pitanja, a pogotovo nije željela staviti komadić čokolade u njegova sočna usta.

A stvarno je mogla i bez vrućeg skoro-pa-seksa na ogledalu u jednoj od njezinih vlastitih robnih kuća. Što joj je bilo? Je li izgubila i

posljednju mrvicu samopoštovanja koju je imala? Je li ona zaista tip žene koja će se osramotiti na javnom mjestu zbog muškarčeva dodira?

Bojala se da jest, barem ako je taj muškarac Roman.

Caroline je navukla kućni ogrtač preko svilene pidžame i otišla u kuhinju nešto popiti. U kući je bilo mračno, tiho, jedini zvuk koji se čuo bio je tiho brujanje pročištača zraka i mrmor hladnjaka. Posegnula je za bocom hladne mineralne vode i odvrnula čep. Ostala je dugo stajati, razmišljajući i pijuckajući vodu, dok nije čula pljusak, kao da je netko skočio u bazen.

U tišini je otišla do kliznih staklenih vrata koja su vodila na bazen i otvorila ih. Vidjela je čovjeka kako klizi kroz vodu glatkim ujednačenim zamasima. *Roman*.

Dugo je tako stajala, promatrajući prekrasan sklad njegova tijela dok je plivao, istezanje i skupljanje mišića, način na koji su mu ruke tek jedva izlazile iz vode prije nego što bi ponovno u nju zarežale, gurajući ga naprijed kao stroj.

Doplivao je do kraja bazena i onda nestao ispod površine da bi potom nakratko izronio na otprilike pola puta do druge strane. Preplivao je bazen nekoliko puta prije nego što je zaronio i nije se ponovno vratio.

Ona je čekala, očekujući ga na površini, ali ništa se nije dogodilo. Carolinino je srce udaralo u grudima, da bi se potom spotaknula na rub površine oko bazena. Njezina je boca s vodom - srećom, plastična - bučno pala na tlo dok je ona svlačila ogrtač.

U tom je času on izronio točno ispred nje, a ona je iznenađeno vrisnula.

»Preplašio si me!« viknula je, dok joj je srce tutnjalo, a puls uzavreo.

Voda mu je curila niz lice. Provukao je ruku kroz kosu i zalizao je uz glavu dok je stajao u sredini bazena, savršeno netaknut i miran. Caroline je poželjela nešto baciti na njega. Da je još uvijek držala bocu s vodom, upotrijebila bi je za to.

»Nisam znao da si tamo«, rekao je pomirljivo.

»Nije to baš neka isprika«, odgovorila mu je oštro. Usta su joj se osušila dok je gledala ogromne kapljice vode kako mu klize niz prsa i

preko čvrstih rubova trbušnih mišića, vidljivih čak i ispod površine vode.

»Nije ni trebala biti.«

Caroline je na tren zatvorila oči. »Mislila sam da si se utopio.«

»Onda ti hvala na brizi«, rekao je. »Mogao bih pomisliti da vjeruješ kako bi to riješilo sve tvoje probleme kada bih ja nestao.«

Već je zaustila da mu oštro odgovori, ali se zaustavila u posljednjem trenutku. »Mučiš me. To nije lijepo.«

Slegnuo je ramenima i krenuo prema rubu bazena gdje je ona stajala. »Možda i da.«

Njezin je ogrtač baš toga časa odlučio prestati držati se na ramenima i pao joj je uz noge. Odoljela je porivu da posegne za njim i pokrije svoje tijelo. Ne zato što je nepristojna, ali tanka svilenka pidžama otkriva puno više usred noći nego stoje to slučaj s njezinom odjećom tijekom dana.

»Bila sam zabrinuta«, nepotrebno je dodala. I onda se razbjesnila. »Imaš li ti uopće pojma kakve bi mi probleme uzrokovalo to da se utopiš u mojoj prisutnosti? Sigurna sam da bi se našao netko tko bi tvrdio da sam ja to isplanirala.«

Roman se sada našao ispod nje. Zabacio je glavu unatrag i pogledao gore. »Onda ću svakako paziti da se ne utopim u tvojoj prisutnosti.«

»Za to bih ti bila jako zahvalna«, rekla je.

On se nacerio. »A sada bi se možda željela okrenuti. Osim ako želiš vidjeti više mene od onoga što si ugovorila.«

Carolinino se grlo stisnulo. *Oh moj...* »Ti si... gol?«

Nije to primijetila. Stajala je na vratima, a on je brzo prošao. Ona je razmišljala o savršenoj ljepoti njegova tijela dok je bio u vodi, ne pitajući se ima li na sebi kupaće gaće. A onda kada je došla bliže, bio je ispod površine. Ni tada još nije shvatila...

Oh, moj Bože.

»Nije mi se činilo kao da ima nekog smisla odijevati kupaće gaće u tri ujutro«, rekao joj je ozbiljno.

Najednom je postalo prevruće. Sitne kapljice znoja pojavile su joj se između grudi, a bradavice su joj iskočile ispod svilenog topa. Romanu se pogled stisnuo, a ona je stavila ruke ispred grudi. I

ostavila mu da misli što želi. Nije to imalo nikakve veze s njim, nego s vrućinom i povjetarcem i...

Proklet bio, radilo se o *njemu*. Caroline je podignula bradu. »Ima i drugih ljudi u ovoj kući«, rekla je pomalo afektirajući. »Bilo tko od nas mogao je izaći ovamo.«

On se nasmijao. »Da, jer toliko ljudi voli plivati u tri ujutro. A da ne spominjem da su svi ostali stanari ove kuće, osim tebe, muškog roda.«

»Da, u redu, jedan od njih bi zasigurno ono što pokazuješ ocijenio dosta privlačnim. Tek toliko da znaš.«

»To sam već primijetio. A primijetio sam i da je i on shvatio da sam privlačniji tebi nego njemu.«

Caroline je prezirno frknula nosom. »To ti ne daje za pravo da trčiš okolo gol, je li tako?«

»Volim biti gol«, rekao je, a njoj je srce preskočilo. »Sigurno se toga sjećaš?«

»Sjećam se da si ekshibicionist«, rekla je. To i nije baš bila istina, ali nikada nije vidjela nikoga tko se tako dobro osjeća u svojoj koži kao Roman. »Kako bih to mogla zaboraviti?«

Usne su mu se raširile u osmijeh. »Da, kako? A ako ne želiš vidjeti izložbu, onda ti preporučam da se okreneš na drugu stranu.«

Ona se mislila okrenuti. Namjeravala se okrenuti. Ali u tom joj se času činilo presmiješno da to i napravi. Kao da je dijete kojem bi majka stavila ruku preko očiju kako bi spriječila da vidi nešto što ne bi trebalo vidjeti.

Izvještačeno se uzdigla, jer je željela da pomisli kako je potpuno ravnodušna i vlada sobom. »Netko može gledati i bez da dodiruje.«

»Može li? Zanimljivo.«

Prije nego što je uopće pokušala odgovoriti ili promisliti o svom razmetanju hrabrošću, on se uzdignuo iz bazena mekim, klizećim pokretom, kao vodeni bog koji izranja iz mora.

A ona se nije okrenula u stranu. Voda se slijevala niz njegovo tijelo u potocima, preko čvrstih mišića njegovog torza i abdomena, preko kukova, prema dolje niz trag koji su ostavljale tamne dlake koje su išle iz pupka do prepona i niže, preko čvrstih nogu koje su ga odvele do stolca s kojega je podignuo ručnik i istrlijao glavu.

Caroline je zastao dah. Uzavrela želja prostrujala je njezinom utrobom, tekla kroz vene i rastopila se u njezinoj ženskosti sve dok nije osjetila da se ne može pomaknuti. Oh, kakvu grešku je napravila što se nije okrenula u stranu.

Ogromnu grešku.

On se još uvijek nije pomaknuo kako bi se omotao ručnikom. Umjesto toga, sušio se polako i sigurno, a svaki djelić njegova tijela postajao je savršeniji i ljepši od prethodnoga.

Ona je bila hipnotizirana. I shvatila je, stojeći tamo s nogama zalijepljenima o pod oko bazena, da pet dugih godina nije vidjela golog muškarca. Ne otkako je Romana posljednji put vidjela golog.

On se okrenuo i omotao ručnik oko bokova, namještajući ga sve dok ga nije smjestio odmah ispod kukova. I da, tako je željela pritisnuti svoja usta baš tamo, odmah pokraj njegovog boka. I onda ga je poželjela oblizati uzduž njegova čvrstog abdomena, pa prema dolje gdje je bio njegov nabrekli penis.

Uzela bi ga u usta, osjećajući kako postaje sve tvrdi pod njezinim jezikom...

»Caroline.« Njegov glas odjeknuo je u njezinu uhu kao udarac bičem.

»Što?« rekla je promuklo, dok joj je puls otkucavao u zglobovima, u grlu.

»Ne gledaj me tako osim ako namjeravaš učiniti nešto u vezi s tim.«

»Nemam pojma o čemu govoriš«, rekla je, nagnuvši se kako bi podignula svoj ogrtač. Bilo joj je prevruće da bi ga ponovno odjenula, pa ga je smotala i stavila sa strane.

Samo ju je promatrao, s onim nadmoćnim smiješkom na licu. Caroline je zatvorila oči. Proklet bio, bila je umorna od pretvaranja da ga ne želi. Željela je prestati biti jaka, željela mu je prići i proći prstima preko te vrele, meke kože. Željela je onda to učiniti i ustima i željela mu je dopustiti da joj napravi sve stoje ikada htio napraviti.

Iz iskustva je znala kako je izvanredan i impresivan u krevetu i silno je čeznula za tom vrstom zadovoljstva još jednom.

Bi li je to povrijedilo? Bi li je to *moglo* povrijediti? Ovdje su, u Kaliforniji, u divnom privatnom bungalovu usred noći. Ako samo jednom spava s njim, ako ga onda izbaci iz sebe, neće biti potrebe za ponavljanjem.

A onda se može koncentrirati na to da ga pobijedi u njegovoj vlastitoj igri.

»Lažeš«, rekao je meko kada je ponovno otvorila oči, približavajući joj se polagano, u tišini. Zaustavio se ispred nje, potpuno blizu, ali ipak ne dovoljno. Kapljica vode pala je s njegove kose na njezinu svilenu pidžamu, raširivši se preko njezine bradavice. Oblikujući ono što je znala da on sada može vidjeti.

»Možda«, rekla je nježno, gledajući ga dok joj je srce udaralo od žara u njegovim očima. »I što ako je tako?«

»Onda napravi nešto u vezi s tim, *solniško*. Uzmi što želiš.«

OSMO POGLAVLJE

Caroline i Kazarov svijaju ljubavno gnijezdo?

Noć je bila neobično tiha dok su stajali i promatrali jedno drugo, dovoljno blizu da se dotaknu, no nijedno od njih nije se pomaknulo kako bi to učinili. Carolinino srce bilo je kao ptica zatočena u grudima kao u kavezu. Bojala se, očajnički se bojala da, ako ona to učini, ako se ona pomakne prema njemu kao što je željela, nešto će se promijeniti.

Da će izgubiti dio sebe, nepovratno, ako to učini. Jako se trudila da ga zaboravi - kao da je zaboravljanje njega uopće bilo moguće. Možda bi bilo bolje da se umjesto toga trudila da ga stavi ispred sebe. Tamo gdje bi i trebao biti. A ako mu sada dopusti da se vrati, što onda?

»Jednom«, rekla je. »Samo jednom.«

Očekivala je od njega da će se složiti. Očekivala je da će reći da, naravno, sada skini odjeću. Koji se muškarac ne bi složio ako bi to značilo da će voditi ljubav?

Ali Roman je samo tamo stajao, tih i smrknut i lagano zatresao glavom, razmišljajući, sve dok lagana toplina nije počela tinjati i u njezinom trbuhu i popela joj se u grlo, u obraze.

»Uzmi što želiš, Caroline. Ali shvati da ću od sada i ja također uzeti ono što želim. I to onoliko često koliko želim. Neće više biti skrivanja od toga što je, ne ovoga puta. Ti nećeš na kraju dana otići kući i pretvarati se da se nije dogodilo.«

Jako su je zaboljele njegove riječi. I još uvijek je o njima razmišljala. Još uvijek je umirala od želje za njim. Željela je da postoji način. *Može li prihvatiti njegove uvjete? Ne postoji nitko tko bi je zaustavio ovoga puta, nitko tko bi joj rekao da ne može imati ono što želi.*

»Težak si pregovarač«, rekla je očima fiksirajući njegove. »Možda i nemoguć.«

»Onda, draga moja, odšeci«, odgovorio joj je. »Vrati se u svoj krevet i zadovolji samu sebe, kao što si, a u to sam uvjeren, morala učiniti i previše puta.«

Osjećala se kao da ju je pljusnuo. Razmišljala je o tome kako leži u svom krevetu, sama, rukama prelazi preko grudi, pa onda niz tijelo, a prsti klize tamo gdje ih je najviše trebala. Bilo je prepusto, prebolesno za razmišljanje. Ne kada je on bio ondje, taj vrući,

prekrasni, opasni čovjek koji je nekoć toliko dobro poznao njezino tijelo.

»Ja - ja dugo nisam bila s nekim«, rekla mu je. To je bila istina, ali ne i potpuna istina. Kako da prizna da je bila jedino s njim u životu? Tim priznanjem ne bi samo ispala jedna u njegovim očima, već bi ono otkrilo i istinu o Ryanovu ocu. A ona to sada jednostavno ne može napraviti. Ne, sve dok ne bude sigurna da Roman neće učiniti nešto drastično.

»Razumijem«, rekao je. »Bojiš se. Uostalom, zar te ne poznajem, *solniško*? Zar ne znam što treba učiniti da tvoje tijelo propjeva? Misliš li da sam to mogao zaboraviti?«

Progutala je suze koje su prijetile da će se samo prosuti. »Pet godina je mnogo. A ti si od tada imao mnogo ljubavnica.«

Stavio je prst ispod njezine brade, podigao joj lice sve dok joj jedna od onih suza nije pobjegla i kapnula iz samog kuta oka. »Niti jedna od njih nije bila kao ti.«

»Ne govori takve stvari, Romane«, ukorila ga je, nastojeći spustiti stvar na tlo kako bi shvatila. Na podlogu s manje emocija. »Mogla bih pomisliti da ti je stalo.«

»Stalo mi je jedino da vodim ljubav s tobom«, rekao je. »Ništa više. Neću ti lagati, Caroline i reći da je to nešto što nije.«

»Nemam pojma zbog čega si pomislio da ja želim više«, odgovorila je iako ju je grlo boljelo od osjećaja. »Bože, kakvo to samo naduto mišljenje imaš o sebi.«

Ako je i očekivala od njega da preuzme napad, on to nije učinio. Samo ju je nastavio gledati tim gorućim pogledom. »Onda, što ćemo? Zadovoljstvo? Ili prazan krevet?«

Trebala je izabrati prazan krevet. To je bila najsigurnija opcija. Ali ona je već bila umorna od sigurnih opcija. Već je dugo radila ono što je bilo najbolje za sve, osim za nju. Iako nije mogla reći da je Roman bio ono najbolje za nju, bio je barem izbor koji je sama mogla sebično napraviti. I užasno ga je željela.

Jedino će ona biti ta koja će biti povrijeđena ovoga puta.

»Poljubi me, Romane«, rekla je dok ju je prolazila drhtavica. »Poljubi me kao što si to učinio prije.«

Ovio je ruku oko njezinog tijela i privukao je bliže. Potom joj je uhvatio glavu i uzeo njezina usta okrenuta prema njemu kao da su

delikatesa pripremljena samo za njega. Polizao ju je, usisao, češljao i mučio - a ona je znala da ju tako nije poljubio prije. Ni približno tome, s tako žarkom strašću. Ovo je bio poljubac čovjeka koji je nadmoćan, koji ju je nakanio ogoliti i uzeti njezino tijelo kao daje napravljeno samo zbog njegova zadovoljstva.

»Dođi«, rekao je grubo, uzimajući njezinu ruku i odvođeci ju u kuću. »Moram isprati sa sebe ovaj klor.«

Odveo ju je u glavnu spavaću sobu i onda kroz kupaoonicu van do tuša koji je bio okružen visokim zidom, ali otvoren prema noćnom nebu. Odbacio je ručnik i otvorio slavine. I onda ju je povukao pod vodu s njim, potpuno odjevenu.

»Romane«, prodahala je dok joj je hladna voda zalijepila svilenu pidžamu na kožu. Bradavice su joj se ukrutile, a njegovi su palci prelazili preko njih dok je još jednom spojio svoja usta s njezinima.

Voda se ugrijala, ali nju više nije bilo briga je li bila hladna. Ona je bila sve samo ne hladna, kao da je plamen ušao u nju. Ruke su joj bile slobodne da švrljaju po njegovom tijelu, slobodne za milovanje, obuhvaćanje i osjećanje. Nije joj dugo trebalo da obavije svoje ruke oko njega, oko onog tvrdog, vrućeg dijela njega za kojim je čeznula.

Roman je stenjao u njezinim ustima, a ona je osjećala buđenje njezine ženske snage. Sva ona njegova snaga i čvrstoća, sva grubost, sve to nije moglo ostati nepomično. Ne kada su bili samo njih dvoje i ništa osim kože, topline i provale strasti.

Njegove su ruke došle do njezine majice i poderao ju je na komadiće, gumbi su letjeli — ali ona za to nije marila. Odgurnuo je raskvašenu hrpu s njezinih ramena. Slijedili su gumbi od pidžame, iako ju je morala svući prije nego što se ponovno vratila u njegov zagrljaj.

Jedino što još nije na sebi htjela njegove ruke. Željela ga je izluditi od želje, željela ga je ponovno okusiti. Skliznula je iz njegovog stiska kao živo srebro i kleknula na koljena ispred njega.

»Ne«, dahtao je — ali ona ga je uzela u usta prije nego što ju je uspio zaustaviti. Njegovo cijelo tijelo se ukočilo dok je posezao za zidom od kabine za tuširanje. Voda je pljuštala po njima oboma dok je ona povlačila jezik čitavom njegovom dužinom. Bio je vruć, krut i gladak — kao mramor obložen svilom.

»Caroline, *solniško, njet*«, rekao je, dok ga je ona obuhvatila rukom i stiskala.

Ali nije se zaustavila. Jedini način da to učini, jedini način da to *može* učiniti, bio je da ga prvo natjera da izgubi kontrolu. Zato što je znala da bi se, kada bi bilo po njegovom, ona izvijala, jecala i preklinjala ga za još.

Ovako, on je bio taj koji je preklinjao. On je bio taj koji je tražio i dahtao i izgubio se u njoj. Ona je bila nemilosrdna, ližući ga i sišući dok nije zaplakao, dok se njegovo tijelo nije trzalo u grču i izlilo se u nju. Uzela ga je u potpunosti, uzela je sve što joj je imao dati da bi potom protrnuo prije nego što je pao na koljena i suočio se s njom na tvrdom podu.

»Ovo nije način na koji se trebalo dogoditi«, rekao je, dišući ubrzano kao da je upravo istrčao maraton.

Caroline mu se približila i pritisnula svoje tijelo na njegovo, obavijajući svoje ruke oko njegova vrata. Voljela je osjećaj svog golog tijela na njegovom, osjećaj topline i čvrstoće i vode koja je klizila.

»Nisam mislila da postoje ikakva pravila«, rekla mu je.

On se nasmijao, napuknutim glasom, bez daha. »Ako ih je i bilo, ti si ih upravo sve prekršila.«

Carolini nije dugo trebalo da shvati da nije pobijedila navevši ga da prvi izgubi kontrolu. Ne, ako ništa drugo, jedino je mogla biti sigurna u to puteno mučenje u njegovim rukama. Počeo je sapunanjem njezina tijela polagano, temeljito, njegovi lukavi prsti klizili su preko njezinih grudi, bradavica, štipajući ih lagano sve dok nije poželjela zavrištati.

Sve dok nije postala toliko osjetljiva da je mislila kako će se razletjeti u trenutku ako to ponovno učini.

No on to nije ponovno učinio. Ostavio je njezine grudi i pomaknuo svoje velike ruke niže preko abdomena, preko blijedih tragova koji su ukazivali na to da je rodila. Na čas se tu zaustavio, zbog čega ju je srce zaboljelo. Što je mislio?

Ali onda je krenuo dalje i ona se nije mogla sjetiti što se zapravo pitala. Svom širinom jedne ruke skliznuo je kako bi obuhvatio njezinu stražnjicu masirajući je. I onda ju je okrenuo u svojim rukama sve dok nije bila okrenuta licem na suprotnu stranu, sve dok stražnjicom

nije bila pritisnuta o njega — a zbog dokaza njegova uzbuđenja ona je počela stenjati.

»Već?«

»Ja sam čovjek s mnogo talenata«, promrmljao joj je u uho. »A ti imaš mnogo toga za dati.«

Caroline je drhtala dok joj je sisao uho svojim vrelinim ustima. I onda ju je odmaknuo, njegovi su prsti skliznuli prema njoj, prema najosjetljivijoj jezgri koja je žudila za njegovim dodirrom. On je slijedio njezin oblik - polako, oprezno — dok se njegov penis uporno gurao prema njezinom stražnjem dijelu.

»Romane«, zastenjala je dok je njegov palac klizio preko njezina klitorisa. Cijelo njezino tijelo napelo se reagirajući, čeznuvši od želje i potrebe.

»Sve u svoje vrijeme, *angel moj*«, rekao je. »Sve u svoje vrijeme.«

Njegova su usta bila na njezinom vratu, na njezinom ramenu, njegov jezik vruć i vlažan na njezinom mesu, usta su mu bila čvrsta. Zubima ju je grickao posvuda sve dok nije počela bolno stenjati.

»Namjeravaš li me sada i dodirnuti? Ili si preiscrpljen pa se samo pretvaraš?«

Njegov smijeh nije bilo ono što je očekivala. »Kakvi zahtjevi, Caroline. Sjećam se toga kod tebe. To me uzbuđuje.«

Kao odgovor na njezino nezadovoljno gundanje, uvukao je prst u nju. Njegov palac je ponovno klizio po njoj. I onda opet, njegov je dodir svakoga puta postajao sve čvršći. Caroline je dahtala i trzala se, želeći više. Prošlo je previše vremena, puno previše, ubit će je prije nego što dosegne vrhunac.

»Romane, preklinjem te«, konačno je izustila dok je on ponovno klizio po njezinom klitorisu.

»Sviđa mi se kad preklinješ.«

»Molim te«, rekla je. »Molim te. Učinit ću bilo što.«

Još je jednim prstom ušao u nju. I onda su njegovi prsti postavili ritam, dok ju je njegov palac trljao. Njezino tijelo, već potpuno nadraženo, žestoko se savijalo, jače nego što je mislila da je moguće - i onda se raspala na tisuće komadića, jecajući njegovo ime, tijelo joj se lomilo na način na koji to nije pet dugih godina.

Držao ju je dok se tresla, držao ju je dok je njezino tijelo mlitavo palo na njega, bio je tu dok je trebala pasti na koljena kada je

završio.

Shvatila je da govori ruski, izgovarajući riječi pokraj njezina uha koje su zvučale tako prekrasno, iako nije imala pojma što znače.

»Prekrasno«, rekao je prebacivši se na engleski. Naglasak mu je sada bio grublji, a ona je drhtala dok su joj se teški vokali cijedili niz leđa. Tako elegantno, tako hipnotizirajuće.

»Mislim da bih ti trebala zahvaliti«, rekla je kada je ponovno uspjela progovoriti. »Jako sam to trebala.«

Okrenuo ju je u svojim rukama i istodobno posegnuo za slavinom. Voda je prestala teći, a oni su tamo samo stajali i gledali se u svjetlosti zidnih svjetiljki.

»Još mi ne zahvaljuj«, rekao joj je. »Jer ovo je još daleko od kraja.«

Na brzinu su se osušili, on ju je podignuo i odnio u spavaću sobu, unatoč njezinoj pobuni da može sama prijeći tu kratku razdaljinu. Prislonila je svoj obraz na njegovo rame, svoje lice na njegov vrat i nasmijala se sama sebi. *Špiljski čovjek*, poželjela je reći.

I sada je to voljela. Voljela je nježnost i brigu koju joj je pokazao, kao da je neki dragocjeni i lomljivi predmet koji treba njegovu snagu.

Kada ju je potegnuo na krevet i spustio se do nje, vatra se zakovitala u njezinoj utrobi i ona je ponovno počela gubiti kontrolu. Posegnula je za njim, savila se preko kreveta kako bi pritisnula svoja usta na njegovu kožu, ali on ju je čvrstom rukom odgurnuo.

»Ne sada«, rekao joj je.

Bio je prebrz za njezine pohlepne ruke, klizeći niz njezino tijelo, šireći joj noge, dok su njegova usta ostavljala vruć, moker trag duž njezinog torza zbog čega je drhtala od zadovoljstva. Znala je što on radi, znala je kako to počinje i mislila je da neće preživjeti ovu čulnu patnju koju joj je namijenio.

Kada se smjestio među njezinim bedrima, ona je protrnula. On je pogledao prema gore, gledali su se dugo. »Željela si to«, rekao je. »Trebala.«

Uspjela je tek kimnuti glavom.

Zaronio je da je okusi, njegov je jezik klizio duž njezine pukotine, dovodeći je do ludila. Mislila je da će se raspasti. Njegov jezik - njegov spretan, izvanredan jezik - počeo ju je lizati iznutra savršenom vještinom čovjeka koji zna kako ženu dovesti do ludila.

Znao je točno koliko treba pritisnuti, točno gdje pritisnuti vrškom svoga jezika i točno koliko dugo.

Znao je kada je bila blizu vrhunca i onda se pomaknuo na dovoljno dugo da pritisak popusti. Potom bi se vratio, pojačavajući pritisak iznova i iznova, sve dok nije gotovo zajecala.

Caroline se trzala na krevetu, izmučena zadovoljstvom, potrebom da se opusti - i saznanjem da se nikada ni sa kime neće ponovno ovako osjećati.

»Romane«, dahtala je dok je uzbuđenje u njoj ponovno počelo rasti...

I onda je odletjela, dašćući njegovo ime, izvijajući se leđima preko ruba kreveta, bokovima pritišćući taj okretan jezik.

Kada je ponovno došla k sebi, on se pomaknuo toliko da se mogao podignuti iznad nje, sve dok ga nije osjetila kako ulazi u nju. Visoko je podignula noge i on je tada zakačio jednu ruku ispod koljena kako nije raširio još više, dok je svojim tijelom sve jače pritiskao prema naprijed.

Ona je ljuljala bokovima, želeći brže, ali on se trudio biti polagan. »Pokušavam biti nježan«, rekao joj je.

»Ne želim nježno.« Zvučala je gotovo drsko i sa silnom željom.

»Mislio sam da trebaš nježno, barem da tako počnem.«

»Romane...«

»Shh, draga moja. Samo osjećaj. Osjećaj ono što radimo jedno drugom.«

Caroline je spustila ruke sa strane i uhvatila njegovu stražnjicu, gurajući ga prema sebi dok je podizala bokove. Njegov je dah pištao, a ona se nasmijala, uzbuđena što zna da on ne vlada sobom baš onako kao što kaže.

»Igraš se vatrom«, zarežao je.

»Sada«, šapnula mu je u uho. »Baš sada.«

Podignuo ju je prema sebi i utonuo do kraja u njezino tijelo uz stenjanje. Caroline je vrisnula od osjećaja da ga ponovno ima potpuno u sebi. Bio je velik i krut i da, njezino tijelo nije baš bilo pripremljeno za ovakvu invaziju nakon pet dugih godina.

»Jesi li dobro?« upitao je nezgrapno.

»Bit ću.«

Opsovao je i počeo se povlačiti, ali ona ga je svojim nogama čvrsto stegnula.

»Da se nisi usudio, Romane.«

»Za Boga miloga, prestani se micati«, zastenjao je.

Caroline se neposlušno ponovno pomaknula prema njemu, uzbuđenje ju je prožimalo dok je pritiskala njegovu krutost duboko u sebe.

»Caroline, ja ne mogu...«

Ponovno se pomaknula, još više očajnički ovoga puta - i njegova je kontrola eksplodirala. Najednom ga je bilo posvuda, zabijao se u nju ponovno i ponovno, svakim udarcem sve jače, dublje i intenzivnije.

Caroline je vrisnula, ali ne od boli. Ugoda je bila prejaka, prevruća, sirova i snažna. Roman je zgrabio njezina bedra i uhvatio ih čvršće prema sebi, njegovo je tijelo jahalo njezino, nadjačavši je - ali bivajući isto tako i vođeno njome.

Njihova gola tijela zabijala su se jedno u drugo, njihovo se meso bacalo u istom ritmu. Ništa nije postojalo izvan tog kreveta, ništa osim njih dvoje i osjećaja koje su probudili jedno u drugome.

Ekstaza je bila blizu, samo što nije bila dosegnuta. Caroline se napinjala prema njoj, spremna uzletjeti preko ruba - kada se Roman prestao micati. I tada se upalilo svjetlo. Bilo je mutno, ali ona je okrenula glavu od njega, škiljeći zbog ovog naglog upada.

»Želim te vidjeti«, rekao je promuklo. »Želim vidjeti tvoje lice kad svršiš.«

Srce joj je, kada je to rekao, počelo jače tući. Činilo se kao da on želi previše, želi ne samo njezino prepuštanje, nego i njezinu dušu. U tom trenutku ona više nije imala nikakvih ograda, ništa što bi mogla staviti između njih kako bi se zaštitila. Bila je izložena, sirova, njezino je tijelo bilo objekt zadovoljstva. Ovisan o njemu.

Ako je i osjetio njezin nemir, nije to pokazao. Umjesto toga, ponovno je zaronio glavom u njezinu, ljubeći je nježno, jezikom klizeći u njezina usta tako slasno da je mogla zaplakati.

I onda se počeo micati, polaganije, opreznije, podržavajući vatru među njima sve dok im ponovno postane nemoguće vladati sobom. Ovoga puta mogla je vidjeti zadovoljstvo na njegovu licu, osjetiti ga kako raste u njezinoj utrobi, učvršćujući sve u njoj, rastući do nepodnošljivih razina.

Trznula je glavom unatrag dok ju je orgazam razdirao. Razderao joj je trbuh, mozak i udove. Rastrgao je na dijelove i ostavio je da se previja na rubu ludila, želeći još, osjećajući da više nikad neće biti ona ista.

Roman ju je slijedio preko ruba promuklim stenjanjem s njezinim imenom na njegovim usnama, riječima na ruskom koje su izlazile iz njega kako je nadolazio osjećaj olakšanja. Caroline je okrenula glavu prema jastuku i udahnula kao da će se ispod nje srušiti cijeli svijet.

Uskoro, Roman se otkotrljao sa strane, silazeći s nje. Njegovo tijelo još je uvijek bilo u njezinom, još uvijek kruto i ona je tiho jauknula od osjećaja koji ju je prožeo od samo te povezanosti.

Mazio joj je vrat, usnama joj je klizio po koži, vlažnom kosom preko obraza. Bila je iscrpljena, ali ipak je mogla osjetiti novu napetost koja se počela pretvarati u paničnu kuglu u njezinom trbuhu. Što je učinila? Koja je ovo bila vrsta ludila, spavati s čovjekom koji je bio otac njezinog djeteta, koji se ponovno vratio u njezin život kako bi joj oteo robne kuće i koji joj je jedino prouzročio bol u srcu?

Roman je podignuo glavu i pogledao prema njoj. Pojavila se crta između njegovih obrva dok se mrštio. »Što je, Caroline?«

Iznenada je oblizala suhe usne. »Morala bih se vratiti u svoj krevet«, započela je.

»*Njet.*« Njegov je glas bio oštar. Zapovjedan.

»Ne želim da Blake zna...«

Roman je opsovao i odgurnuo se od nje. Njezino je tijelo osjetilo hladnoću kada je nestalo njegove topline i željela ga je pozvati natrag. Ali nije mogla.

Ona je sjela i povukla plahtu kako bi pokrila grudi. »Ja ne znam što je ovo među nama, Romane. Kako da objasnim Blakeu ako ne mogu objasniti ni sama sebi?«

Provukao je ruku kroz kosu. »Zašto bi uopće trebala bilo što objašnjavati svojoj dadilji? Plaćen je da se brine o tvom djetetu, ništa više.«

»On je prijatelj. Bio je Jonov prijatelj.«

Romanove su oči bile hladne. »Radi se o tvom mužu? O tome što će njegov prijatelj misliti? Moj Bože, Caroline, čovjek je mrtav više od godinu dana. Mislim da te nitko ne može okriviti što si nastavila sa svojim životom!«

Privukla je koljena do brade i na njih prislonila čelo. »Ne razumijem ništa od ovoga, Romane«, rekla je. »Uopće ne znam zašto sam ovdje s tobom. Zašto ti nisam u stanju odoljeti, iako znam da bih trebala. Previše je toga među nama, previše boli i ljutnje i osjećam da sve to može završiti samo loše za mene. Za nas.«

Došao je do nje i privukao je u naručje. Pristala je rado - čak i previše - i omotala ruke oko njegova tijela, zabivši glavu u njegove grudi. Osjetila je kako on duboko diše i zatvorila oči, udišući miris njegove kože.

»Možda neće završiti loše«, rekao je. »Možda će ovoga puta biti drukčije.«

DEVETO POGLAVLJE

*Kazarov za sobom ostavlja trag slomljenih srca;
Caroline mora biti na oprezu*

Roman je ustao malo prije zore. Jedva da je uopće spavao i sada nije bio siguran što ga je probudilo. San, možda. Stavio je ruku ispod glave i gledao u strop. Caroline je spavala pokraj njega, dišući ujednačeno i mirno. Bila je savijena kao lopta - dalje od njega, primijetio je.

Ali još je bila ovdje. Sjetio se što joj je rekao netom prije nego što su zaspali. Da to ovoga puta možda neće završiti loše.

Nije imao pojma odakle mu to. Ne, nije niti namjeravao da to za njega završi loše - ali namjeravao je završiti. Kako će to završiti po nju, nije ga bilo briga.

Osim što je, nakratko, kada ju je držao blizu sebe i osjećao njezino meko tijelo uza svoje, kako mu vjeruje, poželio da to nikada ne završi. Želio je da samo tako ostanu, da je drži i štiti uvijek.

Ludost.

Kako li je samo mogao osjećati bilo koju vrstu nježnosti prema toj ženi nakon svega što je zbog nje prošao? Dao joj je svoje srce - zaprosio ju je - a ona mu se nasmijala u lice.

Sažalijevala ga je, bez sumnje. Zato što nije bio vrijedan plave krvi Sullivana.

Iz nekog razloga, izgledalo je da mu to ništa ne znači kada je bio duboko u njoj, osjećao njezino uzbuđenje, pružao joj zadovoljstvo. Kao trenirani majmun, želio je samo dati joj još više. I više, tako da mu se nasmije i kaže mu kako je bio dobar. Tako da nastavi dolaziti k njemu po novu dozu.

Toliko željeti ženu bilo je opasno. Nikada nije napravio tu grešku s nekom drugom ženom, osim s njom. Što je bilo s njime da je želio zabiti se o isti zid ponovno i ponovno u nadi da će ishod ovoga puta biti drugačiji? Pukotina naslijeđena zbog nedostatka oca, bez sumnje.

Od te se pomisli Roman naježio. On nije bio kao njegov otac. Ni najmanje nije bio takav.

A sad je ovdje, sa istom ženom koja mu je već jednom iščupala utrobu i ništa nije išlo onako kako je on zamislio da bi moglo. Nije

osjećao da vlada sam sobom kao što je želio. Uopće se ovdje nije osjećao kao pobjednik.

Zamišljao ju je udanu za Jona, zamišljao je Jona da joj radi sve ono što joj je on radio i to je u njemu izazvalo grčeve. Jedva je mogao pogledati njihovo dijete, a da ne poželi zaurlati. Iz nekog razloga dijete ga je povrijedilo najviše od svega.

I Roman je to morao prevladati, jer dječak neće nestati.

Sjeo je, namjeravajući ustati iz kreveta i nešto raditi, prije nego što bude vrijeme da se odjene i vrati u Sullivans. Njegovo je carstvo bilo po cijelome svijetu, pa je ponegdje sada bila sredina radnoga dana. Nije on osobno trebao nadzirati svaku pojedinu kompaniju, ali je mogao provjeriti s lokalnim direktorima i barem dobiti izvješća.

Za grupaciju Sullivan još je uvijek trebao plan. Otkupio je dugove, a kada je namjeravao isposlovati uvjete njihovog originalnog sporazuma, nije očekivao da će uspjeti platiti na vrijeme. No, nije aktivirao mjenicu i tada je trebao prave ljude na pravom mjestu kako bi učinili sve što je potrebno da opravda svoje ulaganje.

»Koliko je sati?« upitala je Caroline snenim glasom.

»Blizu šest«, odgovorio je.

Ispružila je ruku i stavila je na njegova gola leđa. Roman se osjećao kao da ga je dotakla užarenim željezom. »Moramo li odmah ustati?«

Okrenuo se prema njoj. »Možeš spavati, *solniško*. Ima još vremena.«

»Nisam mislila na spavanje«, rekla je, a on se ukrutio istog trena. Bilo je skoro bolno koliko je želio tu ženu.

»Na što si mislila?«

Njezina je ruka skliznula preko njegovog torza, preko abdomena prema dolje i zafučkala je kada je osjetila veličinu njegove erekcije. »Baš na to sam mislila«, rekla je.

Ubrzo se izgubio u njoj, njegovo je tijelo neobuzdano ulazilo u njezino, vrištala mu je u uho, njezini prsti zarili su se u mišiće njegovih leđa. Nije znao gdje je ona svršila, a on započeo - ili kako je uopće živio bez nje posljednjih pet godina.

Nešto je bilo drugačije sada nakon što su vodili ljubav. Caroline je zijevala dok su sjedili na sastanku s glavnim direktorom losanđeleske robne kuće i njegovim timom. Trebala je slušati ono što čovjek govori, no mogla je misliti jedino na Romana. Na način kako

je savladao njezino tijelo prošle noći i ponovno ujutro, pružajući joj zadovoljstvo kakvo, počela je vjerovati, više nikad neće iskusiti.

Sjedio je za stolom preko puta nje, pogledavajući na kompjutor s vremena na vrijeme, postavljajući određena pitanja. Trebala je biti bijesna na to što su uopće ovdje, što to rade - ali nije bila. On je bio baš ono što joj je trebalo da se povuče u pozadinu i čeka da vidi što će se dogoditi. Robna kuća je poslovala fantastično. Dijelom zbog lokacije na kojoj se nalazila, dijelom zbog obuke i politike zadržavanja zaposlenika. Ljudi ovdje cijenili su članove tima i to se vidjelo. Zadovoljan zaposlenik brine o potrebama kupaca, a kupci zauzvrat kupuju. Oni svoj novac mogu potrošiti bilo gdje, ali izabiru Sullivans baš zbog nivoa usluge koji mogu očekivati.

Caroline je zabilježila da treba provjeriti način rada zaposlenika u cijeloj kompaniji. Podignula je pogled i njime prešla preko Romana. On ju je promatrao, njegov je pogled probo njezin, podsjećajući je na sve što su radili jedno drugom prošle noći.

Sve što je željela da naprave ponovno.

Ovog jutra, nakon što ju je odveo do neba i natrag barem dvaput, izvukla se iz njegovog kreveta i vratila u svoju sobu, istuširala se i odjenula prije nego što su Blake i Ryan ustali. Kada im se pridružila za doručkom, Blake je izgledao kao da ni ne sluti o njezinim noćasnjim aktivnostima. Ne zato što je očekivala da bi za to mario, nego zato što se još uvijek osjećala nelagodno u vezi s tim.

Nadala se da će im se Roman pridružiti, ali nije. Umjesto toga, prošao je kroz kuhinju, zaželio dobro jutro, posegnuo za šalicom kave i otišao u radnu sobu.

Nije se ponovno pojavljivao sve dok nije došlo vrijeme da odu. Ovoga puta, umjesto sportskog automobila, uzeli su limuzinu da ih odveze u robnu kuću.

Kada je direktor završio svoje izlaganje, u prostoriji je zavladała tišina. Caroline se trgnula, uvidjevši da je na nju došao red da govori. »Hvala, gospodine Garcia«, rekla je. »Cijenim što ste za nas danas odvojili vrijeme. Vaša kuća je model za Sullivans i ja ću ukrasti neke od vaših ideja kada se vratim u sjedište.«

Caroline se rukovala sa svima, zahvaljujući im za dobar posao koji rade. I onda su ona i Roman proveli neko vrijeme u trgovini, prošavši

kroz sve odjele prije nego što su se limuzinom uputili natrag u bungalov.

Stavila je ruku na želudac. Bio je napet - od brige, od strepnje, s onom očajničkom željom koju je još uvijek osjećala prema čovjeku pokraj sebe. Jedna noć nije učinila ništa kako bi umanjila bol. Nije to ni očekivala, ali nikako nije očekivala ni da će osjećati čak više nervoze nego prije.

»Mislim da je ovo dobro prošlo«, rekla je dok se limuzina kretala kroz promet. Morala je govoriti ili bi se rasprsnula od osjećaja koji su tutnjali kroz nju.

Roman se okrenuo. On je gledao kroz prozor, vjerojatno zadubljen u misli, ali sada je gledao u nju očima koje su bile toliko slične očima njegovog sina da joj je došlo da zaplače. Srce joj se stisnulo u grudima. Morat će mu reći istinu. Sada je to znala.

Na neki način, nekako, jednoga dana - morat će smisliti kako. A tada mora biti pripremljena na svađu. Duboko u sebi Caroline je protrnula. To je bilo ono čega se bojala najviše od svega.

»To je jedna robna kuća, Caroline.«

Igrala se s uskim remenom od zmijske kože koji je stavila na haljinu u obliku tunike. »Znam to.«

On je duboko uzdahnuo. »Ne želim ti podržavati nadu, *angel moj*. Sullivans je još uvijek u problemima.«

U želucu je osjetila udarac, iako je zbog toga prekorila samu sebe. Jedna noć seksa neće ga učiniti samilosnim, nije li tako? On i dalje posjeduje dugove, a ona još uvijek treba novac da mu plati kako on ne bi aktivirao mjenicu. Osim toga, želi ga pobijediti u njegovoj vlastitoj igri, a ne dobiti poseban tretman zato što je spavala s njim.

»Svjesna sam toga, Romane. Ali sam i ohrabrena.« Snažno je izdahnula. »Platit ćemo. Ja ti to jamčim.«

»Nemojmo razgovarati o poslu«, rekao je, iznenadivši je silinom riječi.

To je smekšalo njezin oprez. Naglo se pomaknula preko sjedala dok se nije mogla osloniti na njega i prisloniti svoj obraz na njegova prsa. Zagrlio ju je, njegova brada naslonila se na njezinu kosu. »Proveli smo cijelo jutro i dio popodneva razgovarajući o poslu«, rekao je kao da se opravdava.

Prešla je prstima preko meke tkanine njegova odijela, udišući njegov parfem koji je mirisao po vaniliji. Kako je lijep i snažan. I zasad njen.

»Možda ne baš *cijelo* jutro.«

Smijeh mu je bio mekan. »Ne, ne baš cijelo jutro. Pretjerujem.«

Nagnuo se bradom prema njoj i poljubio je. Bio je to nježan poljubac, nešto između poljupca ljubavnika i međusobnih poljubaca rođaka. Usprkos tome, probudio se sićušan tračak želje u njezinoj ženskosti.

I on je to morao osjetiti, jer je naglo prekinuo poljubac. »Imamo cijelu noć pred sobom«, rekao je. »I nastojat ću da to bude duga i ugodna noć.«

»Jedva čekam«, uzdahnula je.

Podignuo ju je uspravno tako da joj može vidjeti lice. »Zaista? Prošle noći nisi baš bila sigurna u to želiš li ići dalje.«

Caroline je samouvjerenom slegnula ramenima. »Ne mogu reći da me sve ovo nije zbunilo, Romane. Ali vrijeme je da nastavim sa svojim životom, kao što si rekao.«

Njegove plave oči izgledale su na čas kao da imaju problem. »Žao mi je što si izgubila muža. To ti sigurno nije bilo lagano.«

Spustila je trepavice kako bi sakrila zbunjenost i krivnju koje bi sigurno primijetio da ga je nastavila gledati. »Nije. Jon je bio dobar čovjek. Dobar prijatelj.«

»Sjećam ga se«, rekao je Roman, a ona je ponovno pogledala prema gore, tražeći njegov pogled. »Jedva sam ga poznavao, ali svidio mi se u tih nekoliko puta koliko smo se susreli.«

»Mi nismo bili jedno za drugo«, rekla je na to, iznenadivši samu sebe tolikim priznanjem. »Ali trudili smo se.«

»Zbog vašeg djeteta.«

Spustila je pogled kimnuvši glavom. Krivnja je u njoj rasla, kovitlala se i vrela, sve dok joj nije postalo slabo u želucu.

»I moji roditelji su se trudili. Bila je to katastrofa.«

Posegnula je za njegovom rukom i stisnula je. »Žao mi je.«

Na njemu je bio red da slegne ramenima. »Moj otac bio je alkoholičar. Sumnjam da ste ti ili Jon Wells imali taj problem.«

»Ne.« Još ju je jednom srce zaboljelo zbog Romana kada je bio dječak. Nikada nije podijelio ništa u vezi svog djetinjstva kada su

prije bili zajedno. Nije znala zašto to čini sada, ali bilo joj je drago da jest.

Okrenuo je glavu i pogledao kroz prozor u promet. »Za njega su djeca bila teret. I oružje koje se može upotrijebiti protiv moje majke. Svima bi nam bilo bolje da ga je jednostavno ostavila. Ali nije.«

»Jesu li još uvijek zajedno?«

»Moglo bi se tako reći«, odgovorio je. Ponovno se okrenuo prema njoj. »Oboje su mrtvi.«

»Oh, Romane. Tako mi je žao.«

»Takav je život. Ništa se tu ne može učiniti.«

Pomislila je na svoje roditelje u njihovoj velikoj kući u Southamptonu, na svoga oca koji polako zaboravlja sve i svakoga koga je ikada poznavao i došlo joj je da zaplače. Njezina majka nosila se s time hrabro, stoički, ali ostavilo je traga i na njoj. Njezin osmijeh, nekoć tako iskren i neposredan, sada je postao mutan, krhak. Kao da ima potrebu plakati, a ne može. Kao da treba svijetu pokazati sretno lice bez obzira na sve.

»Shvatila sam da život ponekad može biti jako okrutan«, rekla je Caroline. »Čak i kada misliš da imaš sve, on pronađe način da te spusti na zemlju.«

»Da«, odgovorio je. »To je nažalost istina.«

Okrenuo se ponovno prema prozoru i nastavili su se voziti u tišini. Vozač ih je odvezao kroz privatni ulaz pa su uspjeli izbjeći mnoštvo paparazza koji su vrebali u zasjedi u blizini i ona mu je za to bila zahvalna. Nije mislila da ih može sada podnijeti, dok joj je srce drhtalo, a sve što je osjećala pisalo joj je na licu.

Što bi vidjeli da su je pogledali? Zbunjenu ženu? Ženu koja nikada nije uspjela preboljeti prvog muškarca kojeg je ikada voljela? Ženu punu krivnje s tajnom koju je trebala podijeliti, ali još uvijek nije znala kako da to učini?

Kada su ona i Roman ušli u bungalov, mogla je čuti pljusak vode i Ryanov hihot i vrisku dok se igrao. Roman se zaustavio na sredini velike sobe, s rukama u džepovima - a njezino je srce bilo čvrsto stisnuto.

Vani, Ryan se penjao iz bazena, dok je Blake sjedio na rubu i gledao ga. »Želiš izaći van sa mnom i pogledati što rade?« upitala ga je.

Roman je pogledom preletio preko nje. Bio je namrgođen. »Ne. Ti samo idi. Ja imam posla.«

Caroline je uzdahnula. U konačnici, mora se znati nositi s Romanovom nevoljkošću da se približi Ryanu. Nije se osjećao ugodno s djecom, no ona je željela da mu s Ryanom postane ugodno prije nego što mu kaže istinu.

Otišla je na drugu stranu i otvorila klizna vrata, Ryan je pogledao gore s mjesta na kojem je stajao uz rub bazena.

»Mama! Gledaj što mogu!«

»Nema trčanja«, Blake mu je viknuo dok je Ryan upravo krenuo prema kraju bazena. Prestao je trčati, ali njegove su se nožice kretale brzo prema tamo kamo je krenuo.

»Gledaj, mama!«

Carolinino se srce ispunilo ljubavlju dok je njezin sin stisnuo svoje malo lice i skočio u vodu s toliko koncentracije kao da izvodi olimpijski skok. Nosio je na rukama narukvice za plivanje, pa ona nije bila pretjerano zabrinuta oko toga što on pokušava preplivati bazen. I uostalom, Blake je sjedio na rubu spreman reagirati ukoliko bi Ryan trebao pomoć.

»Fantastično!« Caroline je viknula dok je on veslao svojim putem prema mjestu na kojem je ona stajala pokraj Blakea. »Kakav veliki dječak postaješ. Tako sam ponosna na tebe!«

Ryanovo lišće se razvedrilo. »Mogu to i unatrag, također!« rekao je. »Ujak Blake me naučio.«

Blake je slegnuo ramenima kad gaje pogledala. »Sam je to naučio«, rekao joj je potihom. »Ja nisam ništa imao s tim.« Onda se okrenuo prema Ryanu. »Zašto sada ne izađeš iz bazena, dušo? Mama je stigla kući i uskoro će biti vrijeme za jelo.«

Caroline je očekivala prepiranje, jer je Ryan mrzio kada bi ga prekinuli u nečem u čemu je uživao. Ali čak je brže otplivao do ruba bazena. »Možemo li imati pizzu? Molim te?«

»Mislim da možemo to izvesti«, rekla je Caroline. Blake ga je izvadio iz bazena i posegnuo za ručnikom. »Ja ću«, rekla mu je Caroline, uzimajući ručnik i zamotavajući dijete.

Ryan je neprestano brbljao dok ga je ona brisala. No u jednom je času naglo zašutio i ona je shvatila da je Roman izašao. Na čas ju je

razvedrio taj potez. Ali onda je shvatila da je on tamo stajao namršten i gledao ih.

Gledao je Ryana. Caroline je srce počelo preskakati. »Što si rekao, dušo?« upitala je Ryana.

On je ponovno počeo pričati, tiho, bacivši nekoliko puta pogled na Romana. A Roman se i dalje nije micao.

»Evo, mislim da smo gotovi«, rekla je stojeći, zamatajući Ryana ponovno u ručnik. »Zašto se sada ne bi otišao odjenuti da možemo otići na pizzu?«

»OK!« Prestao je trčati, odsklizavši se i zaustavivši kad mu je Blake viknuo da počne hodati. Blake je otišao za njim i zajedno su ušli unutra.

Roman je još uvijek stajao na istom mjestu. I još uvijek ju je gledao. Predosjećaj straha skliznuo joj je niz leđa kada je susrela njegov pogled. Njegov vruć, oštar pogled u kojem je bilo nečega drugog od požude koju je vidjela ranije. Njegovo je lice izgledalo kao olujni oblak.

Oluja samo što nije izbila i ništa više neće biti isto kada se dogodi.

Roman se okrenuo i zatvorio klizna vrata - vrlo polako, vrlo promišljeno - i time prekinuo njezin jedini izlaz za bijeg. I onda su se pogledali preko cijele dužine terase. Carolinino je bilo počelo kucati brže. Biljke iza Romana počele su se ljeskati. Prisilila se da se usredotoči na njega, da joj krv počne normalno dolaziti u srce i mozak. Neće se onesvijestiti. Nije se smjela onesvijestiti.

»Reci mi«, rekao je Roman vrlo određeno, »da ono što mislim ne može biti točno.«

Nastojala je ostati mirna. »Ne znam na što misliš, Romane.«

Oči su mu žarile dok je zakoračio prema njoj. šake je imao stisnute uza sebe. Osjetila je da se on jedva savladava. Bio je daleko od onog čovjeka koji je prije samo nekoliko trenutaka bio u limuzini. Poželjela je plakati, vrištati i izbaciti to iz sebe.

»Imam dva brata«, rekao je oštrim glasom. »Dmitry i Nikolai. Kada smo bili djeca, običavali smo ići zajedno na plivanje na bazen u Moskvi. To je bio naš ljetni ritual, naš bijeg.« Stresao se kao da zaranja u sjećanje dublje nego što je namjeravao. »Ovoga časa mogao bih se zakleti da sam gledao jednoga od moje braće. Nešto je u načinu kretanja toga djeteta, u njegovu izrazu...«

»On nije *to* dijete, Romane«, ispalila je dok ju je obuzimao bijes.
»Njegovo ime je Ryan.«

»On je tvoj sin kojega si dobila s Jonom Wellsom.« Roman je to rekao kao da je očekivao od nje da će mu to potvrditi, reći mu da je ono što je vidio pogreška.

Knedla u njezinu grlu bila je ogromna, gušila ju je. Više nije bilo izlaza. Sada više nije mogla poricati istinu. No nije bilo onako kako je željela to učiniti. Dovraga, još do maloprije nije mu uopće namjeravala reći. Bilo bi posljedica kada bi mu rekla, i to posljedica ne samo za njih dvoje.

»Jon je bio gay«, jedva je izgovorila. Roman je izgledao kao da ga je udarila. Lice mu je izgubilo boju, izuzev dvije crvene mrlje na obrazima. Trebalo mu je dugo da progovori. A kada je progovorio, glas mu je bio grublji i hladniji nego ikad. Mrtvački.

»Što mi to točno govoriš, Caroline? Reci jasno tako da ne bi bilo zabune.«

Udahnula je kratko. Stajala je, iako je u tom času poželjela da padne na pod pokraj bazena i jeca. »Već znaš.«

»Želim da ti to izgovoriš.« Vilica mu je bila čvrsto stisnuta kao da se trudio zadržati jake emocije s kojima se borio. »Reci mi«, zapovjedio je oštrim glasom.

Caroline je ustuknula, ali nije pokleknula pred njegovim zahtjevom. To nije bio njezin stil. Ne, izrekla je to, znajući da će već dok govori rastrgnuti njegov pažljivo uređen svijet na dva dijela. Znajući ovoga puta da napuklina između njih nikada neće zarasti.

»Govorim da sam već bila trudna kada smo se Jon i ja vjenčali. Ryan je tvoj sin, ne Jonov.«

DESETO POGLAVLJE

*Ushit je nestao? Caroline i Kazarov
ne razgovaraju -fotografije iz LAX-a*

Roman nije mogao disati. Posegnuo je za zadnjim djelićem volje koju je imao kako bi počeo disati normalno. Sva snaga volje kako ne bi došao do žene koja mu je lagala svih ovih godina i pretresao je.

Žestina ga je preplavljivala u valovima. Mučan, jak, neodoljiv poriv da joj stavi ruke oko vrata i stisne ga.

Zatresao je glavu i stajao ukočeno, gledajući u njezine širom otvorene kestenjaste oči koje su se napunile suzama.

»Doznala sam to nakon što si otišao«, rekla je dok joj je suza kapnula i skliznula niz blijedi obraz. »Vratio si se u Rusiju, ostavivši me bez ikakvog načina da dođem do tebe.«

Kipio je od bijesa. Proveo je godine obuzdavajući taj bijes, godinama učeći da ne bude čovjek kakav je bio njegov otac - a sada se našao na rubu osjećaja kakve nikad do tada nije osjetio. Svladat će ih, kako god, jer on je bolji čovjek.

»Kao da bi pokušala«, rekao je oštro. »Očekuješ da u to povjerujem?«

Zatresla je glavom, a druga suza joj je skliznula niz obraz. Stisnulo mu se srce od agonije koja ga je preplavila.

»Naravno da ne očekujem.«

U njemu su se miješali divlji uzburkani osjećaji. Izvana je morao ostati hladan. Trebao je sa svim tim prekinuti i ponašati se prema njoj kao prema izdajici, što je i bila. Izdajici kakva je uvijek i bila. Nije ga bilo briga što se sada osjećala bijedno - bilo je to zato što je bila uhvaćena, ništa drugo.

»Otišao sam«, zarežao je, »zato što nisam imao izbora. Zato što me je tvoj otac otpustio i pobrinuo se da mi radna dozvola bude oduzeta.«

Na trenutak je nagnula glavu prema naprijed. Potom ga je ponovno pogledala, njezine bistre kestenjaste oči prodrle su u njega. »Nisam imala pojma. Žao mi je što se to dogodilo.«

Žao? Stisnuo je šake sa strane, boreći se s porivom da urla od bijesa.

Glas mu je bio grub od ljutnje. »Sve sam izgubio, Caroline. Posao, dom. Tebe. Vratio sam se u Rusiju bez ičega. I manje od toga.«

Progutao je gorčinu koja mu se dizala u grlu. »Bilo je to... jako teško razdoblje.«

Raširila je ruke u molitvu. »Nisam te željela ostaviti, Romane. Ali *moral* sam se udati za Jona.« Zakoračila je prema njemu, na njezinom prekrasnom licu bila je urezana bol. »Bio je to jedini način da se spasi Sullivans. Njegovi roditelji bili su tada većinski vlasnici udjela i prijetili su da će ih prodati konkurenciji ako se ne oženimo.«

Roman ju je dugo promatrao, utroba mu je kuhala od osjećaja. I onda se nasmijao. Mrzovoljnim, gorkim smijehom. Smijehom koji ne vjeruje.

»Sullivans. Naravno. To je jedina stvar do koje ti je ikada bilo stalo.«

Koža joj se zarumenila. »Ljudi će ostati bez posla. Moja obitelj će izgubiti svoje nasljeđe. Ne smijem dopustiti da se to dogodi.«

»Jesi li sada spavala sa mnom misleći da ću se smekšati i dopustiti ti da zadržiš svoje proklete trgovine? Jer *to* se nikada neće dogoditi, Caroline«, zaključio je zlobno.

Izgledala je kao da se malo ispuhala. I onda je podigla i bradu. Užarenog pogleda. »*Nisam* spavala s tobom zbog Sullivansa. Sam Bog zna da sam potpuno svjesna kako si ti preokrutan za to. Promatrala sam kako u posljednje dvije godine kružiš sve bliže i bliže. Zнала sam da dolaziš po nas, Romane. Oduvijek sam znala.«

On se ukočio. »Kupujem kompanije koje su u problemima. To nije nikakva tajna.«

»Ne, nije. Ali ti bi došao po Sullivans u svakom slučaju.«

Osjetio je istinitost te tvrdnje kao udarac bičem. Da, već je dugo pokušavao doći do Sullivansa. Od samog početka želio je imati kompaniju koja mu je gotovo uništila život, a posljednje dane života njegove majke učinila onako strašnima. »Ja sam poslovan čovjek. Ne ulazim u nepotreban rizik.«

»Ali ti bi to učinio kako bi mi vratio.«

Oprezno je zakoračio prema njoj, sirovi bijes lomio je čvrsti oklop koji je on prebacio preko sebe. Ona je bila nevjerojatna. Vrtjelo mu se od činjenice da ima dijete s njom, dijete koje je skrivala od njega, a ona blebeće o svojim prokletim robnim kućama.

Prekrižila je ruke i okrenula glavu od njega. Njezin je profil bio tako bolno dražestan. Razljutio ga je iznenadni tračak nježnosti koji se

upleo u njegovu psihu. Nije bilo mjesta za nježnost prema njoj. Nije bilo mjesta ni za što osim za gađenje.

»Znala si gdje sam barem posljednje dvije godine«, rekao je čvrsto, »kad sam osnovao Kazarov Industries na svjetskoj razini. Zašto mi ranije nisi rekla za dijete?«

Usmjerila je oči prepune suza u njega. »Kako bih to učinila? Tada smo Jon, Ryan i ja bili obitelj. I ne samo to, Jonova leukemija se pogoršala nedugo nakon što si ti ponovno isplivao na scenu. Bila sam prezauzeta.«

Roman nije želio osjetiti onaj trag suosjećanja za nju, koji se valjao kroz njega kao dim. »Sada, ako ništa drugo, znam zašto si lagala o svojoj adresi one noći.«

Ponovno je spustila bradu. »Namjeravala sam ti reći«, rekla je tiho. »Nisam jedino bila sigurna kako i kada, ali rekla bih ti. Ne očekujem da mi povjeruješ, naravno.«

»I ja bih rekao isto da sam na tvom mjestu.« Bio je pomalo bez riječi. »Ali to još uvijek ne znači da je to istina.«

Iza njega se začuo zvuk. Okrenuo se i vidio Ryana prislonjenog na staklo, s rukama spljoštenima o prozorsko okno, kako gleda majku. Roman se osjećao kao da ga je netko nekoliko puta udario u trbuh. Kako to ranije nije vidio? Sada kada zna, može vidjeti da je dijete Kazarov. Ima iste oči, isti nos.

Ali ima i Carolinine crte. Roman je to primijetio odmah. Usku bradu, vilicu, svijetlu kosu. Vidio je dječakovu sliku nekoliko puta i nikada u njemu nije vidio ništa osim Caroline. A kada je prvi puta vidio dijete uživo, još uvijek nije vidio ništa osim nje i onoga što je pretpostavljao da bi bilo od Jona Wellsa.

Njegova vlastita krv i meso, a on to uopće nije shvatio. Što to o njemu govori?

Ryan ga je tada pogledao, njegove su velike plave širom otvorene oči bile preplašene, a Romanu se utroba stisnula. On ima sina. A njegov ga se sin boji. To je boljelo na način kakav nije mogao ni zamisliti.

Okrenuo se natrag prema Caroline. »Zašto se svega toliko boji?«

Pomaknula se prema njemu, smiješeći se, a on je shvatio da je to učinila kako Ryan ne bi pomislio da nešto nije u redu. Da nije uzrujana. Kada je stala ispred Romana, a malene oči na staklenim

vratima nisu je mogle vidjeti, obrisala je suze stražnjom stranom ruke. Iz nekog razloga, njezine su suze boljele.

A to ga je još više razljutilo. Zašto bi ga trebalo biti briga što je ona uzrujana? Zašto, kada mu je prije pet godina ukrala sreću - i njegovo dijete, kao što se ispostavilo?

»Oduvijek je bio pomalo sramežljiv«, rekla je. »Takav je.«

Roman je zatvorio oči i koncentrirao se na udisanje zraka prepunog klora i mirisa vrtnoga tropskoga grmlja. »Imaš li pojma koliko ovo boli? Ti meni govoriš o tome kakav je, meni koji trebam pitati zašto je takav?«

Kimnula je, a novi val suza sjurio joj se niz obraze. »Znam da boli. Žao mi je.«

Grubo je opsovao. Najprostijim riječima koje su mu mogle pasti na pamet, vrstom riječi koje pokvareni Rus može reći bez imalo osjećaja koliko su strašne. Majka bi mu, da je živa, usta izribala sapunom. »Žao mi je ne rješava tu prokletu stvar, je li tako?«

Zatresla je glavom. »Ne.«

»Za ovo nema opravdanja«, rekao joj je, glasom koji je šibao kao bič. Kuhao je u sebi - bio je povrijeđen, ljut, prestrašen, sve zajedno uzavrelo je u njegovoj utrobi kao kiselina. »Nema isprike.«

Šmrcala je, a zvuk ga je pogodio. Mrzio je to. Prezirao ju je. Iza njega, vrata su se klizno otvorila i Ryan je dojurio između njih, dotrčavši do svoje majke i čvrsto joj zagrlio noge.

Ona je stavila ruku na njegovu još uvijek vlažnu kosu, milujući je. »U redu je, dušo«, rekla je nježno. »Sve je u redu.«

Roman je stajao, kao stranac, i gledao tu živopisnu sliku ispred sebe. Caroline je čučnula, zagrlila dječaka i pritislula ga na sebe sve dok se nije počeo meškoljiti. »Jesi li spreman za tu pizzu?« upitala ga je vedro.

Ryan je kimnuo glavom.

»Onda idemo. Zašto ne bismo pitali gospodina Kazarova želi li ići s nama? Bi li to htio?«

Ryan je samo zabio glavu u nju ne rekavši ništa. Roman je osjetio jačinu tog odbijanja kao da se radilo o nuklearnoj detonaciji u njegovoj glavi.

»Imam posla«, rekao je dok mu je srce bilo kao kugla od olova u prsima. »Idite bez mene.«

Izgledala je nesigurno. Ne, pobuđivala je sažaljenje. A on to nije mogao podnijeti. Roman se okrenuo i otišao unutra, naslijepo tražeći put prema radnoj sobi, gdje je zaključao vrata i muklo se strovalio u naslonjač.

Vani je sve bilo isto. Ali njegov se svijet promijenio. Nepovratno. Sada mora smisliti kako dalje.

»Odlazimo.«

Caroline je podigla pogled s nekih izvješća koja je pregledavala, dok su Ryan i Blake igrali igru za stolom u blagovaonici. Otišli su van na pizzu, ali nisu dugo ostali. U trenu je jato paparazza opkolilo restoran kada su shvatili o kome se radi i napali je s pitanjima o njoj i Romanu.

Ryan je počeo plakati, a Caroline je izgubila živce. Romanov vozač se umiješao prije nego što je uspjela reći neku glupost. Uzeli su pizzu za van, ugurali se u limuzinu i vratili u hotel.

Krajičkom oka vidjela je daje Blake podigao pogled s igre, ali je ostala usredotočena na Romana. Iz njegovog izgleda nije mogla iščitati o čemu je razmišljao. Uspio je sakriti grube osjećaje od ranije ispod svoje uobičajene suzdržane maske.

Poželjela ga je zagrliti, ali to sada nije dolazilo u obzir. »Kada?«

»Za dva sata.«

Izgledao je tako hladno, tako zatvoreno da ju je srce zaboljelo. Primirje među njima nije dugo trajalo. Čak je bila i pomislila, sada je to zvučalo smiješno, da bi se s vremenom mogli i zbližiti.

Nikada joj se prije nije otvorio na način na koji je to učinio ovog popodneva i kratko u avionu, kada joj je rekao za svoje roditelje.

Nije nikada ni pitala. Bila je mlada, sebična, zaokupljena svojom vlastitom dramom. Bila je toliko svladana ljubavlju prema njemu, toliko željna njegove pažnje da ga nikada ništa nije pitala. Mislila je da imaju čitavo vrijeme ovoga svijeta i natrag. Željela je znati samo koliko je on jako želi, koliko obožava njezino tijelo. Svaki susret s njim provela je razmišljajući o *svojim* osjećajima i kako da ga zadrži zauvijek.

Kako li je samo strašno bila naivna.

»Je li to potrebno?« upitala je. »Malo je kasno za Ryana. Za jedan sat treba ići spavati.«

Hladnoća u Romanovim očima mogla bi zamrznuti Nijagarine slapove. »Putujemo privatnim avionom, ne ekonomskom klasom. Može spavati.«

Htjela se pobuniti, ali nije. U trenutačnoj situaciji, remećenje Ryanovog rasporeda za jedan sat nije bilo vrijedno sukoba. A osjećala je i da joj svađanje s Romanom u ovom trenutku baš i nije u interesu.

»Koje nam je sljedeće odredište?«

Trebala je imati nešto na što će se fokusirati, nešto na što će se pripremiti ili će poludjeti razmišljajući o tome na koje je sve načine moglo biti drukčije.

»Ne idemo više ni u koju robnu kuću«, rekao je.

»Mislila sam da nam je to bila zadaća.« Nije joj se svidio prizvuk panike koji se uvukao u njezin vlastiti glas.

»To je bilo prije.« Pogledao je preko stola i okrenuo se ponovno prema njoj kamenog izraza lica. »Mislim da su se stvari promijenile, Caroline. Ti ne misliš tako?«

»Još uvijek moram nadzirati kompaniju«, rekla je. »Imamo obaveze koje trebamo izvršiti.«

Njegov je izraz postao grublji. »Kako ne razumiješ da nikada nisi ni imala šanse? Nećeš moći platiti, Caroline.«

»Još uvijek imamo nešto više od tjedan dana«, rekla je mirno. »I ja neću odustati samo zato što si ti rekao da trebam.«

»Možeš raditi od bilo kuda u svijetu. Imaš kompjutor, mobitel, mogućnost videokonferencije. Predlažem ti da ih upotrijebiš, jer se još ne vraćamo u New York.«

Srce joj je bilo užarena baklja u grudima. »Ne možeš me prisiliti da idem s tobom gdje god želiš, Romane. Ovo nije diktatura. Imam obaveza. Ryan i Blake imaju svoj raspored...«

Iznenada se nagnuo prema njoj, lica zgrčenog od bijesa. »Zaista, Caroline? Bacit ćeš mi u lice činjenicu da naš sin ima raspored kojega ja nisam svjestan?«

Obuzeli su je zbrkani osjećaji, tresući joj tlo pod nogama.

Shvatila je da više ništa neće biti isto. Ona ima sina s Romanom Kazarovim i nema više povratka na ono što je bilo prije samo nekoliko sati.

»Ne bacam ti to u lice. Samo ti ukazujem da ne možeš na taj način iz korijena promijeniti djetetov život.«

U tom je trenutku on bio potpuno blijed, a njoj se srce stisnulo od suosjećanja.

»Ti si iz korijena promijenila moj«, rekao je ledenim glasom.
»Odlazimo za dva sata. Predlažem ti da budeš spremna.«

JEDANAESTO POGLAVLJE

Kazarov i Caroline - hoće li ili neće?

Caroline nije znala što je očekuje, ali bistar plavi ocean ispod avionskih krila nije bio to. Letjeli su kroz noć i već je zora svitala, a pejzaž ispod postajao je plavim. Beskrajno plavim.

Stresla se od nekog strašnog osjećaja da ih odvodi u Rusiju i da će je odvojiti od Ryana. Nije razmotrila tu mogućnost kad se ukrcala na avion, pomisao da će je odvesti nekamo u nepoznato, gdje se rodni list i roditeljska prava ne mogu mjeriti s moći vrlo bogatog čovjeka.

Ali ubrzo je shvatila da je ocean ispod njih prepun zelenih otoka. Barem nisu golema prostranstva Tihog oceana ili dio Tihog oceana koji dodiruje obale Kine i Rusije. Shvatila je i da to nije Tih ocean uopće, nego Karipsko otočje, kada se ulogirala na avionski Wi-Fi i pronašla njihov let.

No olakšanje koje je osjetila bilo je kratkoga vijeka, jer je shvatila da još uvijek ne zna njegovu namjeru. *Kamo ih to točno vodi? I koja je svrha toga?*

Kada su sletjeli, čekalo ih je vozilo da ih odveze u nešto što se ispostavilo da je beskrajno velik privatni posjed.

Kretali su se od malenog aerodroma praznim cestama koje su bile bogate tropskim biljkama, dok nisu došli do kompleksa izgrađenog na plaži.

»Tvoje?« upitala je Romana kad su izašli iz vozila. Bila je to prva riječ koju mu se usudila uputiti nakon što su prije više sati napustili L.A.

Kuća je bila u jednom nivou, ali se protezala veličinom najmanje jednoga dugoga gradskog bloka. Raskošne bugenvilije rastle su duž prednje verande, zajedno s geranijima i rajskim pticama u lončanicama te cvatućim hibiskusima. Palmino drveće zasjenjivalo je dvorište, a viseća ležaljka bila je razapeta između dva stabla gdje je prestajala trava, a nastavljao se bijeli pijesak s plaže.

»Da«, odgovorio je Roman. Nije bila sigurna hoće li joj odgovoriti. To nije bio topao odgovor, niti prijateljski. Ali barem joj se obratio.

»Koji je ovo onda otok?« upitala je. Aerodrom je bio malen, sa samo Romanovim avionom i otočnom dizalicom koja se prikvačila kad su sletjeli.

»Moj.«

Caroline je trepnula. »Cijeli otok?«

Lice mu je bilo smrknuto. »Ovo je ekskluzivni resort gdje je zajamčena potpuna privatnost. Više neće biti paparazzija koji bi dosađivali tebi i Ryanu.« Nije znala da je on uopće znao za incident u pizzeriji, ali mogla je naslutiti da jest. »Ugošćujemo filmske zvijezde, političare, šefove država, tajkune. Svatko tko si to može priuštiti može boraviti u nekoj od vila na otoku. Kako bilo, ovo je moja kuća.«

Mislila je da je sada shvatila. Dovodeći ih ovamo, jamčio im je da ih neće zaskočiti paparazzi u potrazi za pričom. Bili su slobodni ponašati se kako žele bez straha od radoznalih kamera ili mikrofona. Nitko ne mora imati namješteni izraz lica za novinare dok se iznutra polako raspada.

»Nisam imala pojma«, rekla je, okrećući se da pogleda prema prostranoj površini bijele plaže i tirkiznoj vodi koja je bila ispred kuće.

Palme su se njihale na povjetarcu, a svakim njegovim udarcem tropskim su zvucima odzvanjali bambusovi vjetreni zvončići.

»Mama, želim ići na plažu, ali ujak Blake kaže da ne smijem.«

Ryan ju je potezao za suknju, nadurenog lica. Do prije točno dvadeset minuta dijete nije ni znalo da postoji plaža.

»Ryan Nicholas Wells«, rekla je oštro, »dobro znaš da mene nemaš što pitati možeš li nešto raditi, ako ti je ujak Blake rekao ne, je li tako?«

Ryan je objesio nos i donju usnu isturio prema van. »Da, mama.«

»Sada idi s ujakom Blakeom i napravi kako ti je rekao.«

Ryan je udario nogom po travi. Ona je očekivala ispad, ali u tom se času pojavila ogromna crnkinja u šarenoj tropskoj haljini i pozvala ih unutra. Nosila je pladanj s pićima svijetlih boja u kojima su bili suncobrani.

»Banana smoothies«, rekla je. »Dobrodošli na otok San Jacinto.«

Blake je uzeo piće i dao ga Ryanu. Plaža je odmah bila zaboravljena, a on je nestao u kući s Blakeom, pijući na slamku svoj napitak. Caroline je krenula za njima, ali se zaustavila kad je ugledala Romana kako stoji u tišini, grubog pogleda.

Srce joj se stropoštalo na pod od jačine njegovog izraza.

»Njegovo prezime treba biti Kazarov«, rekao je kratko.

»To nije bila stvar izbora«, odgovorila je, a puls joj se počeo ubrzavati. »Ti si otišao, sjećaš se?«

Njega je to razbjesnilo još više. »Nisam baš imao izbora, Caroline. Izgubio sam vizu.«

Ona se okrenula i zagledala u pjenu koju su radili valovi u blizini plaže. Tropski povjetarac mrsio joj je kosu, donoseći sa sobom miris drveća u cvatu. »Ali ja to tada nisam znala.«

Prezirno je frknuo. »I odmah si se udala za Jona zbog svojih ljubljenih robnih kuća. Nekako sumnjam da bi mi rekla istinu ako bi to ugrozilo taj aranžman.«

Tupo ga je pogledala. Zato što je znala daje u pravu. Ne bi ugrozila dogovor, ali već bi nešto smislila. *Nešto.* »Napravila sam ono što sam morala. Romane.«

»A ja ću učiniti ono što ja moram«, odvratio je. »Već si mi previše uzela. Očekujem da ću biti dio života svoga djeteta od sada nadalje. I očekujem da on bude Kazarov.«

Srce joj je snažno udaralo. »Na rodnom listu je Jonovo lime.«

Roman je još uvijek djelovao oštro i ljutilo. Zakoračio je prema njoj, a njoj su grašci znoja klizili između grudi. Na Karibima je bilo vruće i sparno, ali ona nije baš bila sigurna daje to bio razlog njezinog preznojavanja.

»To ćemo riješiti, Caroline. Ryanu ćemo dati moje prezime, na najstarinski mogući način.«

»Što bi to trebalo značiti?« Ali znala je odgovor.

»Ne pravi me glupim. Nemaš pravo na to.«

Nagnula je bradu prema naprijed. Povjetarac joj je razbarušio vrhove kose i, na sreću, osušio znoj koji joj se počeo sjajiti na tijelu. »Ne misliš me oženiti, Romane. Ti si poznati playboy, čovjek koji se nikada neće skrasiti. To nije život kakav bi ti želio.«

»Kako ti znaš što ja želim? To nikada nećeš znati.« Stavio je ruke u džepove svijetlosmeđih kratkih hlača koje je imao na sebi. Njegova tamna kosa lelujala je na vjetru, njegove ledenoplave oči strijeljale su njezine. I od toga se smrznula.

»Možemo to riješiti«, rekla je. »Treat će vremena, ali nešto ćemo smisliti. Ti možeš biti dio njegovog života. Ja ti to neću oduzeti.«

Ali kako da se uda za njega? Kako da sada bude njegova žena, nakon svega što se dogodilo? Prezirao ju je. Vjerojatno će je uvijek

prezirati.

»Naravno. Na način na koji mi nisi oduzela ni posljednje dvije godine.« Nosnice su mu gorjele, kao da potiskuje snažne osjećaje. »Možeš li uopće zamisliti koliko te ja sada prezirem? Koliko si mi oduzela?«

Njegove je riječi osjetila kao fizički udarac. »Onda zašto bi me oženio? To ne bi bilo dobro ni za jedno od nas.«

Njegov smiješak nije ni trebao biti prijateljski. »Misliš ne bi bilo dobro za tebe. Jadna Caroline Sullivan, nakon svega, prisiljena da se uda za ruskog seljaka. Ne bi li tvoji roditelji bili ponosni?«

Bez razmišljanja mu se približila i gurnula ga najjače što je mogla. On je zakoračio unatrag, iznenađen - ali tada je bio ponovno ispred nje, čvrst i nepomičan kao planina.

Bila je na najboljem putu da se rasprsne od nepravde u svemu tome, zbog svega stoje žrtvovala prije pet godina kad ga je izbacila iz svog života. Tada mu je lagala, ali više ne namjerava lagati.

»Voljela sam te, idiote jedan! Napravila sam ono što sam morala zbog svoje obitelji, ali sam te voljela - i suprotstavila bi im se da budem s tobom, samo da cijena nije bila tako visoka. Kada bih samo ja bila oštećena gubitkom Sullivansa.« Teško je disala, preplavila ju je ljutnja u tresućim valovima.

Roman je bio zapanjen. A onda mu je izraz lica počeo postajati grublji, sve dok sam sebe nije uvjerio da ona ne govori istinu.

»Da, jako dražesno od tebe što to govoriš. Ali istinu znamo, zar ne? Tvoje vražje robne kuće uvijek će pobijediti, bez obzira na to koliko pokušavaš sve uljepšati.«

Njegov je pogled klizio po njoj, u dekolte i niže od toga, do kratke suknje od traperu koju je odjenula toga jutro. Bila je iznenađena što vidi žar topline u njegovim očima - kao što je bila iznenađena reakcijom do koje je došlo u njezinoj ženskosti. Nakon svega.

»Nisi u pravu«, rekla je odrješito. »I *neću* se udati za tebe.«

Od njegovog se smiješka naježila unatoč vrućini. »Vidjet ćemo.«

Nije imao pojma što radi.

Roman je promatrao Caroline i Blakea kako se na plaži igraju s Ryanom i osjećao se kao stranac. Rekao joj je da će se ona udati za njega, rekao joj je da to radi kako bi priznao svoje dijete - ali istina je bila da nema pojma kako biti otac. Nema pojma ni je li to uopće u

stanju biti. Imao je tako odvratan primjer u svom vlastitom ocu da nema pojma odakle da počne.

Gorčina ga je počela gušiti. Da je bio tamo od početka, da je gledao Caroline kako raste s njegovim djetetom, da je mijenjao pelene i noću držao dječaka kada ne bi mogao zaspati, onda bi možda znao što sada učiniti.

Ne bi stajao ovdje, u sjeni natkrivene verande, i osjećao se kao idiot, stranac vlastitom djetetu.

Koje je, to priznaje, zaista bilo njegovo. Dječak ga se bojao. Još gore, Roman se bojao njega. Nije da bi to ikad priznao, a posebno ne Carolini. Ona bi mu mogla pomoći, to je znao, ali kako da je traži pomoć?

Smijala se nečemu što je Blake rekao i Romanovo se srce stisnulo. Volio ju je nasmijavati. Ona ima tako zarazan smijeh, takav da se poželiš smijati samo tako. Sigurno se nije puno smijala posljednjih nekoliko godina.

Namrgodio se na pomisao kako se brinula za umirućeg muža, za čovjeka koji joj je bio samo prijatelj, a ne ljubavnik. Je li bila usamljena? Uplašena? Ljuta?

Roman je otresao svaki osjećaj suosjećanja. Lagala mu je. Uzela mu je dijete. I to bi učinila bez obzira na sve.

Voljela sam te, idiote jedan.

Nije povjerovao u to. Niti na časak. Rekla bi bilo što kako bi ga sada smekšala. Što god treba da ga odvraća od uništavanja njezina svijeta.

Pogledala je prema gore, kao da je osjetila da on tamo stoji. Nije ustuknuo od njezinog pogleda. Njezine su oči susrele njegove unatoč udaljenosti. Rekla je nešto Blakeu i onda dugačkim koracima krenula preko pijeska prema stepenicama koje su vodile do verande na kojoj je on stajao.

Hodala je prema njemu s urođenom ljupkošću, kakvu je uvijek imala, jednim od obilježja njezine klase. Kretala se kao žena koja je imala sve - novac, položaj, moć - od malena. Prihvatila je to kao nešto što joj pripada, da je željena. Nije se opterećivala time kako je ljudi i doživljavaju. To je jednostavno *bila* ona.

Nosila je crveni bikini, bijelu majicu svezanu oko struka i slamnati šešir koji joj je zaklanjao lice. Njezina koža bila je zlaćanobljeda, ali ona je takva izgledala bolje od mnogih preplanulih žena koje je vidio

na plažama svog otoka. Bila je ljepša od svih njih, čak i starleta i manekenki.

Neugodna toplina spuznula mu je u prepone dok je ona dolazila prema njemu elegantno ljuljajući bokovima, iznenadilo ga je da je želi nakon svega što mu je učinila. I osim toga, kada je bio duboko u njoj prije dvije noći, mislio je da nema mjesta na kojem bi radije bio.

»Nećeš nam se pridružiti?« upitala ga je kad je došla bliže. »Igramo se lovice.«

»Lovice.« Izrekao je to kao da mu je riječ nepoznata, ali znao je što znači. Znao je što ga je pitala.

Kimnula je glavom. »Ryan to obožava.« Stavila je ruku na obod šešira kako ga vjetar ne bi otpuhao. »Bio bi to dobar način da ga malo bolje upoznaš.«

»Previše se boji«, Roman je ravnodušno odgovorio. »Svega.«

Ona je slegnula ramenima, iako bi mogla reći da ju je ta kritika pogodila. »Rekla sam ti, takav je. Mogao bi to prevladati, ali to što ti tu samo stojiš i kvocaš, neće baš puno pomoći. Dođi se igrati s njim. Ponašaj se kao netko zabavan.«

On je to želio, ali još uvijek nije mogao učiniti prvi korak. Što ako pogriješi? Što ako se ispostavi da mu, nakon svega, nije suđeno biti otac? Ako se spusti tamo dolje i dijete preplašeno pobjegne od njega, što da učini? Kako da se nosi s tim?

»Imam posla«, rekao je. »Drugi put.«

Naslonila je ruku na bok. »Bit će u gimnaziji prije nego što ti prestaneš biti zauzet, Romane.«

»Multinacionalni konglomerat ne radi sam od sebe«, rekao je kruto. Zato što je bila u pravu i zato što je samo tražio ispriku kako bi izbjegao napraviti budalu od sebe. Ona je to znala jednako kao i on.

Tuga je zamutila njezine lijepe oči. »Moraš jednom početi. Neće postati lakše ako odugovlačiš.« Stepenicama se popela na verandu došavši tamo gdje je on stajao i stala ispred njega. Mogao je vidjeti mekane obrise njezinih grudi na mjestu gdje se bijela majica rastvarala, svjetlost kojom je zračila njezina koža i poželio se sagnuti i smjestiti svoja usta baš tamo gdje je počinjala dolina između njezinih grudi. Nakon toga bi polizao obrise, skinuo joj gornji dio bikinija i zaokružio jezikom oko čvrste bradavice.

Zatvorio je oči. Bez obzira na to koliko je puta rekao sam sebi da je pogrešno to što je želi, da je pogrešno čak razmišljati o tome da je ponovno odvede u krevet nakon svega što mu je učinila, njegovo tijelo odbijalo je primiti poruku. Nikada mu nije bio problem ostaviti ženu - osim ove.

Uvijek samo ove.

Ponovno gaje pogledala, njezina svijetla kosa lepršala je divlje kao zlato preko njezinih ramena. Sada nije bila toliko nasljednica koliko boemska djevojka s plaže -iako razmjerno blijeda djevojka s plaže.

»Molim te, Romane, dodi. Ryan je dobro dijete, ali treba tvoje strpljenje. Već za nekoliko dana mislit će *da* si fantastičan. Ti samo moraš negdje početi. Zašto ne sada?«

Nije rekao ništa dok mu je srce otkucalo nekoliko puta. I onda, zato što se najednom nije mogao nositi s idejom da bude sam sa svojim mislima još jednu minutu dok su se ona, Ryan i Blake igrali u valovima isključivši ga, osjećao je kako je njegov otpor ispario kao magla.

»Da«, rekao je. »Doći ću.«

Dani koji su slijedili prošli su najbolje što su mogli, s obzirom na okolnosti. Caroline je odlučila, onog popodneva na plaži kada je znala da Roman gleda, da će mu pomoći upoznati vlastito dijete. Roman je bio nesiguran, ustrašen i, iako je mogla biti ljuta na njega zbog njegovog ponosa i arogancije, dugovala je svom sinu barem toliko da se uvjeri kako će imati dobar odnos sa svojim ocem.

Pomislila je na svog oca i ispunile su je crne misli. *Nisu* se uvijek slagali, ali sve bi dala da ga može vratiti, potpunog i zdravog, pa čak da se s njom i ne slaže. Nedostajao joj je. Kako bi mogla uskratiti svome sinu mogućnost da stvori tu vrstu odnosa sa svojim ocem?

Nije to mogla učiniti, pa je odlučila pomoći Romanu da plovi nesigurnim vodama postajanja roditeljem. Zbog svoga sina, rekla je sama sebi.

Caroline je osjetila oštru bol svakoga puta kada bi vidjela Ryana i Romana zajedno. Ryan se brzo opustio, ali Roman je još uvijek bio nesiguran, još uvijek kao da je većinu vremena hodao po jajima.

Oh, ponekad bi se opustio i ponašao sasvim prirodno - kao kada ih je sve odveo na svoju jahtu i Ryanu dopustio da bude za kormilom dok je on stajao iza kapetanovog stolca, svojim rukama preko

Ryanovih ručica, i upravljao dok je njegov sin postavljao milijun pitanja.

Sve u vezi s tim danom bilo je savršeno. Sunce se bljeskalo kao dijamanti na svjetlucavoj vodi, a Caroline se osjećala kao da će joj se srce rasprsnuti od veselja. Blake ju je pogledao Jesam-li-ti-rekao pogledom, a ona mu je uzvratila osmijehom čiste sreće, osjećajući se u tom trenutku radosno i želeći da uvijek bude tako.

Ali, naravno, bilo je još uvijek previše grubih osjećaja s kojima se trebalo nositi, previše stvarnosti koja je utjecala na njihove živote. Ne zato što bi netko napadao tamo njihovu privatnost. Ne, to nije bilo moguće, baš kao što je Roman bio obećao.

No stvarnost je, unatoč svemu, bila uvijek prisutna, u pozadini njezinog mozga, vrebajući na njezine misli. Bila je to stvarnost koja ju je prisilila da uzme telefon i nazove majku prije nekoliko minuta.

»Moraš se vratiti u grad, Caroline«, majka joj je rekla oštro. »Novine su pune tračeva o tebi i tom groznom čovjeku. Morala sam ih sakriti od tvoga oca. Ubilo bi ga da pomisli kako bi Roman Kazarov uskoro mogao preuzeti njegove robne kuće.«

Caroline je zatvorila oči i pritisnula dva prsta na sljepoočnice. Kao da se njezin otac uopće sjeća tko je Roman Kazarov. »Majko, činjenica je da je tata povukao neke krive poteze i mi smo zbog toga dobrono potonuli. Pokušavam to riješiti, ali nije lako.«

Ostalo im je samo još nekoliko dana i svi njezini ljudi rade prekovremeno. Čak i ona tako radi, provodeći duge sate sa svojim podacima i telefonom dok ne pomaže Romanu da upoznaje svoga sina. Brojke su još uvijek bile turobne — a ona je bila umorna i tupa, i spremna da odustane.

Osim što je svakoga puta kada bi na to pomislila bila ljuta na sebe. Ona *ne* odustaje. Ne bi ni njezin otac da je bio ovdje. Ne bi ni Jon, također. Još nekoliko dana.

Trebaju čudo, ali sve je moguće.

Zvala je svakoga koga se mogla sjetiti, tražeći ulagače.

Našla ih je nekoliko.

Njezina je majka prezirno frktala nosom na svoj aristokratski način. Jessica Hartshorne Sullivan potjecala le iz vrlo stare i poštovane njujorške obitelji i iako su neki iz njezine okoline smatrali da se loše

udala kada je odabrala biznismena kao što je bio Frank Sullivan, nije im niti jednom pokazala ni najmanji znak toga da se s njima slaže.

Uzimajući u obzir njezinu reakciju na Romana, bila je to, na razne načine, čista ironija sudbine. No Caroline nije bila ona koja bi joj na to ukazala.

»Jednoga dana, on će poželjeti otići u ured.«

Caroline je mogla čuti sjetu u glasu svoje majke i tuga je zgrabila i nju. Njezin otac, nekoć tako aktivan, bio je sada vlastita ljuska. To nije bilo fer.

»To nije moguće, majko, i ti to znaš.«

Ponovno je čula majku kako frkće, ali ovoga je puta to bilo zbog mnogo konkretnijeg osjećaja. »Bilo je... teško«, rekla je glasom koji je postajao slab. »Čak i s medicinskom sestrom. Dogodilo se brže nego što bi mogla povjerovati, Caroline. Evo jučer, gledao me je kao da sam stranac. Sada sve češće zaboravlja moje ime...«

Caroline je stavila glavu u ruku koja joj je bila slobodna, dok su joj se oči punile suzama. »Žao mi je, majko. Sve što možemo napraviti je da je zbrinut, siguran i sretan.«

Razgovarale su još nekoliko minuta i Caroline je onda završila razgovor. Osjećala se toliko tužno u sebi, tako razoreno. Nije ništa mogla učiniti da to popravi. Osjećala je da bi trebala biti tamo uz majku, no kada bi i bila, to ne bi ništa promijenilo. Kada joj je predložila da dođe u Southampton, njezina je majka odbacila tu ideju kao da je potpuna glupost. Željela je Caroline u New Yorku, daleko od Romana Kazarova i tabloida, ne u Southamptonu.

Caroline je posegnula za maramicom i obrisala oči. Kada je pogledala gore, Roman je bio ondje. Mrki pogled obuzeo je njegovo lijepo lice. Pogled mu je postao oštiji kada su im se oči susrele. Pitala se koliko je dugo stajao na ulazu.

»Što nije u redu, Caroline? Je li se nešto dogodilo tvom ocu?«

Počela je tresti glavom, automatski je sve htjela poreći - ali nije uspjela završiti. Umjesto toga, na vlastiti užas, briznula je u plač.

DVANAESTO POGLAVLJE

Je li milijarder playboy konačno pripitomljen?

To što je došao do nje i privinuo je u naručje trebalo ju je utješiti. I jest, osim što ju je to također potaknulo da počne jecati sve jače. Nije plakala samo zbog svoga oca. Bilo je to zbog Romana, zbog nje i njihovog djeteta, zbog Jona i Blakea. Zbog svega što je izgubila tijekom godina - i zbog svega što će tek izgubiti.

»Ja... žao mi je«, rekla je, s licem na njegovim prsima, dok je prstima stiskala njegovu tamnu majicu, bio je tako topao i postojan, tako *ovdje* dok je ostatak svijeta izgledao kao da daje sve od sebe kako bi učinio sve protiv nje u tom trenutku.

Njegovi prsti ostavili su polagan, senzualan puteljak uzduž njezinih leđa. To nije bio dodir koji je trebao značiti nešto više od utjehe, bila je u to sigurna, ali njezino je tijelo reagiralo. Bradavice su joj se ukrutile, a njezina ženskost se navlažila i napunila toplinom i vrstom želje koju samo on u njoj može pobuditi.

Slijepo je zabacila glavu unatrag i popela se na vrhove kožnih prstiju kako bi ga poljubila. Zašmrcao je - i onda zastenjao i već je bila u njegovu naručju, ljubio ju je kao da će umrijeti bez nje.

Njegove velike ruke dodirivale su je uzduž i poprijeko, prolazile su duž njezinih rebara i gore kako bi obuhvatile izbočine njezinih grudi. Dok je palcima prelazio preko njezinih bradavica, ona je stenjala i izvijala se u njegovim rukama.

Uskoro je, kao na zapovijed, postala njegova, njegova da radi s njom što hoće. Prošlo je nešto više od tjedan dana otkako su vodili ljubav u L.A.-u i umirala je za njim kao da je prošlo stoljeće. Mislila je da je više nikada neće htjeti ponovno niti taknuti. Ali jest, i ona je bila prepuna vatrene radosti što je još uvijek želi.

Morala ga je ponovno imati u sebi. Sada. Prsti su joj odlutali do gornjeg ruba njegovih kratkih hlača. Začuo se zvuk iz dubine njegovoga grla - i onda ju je odmaknuo od sebe.

»Stani«, rekao joj je promuklo.

Ona je zateturala prema natrag dok stražnjicom nije dotakla rub stola za kojim je sjedila samo nekoliko trenutaka prije. Mogla ga je jedino gledati razrogačenim uvrijeđenim očima.

»Čert poberi«, rekao je provukavši ruku kroz kosu. »Želim te, neka mi Bog pomogne, ali ne ovako. Ne kada plačeš i kada si uzrujana.«

Udahnula je drhtavo dok se njezin mozak usredotočio na one dvije male riječi. On je želi. On je *još uvijek* želi. Spustila je pogled. U njoj su se miješali uzavreli i tutnjajući proturječni osjećaji. Nešto se u njoj prelomilo, nešto veličanstveno. Nešto što se bojala preispitivati.

A to je imalo veze s ovim čovjekom. Sa saznanjem da nije sve potpuno srušeno između njih, kao što je mislila.

Stavio je svoje ruke na njezina ramena, čvrsto ih stisnuo, a ona se skoro slomila još jednom.

»Možeš li mi reći što nije u redu?« Njegov je glas bio gotovo nježan.

Ona je oklijevala. Ako počne govoriti, što onda? Ali on je znao da nešto nije u redu i ako ništa ne kaže, on može samo još više početi sumnjati. »M-moj otac je bolestan.« To je donekle bila istina.

Roman joj je prstom podignuo bradu. »Onda moraš otići biti s njim.«

Oči su joj se ponovno napunile. Zabrinutost koju je vidjela u njegovom pogledu sasvim ju je zbunila. Još se uvijek borila da zaštiti svoju obitelj i on joj je želio pomoći unatoč svemu što su Sullivani njemu učinili.

»To nije potrebno.« Zagrizla je usnicu. Kako da to objasni, a da ne kaže sve? »Kronično je, ne može se poboljšati, ali ga neće ni ubiti. Najvjerojatnije mu je ostalo još dosta godina. Samo što je... teško.«

»Zbog toga se povukao?«

Kimnula je glavom. »Morao je. Nije bilo načina da nastavi raditi.«

Roman je izgledao uznemireno. »Žao mi je, Caroline.«

Bila je umorna od lupanja glavom o zid, umorna od borbe, od posla i od nestizanja nikamo. »U pravu si kad kažeš da je povukao neke loše poteze za Sullivans, ali mi nismo znali da je bolestan. Ja se trudim ponovno sve to dovesti u red. Ali uskoro to više neće biti važno, zar ne?« Nasmiješila se, iako su joj uglovi usana podrhtavali. »Ti ćeš učiniti ono što obično činiš i sa Sullivansom će biti svršeno.«

U jednom je času izgledao srdito. No onda ju je povukao u zagrljaj. Ovila je svoje ruke oko njegovog pojasa i samo je stajala s glavom naslonjenom na njega, udišući njegov miris. Mirisao je na slanu vodu i sunce, pun života, drhtav i slastan.

On je bio stabilan i bio je tu, a ona je sada toga bila željna.

»Ti nisi od onih koji lako odustaju«, rekao je nakon nekog vremena. »Što se dogodilo s onom žestokom odlučnošću da me pobijediš u mojoj vlastitoj igri?«

Uzdahnula je. Nije se radilo o tome da ne želi sačuvati svoje obiteljsko nasljeđe. Samo je željela da sve to bude jednostavnije, da ne boli toliko i da ne mora platiti baš toliku cijenu. Za koga to uopće radi? Uvijek je mislila da je to zbog njezine obitelji, zbog nje same. A sada zbog Ryana. Ali ako to izgubi, bez čega će zapravo ostati?

U usporedbi s gubitkom oca, muža, čovjeka za kojeg je nekoć živjela kao da joj je bio cijeli svijet?

Otkad ima Ryana, ima sve što joj treba. Možda je došlo vrijeme da prekine veze s okovima prošlosti i pusti život da se kotrlja dalje slobodno, bar neko vrijeme.

»Umorna sam, Romane«, rekla je. »Sullivans me previše koštao tijekom godina. Možda je došlo vrijeme da netko drugi preuzme odgovornost. Umjesto toga da se sve raskine, možda bi ga ti mogao uklopiti u svoju kompaniju i zadržati neke bolje robne kuće otvorenima.«

Toliko je dugo bio tih da se počela pitati je li je uopće čuo. No onda je progovorio. »To govoriš samo zato što si uzrujana. Neka prođe sat i ti ćeš se već ponovno boriti. Sullivans ti je u krvi.«

»Željela bih da nije«, rekla je uzrujano, jer je znala da na određeni način on ima pravo.

Ali mislila je tako. Barem u ovom trenutku iskreno je željela biti neopterećena. Toliko je mnogo učinila, toliko teško se borila - a planina je samo izgledala sve većom. Osjećala se kao Sizif, osuđena da kotrlja isti prokleti kamen uz istu prokletu planinu, samo kako bi vidjela da se ponovno otkotrljao dolje nakon što bi dosegnuo vrh. Trebalo bi postojati nešto bolje u životu, zar ne? Nešto važnije? Mogla je čuti kako Romanovo srce lupa pod njezinim uhom, jakim i pravilnim ritmom i znala je sa sigurnošću što to znači. *Ljubav. Obitelj. Radost.*

Znala je i što taj divlji nemir znači: ona ga još uvijek voli. Bilo je to bučno pokazivanje - ali i hladnokrvno. Voli tog čovjeka, uvijek ga je voljela - a tada ga je prevarila. Prevarila ih je oboje.

Uzela je to što je on osjećao za nju i razbila, kao kada komad najfinijeg kristala padne s velike visine.

Srce joj je obuzeo strah. Kako uopće može ponovno sastaviti nešto što je razbijeno? Tako potpuno uništeno? Kako da popravi to što je učinila?

On ju je želio fizički, ali to njoj više nije bilo dovoljno. Željela je ono što joj je bilo na prvom mjestu. Romana, Ryana, zajednički život ispunjen ljubavlju i srećom.

Je li to bilo moguće? Hoće li to *ikada* biti moguće?

Mogla je osjetiti promjenu u njemu dok su ondje dugo stajali u tišini, kako se lagano ukočio, kako ga je obuzela iznenadna potreba da se odvoji od nje. Prva je spustila ruke, jer nije mogla podnijeti da ostane prilijepljena na njega, a da je on odgurne od sebe.

Povukao se korak unatrag, njegovo lijepo lice bilo je bezizražajno kao da je s njega izbrisao svaki osjećaj. Carolini se svijet srušio, kao da ga je netko preokrenuo Inaopačke.

»Ti ne misliš tako, Caroline«, rekao je i na trenutak se upitala o čemu on to govori. I onda se sjetila - rekla je kako bi željela da joj Sullivans nije u krvi.

»Što ako mislim?« Njezino je srce to osjećalo, također, bilo je preokrenuto naopačke. Pitala se može li on vidjeti sve što ona osjeća kao da je istina izašla iz ljuštore koju predugo pokazuje svijetu. »Što ako se želim vratiti u prošlost i početi ispočetka? Ovoga puta drukčije izabrati?«

On se nije pretvarao da ne razumije o čemu ona govori. To je mogla vidjeti prema tvrdom izrazu njegova lica, prema bljesku njegovih plavih očiju.

»Nemoj«, rekao joj je, glasom ponovno grubim. »Ti si izabrala. Sve što smo mogli imati bilo je uništeno u trenutku kada si otišla i sa sobom odvela naše dijete.«

Večerali su na verandi. Rakove, dimljenu piletinu, povrće sa žara, rizi-bizi i pržene banane. Bilo je i hladnog bijelog vina i kave. Caroline je jela u tišini slušajući Ryanovo brbljanje o njegovu danu na plaži. Njezin je pogled ostao lutati prema Romanu, koji je izgledao napet i opušten u isto vrijeme.

Izgledao je kao da je shvatio kako je bilo kritično upustiti se s Ryanom u razgovor. Iako je izgledao iznenađen neprestanim pitanjima koja su mu bila upućena, oduševljeno je odgovarao na njih.

Čak povjerljivo, kao da je počinjao razumijevati da je sve što mora učiniti biti uključen kako bi Ryan bio opušten s njim.

Kada je večera završila, Blake je najavio da je vrijeme za Ryanovo kupanje, a Ryan je u znak prosvjeda počeo cviljeti.

»Nema rasprave, mladiću«, rekao je Blake. »Vrijeme je.«

Ryan se okrenuo prema majci. »Želim da gospodin Roman ide sa mnom«, rekao je, a njezino se srce čvrsto stisnulo. Pogledala je Romana preko stola po prvi puta otkako je otišao od nje tog popodneva.

Oči su mu plamtjele prostrijelivši njezine. Odvratila je pogled, srce joj je luđački udaralo. »Moraš pitati njega«, rekla je Ryanu.

Dječak se okrenuo prema svom ocu. Znala je koliki je to napor za njega bio da prevlada svoju urođenu plahost. Počeo se privikavati na Romana, to je bilo jasno, ali se još uvijek nisu dugo poznavali. Ta molba bila je puno veća stvar nego što je Roman možda mogao i zamisliti. Kako god, ona se molila da hoće i da će on pristati. »Gospodine Romane, hoćete li me odvesti na kupanje?« upitao je, oborenog pogleda i glasićem tišim nego stoje to bio inače.

Roman neko vrijeme nije progovorio. Zatim je uhvatio njezin pogled iznad Ryanove glave i iako nije bila sigurna što je vidjela, znala je da je shvatio važnost.

Roman se odgurnuo od stola i ustao bez riječi. Ona je skoro zadržala dah, ali je znala da će on to prihvatiti, znala je da su ga obuzele različite proturječne emocije i da u tom času nije mogao govoriti.

Ispružio je ruku prema Ryanu. Dječak je skliznuo iz svoga stolca i stavio svoju ručicu u očevu, koja je bila puno veća. Kratko su tako stajali, Roman ju je oštro pogledao. Nije bila sigurna što je taj zagonetni pogled značio - mržnju? Bijes? Zlovolju?

Vjerojatno kombinaciju svega toga. I onda je odvratio pogled, a ona je odmah osjetila očaj, kao da stoji na suncu i onda skoči u bazen s ledenom vodom.

»Morat ćeš mi reći što to kupanje uključuje«, rekao je Roman, posvetivši se potpuno Ryanu. Njih dvojica nestali su u kući, a Ryan je uzbuđeno govorio. Oni su otišli, a Caroline se okrenula prema Blakeu, očiju napunjenih suzama koje nije uspjela sakriti.

»Oh dušo«, rekao je Blake, došavši k njoj i zagrlivši je. »Sve će se to riješiti samo od sebe. Vidjet ćeš. On samo treba vremena.«

Caroline je progutala prije nego što je uspjela progovoriti. »Nisam sigurna da hoće. Uništila sam sve što je nekad davno osjećao za mene.«

Blake se samo nasmiješio. »Sumnjam, draga. Zaista sumnjam.« Potapšao ju je po ramenu prije nego što se vratio za stol. »Vidjet ćeš. Vjeruj mi.«

Dragi, dobri Blake. Nasmijala se samoj sebi. »Ti si arogantan barem koliko i on, znaš to?«

Djelovao je samodopadno dok je vilicom probadao komad manga. »Znam što znam.«

Roman ju je pronašao na plaži. Nije toliko tražio nju koliko mu je trebalo da izađe i razbistri glavu dugom šetnjom u tropskom sutonu. Kako se činilo, i ona je trebala isto.

Srce mu se stisnulo u grudima, a to je bilo često posljednjih dana, na sam pogled na nju kako tamo stoji zlatne kose koja joj pada niz leđa, s cipelama koje joj se ljuljaju u ruci, dugim nogama golima do sredine bedara, gdje je bio rub ležerne haljine.

Pogodilo ga je kao udarac u utrobu, koliko ju je mrzio i koliko ju je želio.

Osim što sam sebi više baš i ne može lagati. On je *ne* mrzi. Nikada je nije mrzio. Mrzio je to što mu je napravila, mrzio je to koliko ga je stajala njezina izdaja, ali nju samu nije mrzio. Kako bi mogao? Pogotovo sada kada je znao da je majka njegovog djeteta?

Bila je mlada i, sjeća se, željna ugoditi svom ocu. Naravno da bi učinila sve što bi Frank Sullivan od nje tražio. Roman je duboko u sebi osjetio ljutnju pomislivši na čovjeka koji ga je onako okrutno odbacio. Iako nije potrajalo dugo jer je pomislio na drugog čovjeka koji propada od bolesti.

Godinama je krivio Sullivane za ono što se dogodilo njegovoj majci, ali istina je da je njegov otac uzrokovao njezino stanje. Da Andrei Kazarov nije bio okrutan i nasilan, ona nikada ne bi trebala onu vrstu njege koja je stajala više nego što joj je Roman mogao priuštiti.

Sada kada je promatrao Caroline, shvatio je da je ono što je za nju osjećao bila ogromna zbrka osjećaja koje nikada ne bi mogao rasplesti. Bilo je to kao da je bio ulovljen u labirintu s tisuću mogućih

zavoja koje je trebao slijediti da bi došao do slobode. Slutio je da nikada ne bi našao put van.

Valovi su se noćas lomili u blizini obale i onda su provalili duboko u pijesak. Caroline je stajala leđima okrenuta prema njemu i dopuštala vodi da joj oplahuje gležnjeve prije nego što se vratila natrag u dubinu mora.

Bio je tih, ali ona ga je nekako čula. Okrenula se prema njemu i stajala ondje s cipelama koje su joj se ljuljale u jednoj ruci, dok je drugu imala ovijenu oko struka. Oči su joj bile ogromne na njezinom blijedom licu. U jednom je času poželio otići do nje i povući je k sebi u zagrljaj. Ali onda se sjetio da ga njegov sin oslovljava s »gospodin Roman« i srce mu je bolno počelo udarati.

Ona nije rekla ništa, samo ga je gledala tim svojim očima u kojima je bilo cijelo more boli i naljutio se na sebe što je poželio odagnati joj tu bol. *On* bi trebao biti onaj kojega boli, a ne ona.

Pomislio je na svog malenog dječaka večeras, na sve ono zbog čega se osjećao tako nespretan i mrzovoljan, pokušavajući mu pomoći s kupanjem i odlaskom u krevet. Kako bi joj ikada to mogao oprostiti?

»Žao mi je, Romane«, na kraju je rekla. »Za sve.«

Zbog nje se osjeća grubo, kao da je izgreben na stijene iznova i iznova.

»Ne vjerujem da su isprike dovoljne.«

Spustila je bradu na prsa. »Znam. Ali to je sve što imam.«

Roman se pomaknuo bliže, sve dok nije stajao ispred nje i gledao u more. Okrenula se tako da su oboje ponovno gledali u istom smjeru. Oboje su dugo šutjeli. Jednostavno su samo slušali razbijanje valova o obalu.

»Kada sam se vratio u Rusiju, nisam imao novca. Nisam imao posao.« Progutao je slinu, ne vjerujući što joj to govori. Ali sada je to morao. Osjećao je to duboko u sebi. Ako ne izbaci bijes, možda nikada neće shvatiti kako da ga prevlada. »Moja je majka bila u staračkom domu. Dok sam radio za tvog oca, slao sam novac da se brinu za nju. Kada sam se vratio, nisam više mogao plaćati da tamo ostane.«

Pokraj sebe čuo je Caroline kako teško diše. »Oh, Romane...«

Podigao je ruku da je utiša. »*Njet*. Morao sam je preseliti u jeftin stan u Moskvi. Moja braća i ja smo se izmjenjivali radeći sve što smo mogli. Unajmili smo medicinsku sestru da dolazi onoliko koliko smo si je mogli priuštiti. Bez specijalizirane njege u staračkom domu, umrla je ranije nego što smo očekivali.«

Carolini su se suze kotrljale niz lice. Osjećao je krivnju zbog toga koja ga je probola do srži. Nije to bila njezina krivnja. I da je nastavio raditi za grupaciju Sullivan, njegova bi majka umrla. Samo je trebala umrijeti u boljim uvjetima.

»Ona bi ionako umrla«, rekao je meko. »Razum je već izgubila, godinama prije.«

»Što joj se dogodilo, Romane?«

Zatvorio je oči kako bi zaboravio sjećanja, bol. »Moj otac bio je vrlo nasilan čovjek, *solniško*. Pustimo sad to.«

Približila mu se, ovila ruke oko njegovog pojasa i čvrsto ga stisnula, zabijajući mu svoju glavu u prsa. Neko se vrijeme nije micao. A onda, gotovo bez razmišljanja, njegove su je ruke obuhvatile i čvrsto stisnule.

TRINAESTO POGLAVLJE

Potresi u promjeni uprave u Sullivansu

Caroline je osjećala toliko toga u tom trenutku. Ljubav, tugu, zabrinutost, žaljenje, strah - i možda još milijardu drugih emocija koje nikada neće utvrditi. »Nikada mi nisi rekao da ti je majka bila bolesna«, rekla je zabijena u toplu čvrstinu njegovih grudi.

»Bili smo prezauzeti pričanjem o drugim stvarima«, rekao je, a njegov joj je glas odzvanjao u uhu. »Kada smo razgovarali.«

Odmaknula se da ga pogleda. Vidjela je tugu urezanu u njegove obrise. Bol. Od toga ju je srce zaboljelo. Činilo se da imaju zajedničkoga i više nego samo dijete.

»Voljela bih da sam znala.«

Slegnuo je ramenima. »Ništa se nije moglo učiniti. Bila je zbrinuta.«

Caroline je stisnula ruke. »Tako mi je žao. Znam kako je izgubiti nekoga koga voliš i osjećati se potpuno nemoćan da to spriječiš.«

Gurnuo je uvojak njezine kose koji joj je slobodno padao ispred uha. Zadrhtala je od osjećaja da je tom jednostavnom gestom prošao kroz nju. »Bila si jako pogođena Jonovom smrću.«

»On je bio moj najbolji prijatelj.« Udahnula je, odlučna u tome da nastavi. »Bio je Ryanu dobar otac. Volio ga je kao daje Ryan bio njegovo vlastito dijete.«

Roman dugo nije ništa rekao. »Onda mi je drago. Kad ja već nisam mogao biti tamo.«

Caroline je progutala. »Trebao si biti. Trebala sam pronaći način da ti kažem, kad sam doznala gdje si.«

Otpuhnuo je. »Počinjem misliti kako ništa nije bilo jednostavno kao što se činilo, kada gledaš unatrag. Oboje smo griješili.«

Stao joj je dah. »Jesmo li?«

Izgledao je tako ozbiljno. »Da. Prebrzo sam ti povjerovao kada si mi rekla da me ne voliš. Trebao sam se jače boriti.«

»To ne bi bilo važno«, rekla je, dok ju je grlo boljelo od težine njezinih riječi. »Ionako bih se morala udati za Jona kako bih spasila robne kuće. Ne bih mogla dopustiti da ljudi ispaštaju, ako je bilo u mojoj moći da to spriječim. I ne bih mogla gledati kako se moje nasljeđe uništava.«

Uzeo ju je za ruku, provukavši svoje prste kroz njezine. »I zato se sada boriš tako snažno. Zato odbijaš odustati.«

»To je i Ryanovo nasljeđe, također. Ne mogu ti dopustiti da to prekineš.«

»On je moj sin, Caroline. On će naslijediti sve što sam ja stvorio. Ako to uključuje Sullivans, i on će pripasti Ryanu.«

Srce joj je preskočilo. »Mislila sam da ga želiš uništiti.«

On je slegnuo ramenima. »Ja sam poslovan čovjek, *solniško*. Ja ću napraviti ono što je najbolje za kompaniju i za mene.«

U njoj se tada stvorilo toliko osjećaja - olakšanje, ljubav, zahvalnost. Mislila je da će on uništiti robne kuće samo da joj vrati. Navikla je da joj se život raspadne svaki puta kada pomisli da je sve krenulo dobro.

Ali možda on neće sve uništiti. Možda uspiju izgraditi nešto dobro na pepelu iz prošlosti. Možda, ovoga puta, sve ispadne onako kako je željela.

»Sullivans ne bi trebao biti u ovoj situaciji«, rekla je. »Ali sve je pošlo po zlu kada nismo shvatili...« Progutala je knedlu. Bolest njezina oca bila je nešto što su držali podalje od javnosti kako bi spriječili medijske spektakle koje bi ta vijest donijela.«

»Niste shvatili što, Caroline?«

Zaboljelo ju je u prsima. »Nismo shvatili da je moj otac u početnoj fazi Alzheimerera. Da gubi svijest o sebi i postaje lak plijen onima koji žele profitirati na njegovim greškama.«

Roman je izgledao osupnuto. »Jedva mogu u to povjerovati. Tvoj otac je uvijek bio veći od života. Prije samo pet godina...«

»Znam. Ali to je istina. Više se ne sjeća ničega. Uopće me ne prepoznaje. Ni Ryana.«

»*Solniško moja*, žao mi je.«

Skrenula je pogled s njega, boreći se sa suzama koje su počele navirati kao da ništa nije ostalo, kao da je od nje ostala samo prazna ljuska. Život je sada bio toliko drugačiji nego prije pet godina. Nego prije dvije godine.

Čak prije godinu dana.

Bio je samotniji i teži i ona je bila umorna od svega.

Umorna od stavljanja hrabre maske na lice i pretvaranja da je sve u redu. Umorna od toga da bude jaka kada se osjećala sve samo ne tako. Kada je željela zavijati, vikati i škripati zubima zbog nepravde svega toga.

»Caroline«, rekao je, a ona se okrenula i pogledala ga. »Ne moraš biti jaka svakoga dana u svakom trenutku.«

»Ne mogu si pomoći«, šapnula je. »Jedino tako znam.«

Opsovao je i privukao je k sebi.

Priljubila se uz njega, uz toplinu i čvrstoću njegova i tijela u tropskom sutonu. To je bilo ono gdje je željela biti. Gdje je uvijek željela biti.

U zagrljaju tog čovjeka, u njegovu životu. Mrmljao joj je nešto na ruskom. Nije znala što govori, ali zvučalo joj je prekrasno.

I tada je zabacio njezinu glavu unatrag i usta su im se spojila. Bio je to vruć, mokar, senzualan poljubac koji je cvrčao u njoj kao munja. Tijelo joj je bilo užareno od želje.

Njegova su se usta nagnula preko njezinih, uzimajući sve što mu je mogla dati. Pali su na mokri pijesak dok je nebo postajalo purpurno, a zvijezde su obasule tkaninu noći. Njegovo veliko tijelo lebdjelo je iznad njezinoga, pritišćući ga na tlo.

Kada ih je plima zahvatila, dahtala je od iznenadnog prodora vode preko njezinog tijela, ali nije marila za to što ju je smočila. More je bilo toplo, ali ju je povjetarac rashladio. Njezine su bradavice odgovorile, stršeći ispod tanke tkanine njezine haljine. Roman se podignuo s nje dok je ona drhtala, izgubivši se u njegovu pogledu.

Štogaod da je mogao reći bilo je izgubljeno, dok je njegov pogled klizio po njoj. Haljina se priljubila uza svaki obris, svaku udubinu, svaku pukotinu njezina tijela. Njegov se pogled zaustavio na njezinim bradavicama. On je počeo tiho proklinjati, otkopčavajući joj haljinu i svlačeći je kako bi mogao pritisnuti svoja topla usta na njezino hladno tijelo.

Caroline se izvijala u leđima stenjući dok je on kružio jezikom oko njezine bradavice. To je bilo ono što je željela, ono što joj je predugo nedostajalo. Okusila je to one veličanstvene noći koju su proveli zajedno u L.A.-u, ali ona je prebrzo završila.

Kako bilo, sada je reagirala kao divljakuša. Stenjući, previjajući se, tražeći još. Prije nego što se on predomislio. Prije nego što se dogodilo nešto što je prekinulo tu čaroliju među njima.

Podignula je bokove, izvijajući se prema njemu, uživajući u krutosti koja se utiskivala u nju.

»Želim te«, stenjala je dok je žestoko usisavao njezinu bradavicu, šaljući okus zadovoljstva u njezinu ženskost. »Molim te, Romane.«

Podignuo je glavu i gledali su jedno drugo nekoliko trenutaka. Potom je s uzdahom spustio glavu i poljubio je. Caroline je ovila ruke oko njegova vrata, zabijajući svoje tijelo u njegovo kao da se bojala da će se on predomisлити.

Jedna mu je ruka klizila slijedeći njezino tijelo, preko boka i onda unutra.

Odmaknuo se kako bi joj mogao haljinu raskopčati do kraja prije nego stoje rastvori, otkrivajući je noćnom zraku i svojim vrelim očima.

»Caroline«, rekao je režućim glasom na njezinoj koži. »Koliko te želim.«

Srce joj je odletjelo pod oblake od želje u njegovu glasu. To između njih bilo je kao plima i oseka - neizbježno, nemilosrdno, bezvremenski. Jednostavno je bilo to, unatoč svemu što ga je moglo uništiti.

Prstima je tražila rub njegove majice. »Uzmi me«, rekla mu je čvrstim šapatom. »Tvoja sam.«

Režući, strgnuo je majicu najprije s nje, a onda i sa sebe. Samo časak kasnije, njezini prsti su se zapleli u njegove dok su oboje pokušavali razvezati čvor na njegovim kratkim hlačama. On je brzo otkopčao remen ispod njezine haljine i podigao je za bokove, tražeći svojim tijelom njezino i ulazeći u nju jednim dugim potezom.

Njihovo sjedinjavanje bilo je intenzivno, silno, prekrasno. Dizali su se i padali kao plima i oseka, tijelima slaveći jedno drugo. Caroline je dosegнула vrhunac prebrzo, prevalivši se na drugu stranu u dugom i teškom padu do dna. Roman ju je slijedio, njegovo tijelo se odmah ukočilo, njegov promukao krik odzvanjao je u noći i zvuku valova.

Privukla ga je k sebi, najednom se preplašivši da će otići prije nego što ona uopće uspije ponovno pokupiti komadiće svoje duše. Njegovo disanje zvučalo je grubo u njezinom uhu, kao da je pretrčao veliku udaljenost. Skotrljao se s nje, ali se ona uhvatila za njega kad se okrenuo, dok oboje nisu ležali postrance, licima jedno prema drugom.

Podignuo je ruku i odgurnuo joj mokru kosu s obraza i vrata, zataknuvši je za uho. Ta je gesta bila nemoguće nježna, dok je srce

osjećala kao da ga je netko stavio u škripac. Boljelo ju je sve što je osjećala, sve što je željela reći, no još uvijek je bila tiha. Prestrašena.

»Ubijaš me«, rekao je nježno. »Na toliko načina.«

Boljelo ju je u grlu. »Nisam to namjeravala.«

»Ti to nikada nisi namjeravala. Ali ipak jesi.«

Dlanom je prešla preko njegovog lica. »Mislím da je to obostrano, Romane. Nikada nisam prestala misliti na tebe.«

Uhvatio je njezinu ruku i pritisnuo je na svoja usta. »Želim tebe i našeg sina u svom životu«, promumljao je. »Želim da nekako pronađemo način, Caroline.«

»Hoćemo«, odgovorila je. »Nekako ćemo ga pronaći.«

Puno kasnije ležali su zajedno u krevetu, tek osluškujući zvuk valova i bambusovih vjetrenih zvončića, koji se čuo kroz otvorena klizna vrata. Kada su se vratili unutra s plaže, Caroline samo što nije očekivala da će svatko otići svojim putem, unatoč tome koliko su bili zalijepljeni jedno za drugo. Taj osjećaj među njima još je uvijek bio toliko sirov, toliko krhak i nije mislila daje Roman želi u svom krevetu.

Ali on je imao druge namjere.

Povukao ju je prema svojoj sobi, gdje su se istuširali kako bi sprali sa sebe pijesak i potom pali u raskošan krevet s paučinastom mrežom protiv komaraca koja ga je okruživala i vodili ljubav meko, nježno, tako da joj se srce rasparalo i nije mogla sakriti svoje osjećaje od njega.

»Volim te«, vrisnula je dok se rasprsnula pod njim. Ništa joj nije odgovorio, iako mu je njezino ime bilo na usnama kada je nakon nje potpuno obnevidio.

Caroline nije mogla spavati pa je ustala iz kreveta i izašla na verandu, gdje je pronašla ležaljku i popela se u nju. Na sebi je imala jednu od Romanovih majica i sagnula se kako bi udahнула njegov miris iz tkanine.

Onda se naslonila na jastuke i promatrala pjenu na vrhovima valova koji su se razbijali o obalu. Mjesec je bio visoko, njegov je sjaj oslikavao more svjetlucavim kistom. Savila je svoje nožne prste u ležaljku i ovila ruke oko sebe kako bi se zaštitila od hladnoće.

»Što radiš tamo vani?« upitao ju je Roman pospanim glasom. Okrenula se prema njemu, srce joj se trznulo od pogleda na njegova

razodjevena prsa - i gola bedra. Izašao je gol i ona je ponovno zadržala - a to nije bilo od hladnoće.

»Nisam mogla spavati.«

Sjeo je na ležaljku pokraj nje i povukao je u zagrljaj. Njegovo je tijelo bilo toplo i ona mu se privinula bliže, ovivši ruku oko njegova torza.

»Želiš li o tome razgovarati?«

Zatvorila je oči i pritisnula usne na njegovu kožu. »Nema se o čemu razgovarati«, odgovorila je.

Podignuo je njezinu bradu i zagledao joj se u oči. Srce joj je preskočilo dok ga je zamišljala kako je voli, kako je zaista voli, onako kako je to nekoć bilo. Je li to moguće? Hoće li ikada ponovno biti moguće? Ili samu sebe zavarava, pripremajući se za čak još veći pad?

»Mora biti nešto«, rekao je ispod glasa, duboko i seksi.

Odvratila je pogled od njega. »Zabrinuta sam zbog puno stvari, Romane. Ni zbog koje od njih ne želim noćas gubiti vrijeme pričajući.«

»O čemu onda želiš razgovarati?«

Ponovno je podignula pogled. Njegove su oči bile dvije vatre u noći i ona je strahovala od svega što je znala daje iza tog zagonetnog pogleda. »Što ako uopće ne želim razgovarati? Što ako jedino želim osjećati?«

Njegov osmijeh smotao ju je do nožnih prstiju. »To možemo srediti, *solniško*. Ali radije bih da prije razgovaraš sa mnom.«

Uzdahnula je. Kako bi uopće mogla izreći sve što je osjećala? »O čemu imamo razgovarati, Romane? Već ionako sve znaš.«

Njegov je osmijeh oklijevao, a njezino je srce poskočilo. »Ne sve, Caroline. Zapravo, rekao bih da sam puno toga propustio.«

Čvrsto ga je stisnula. Ona je govorila o svom ocu, o Sullivansu, ali znala je na što je on mislio bez da gaje čula kako to govori. Znala je na što je taj veo tuge upućivao. »Imam baby-albume i snimke. Znam da to nije isto, ali želim ti ih pokazati kad se vratimo u New York.«

On je spustio pogled, a ona je poželjela zavrištati. Sve to između njih bilo je još tako krhko da je stalno očekivala kako će puknuti i raspasti se. Ali on je ponovno podigao pogled, oči su mu svjetlucale u noći. »Da, želim ih vidjeti.«

Okrenula je glavu na drugu stranu kad su joj se oči napunile suzama. »Ne krivim te što me mrziš.«

On dugo nije ništa rekao. »Ne mrzim te, Caroline.«

Pogledala ga je, sumnja je tutnjala kroz nju kao oluja. »Zašto ne? Mnogo si izgubio zbog mene. Zbog toga što si se spetljao sa mnom.«

»Ali i dobio sam nešto«, uzvratio je. »Dobio sam sina.«

Stisnula je prste u šaci dok ju je preplavljivala toplina. »Ljuta sam na svog oca. Ljuta zbog toga što te potjerao na onakav način, ljuta što je povukao loše poteze za Sullivans i ljuta što me više uopće ne prepoznaje...«

Slomila se i zagrizla donju usnicu. Roman je okrenuo njezinu bradu prema sebi. »Ne možemo promijeniti prošlost. A tvome ocu ne možemo ni izmijeniti budućnost. Ali možemo napraviti nešto s *našom* budućnošću.«

Zastao joj je dah. »Misliš?«

Djelovao je jako ozbiljno. »Mislim. Udaj se za mene, *lyubimaja moja*. Daj da imamo život kakav smo već odavno trebali imati.«

Prije tjedan dana odbila je uopće razmišljati o tome da se uda za njega. Ali od onda se toliko toga promijenilo. Njezini osjećaji za njega bili su čisti, silni. I bilo je vrlo primamljivo ovoga puta pristati.

Ali ako kaže da, ako uzme ovaj komadić sreće, hoće li on potrajati? Ili će pad na dno biti duži i jači nego što je to bio prvi put?

»Bojim se, Romane. Što ako ne uspije?«

Duboko je uzdahnuo. »Onda ćemo to rješavati ako se dogodi.«

Zadrhtala je. To je bilo nešto o čemu nije željela razmišljati. Povukla ga je dolje k sebi, sve dok se cijelim tijelom nije priljubila uz njegovo. Sve dok nije mogla osjetiti njegovu toplinu i čvrstoću, svoju krv kako joj u znak odgovora struji venama.

»Ne želim više razgovarati«, rekla je dok je strah prijetio da će joj razbiti snove koje je tek počela sanjati. »Poljubi me, Romane.«

Njegovo je tijelo odgovorilo, postajući nemoguće čvrsto uz njezino. Dah mu je stao. »Ovaj razgovor nije završen, Caroline«, rekao je ustima udaljenima tek za šapat.

Savila se prema njemu, želja je odzvanjala u njezinim žilama. Roman se držao uspravno dok je ocean ispirao plažu, a bambusovi

vjetreni zvončići zvonili su na povjetarcu - i onda se nježno sagnuo i ustima uzeo njezina.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Je li Caroline trudna?

Šaputanja o otočkom vjenčanju...

Prva lekcija koju je Roman naučio o ljubavi bila je da ona ne traje. Po njegovom iskustvu, ona nije dovoljno jaka da prevlada nevolje. Sada leži ovdje, pored žene koju je nekoć volio više od cijeloga svijeta, a njegova je utroba zapetljana u čvorove od toga kako se osjećao.

Držao ju je u naručju i zvao je svojom ljubavi. Nije znala što on to govori, ali je ipak rekao. Riječi - *lyubimaja moja* - omaknule su mu se prije nego stoje uopće shvatio što govori. Vrzmao se kao tigar koji čeka da se baci na plijen, iznenada su ga uhvatile i rastrgale na komadiće njegovo srce.

Kako da ih shvati? Kako da dopusti sebi da bude ponovno tako ranjiv?

Kako je uopće može voljeti?

Nije znao, ali bojao se da je tako. Bojao se također, negdje duboko u sebi, da će se ponoviti predstava od prije pet godina. Noćas mu je rekla da ga voli - ali je li to i mislila? Želi li ga samo zato kako bi spasila svoje robne kuće? Je li to bio razlog svega ovoga?

Nije to znao. Ali onda je ponovno pomislio na posljednjih nekoliko dana koje su proveli zajedno, način na koji je pokušala olakšati njegov odnos s Ryanom i sve mu je govorilo da je odgovor ne.

Ipak su pitanja plivala u njegovoj glavi. Prošlost je bila kao zmija, ovijala se i čekala da napadne.

Roman je prošao rukom kroz kosu i ispustio zrak. *Čert poberi*, ovo je trebalo biti jednostavno. Njegov je plan bio vratiti se u New York i oduzeti Sullivans napuhanoj obitelji Sullivan. Kako bi platili za svu bol koju su mu prouzročili.

Jedino što je shvatio da to nije rješenje, bez obzira što je tu misao nosio u sebi i koja ga je vodila godinama.

Caroline je bila žrtva situacije jednako koliko i on. Njezini su je roditelji prisilili da ga ostavi i onda njega prisilili da ode iz zemlje kako bi spriječili da se vrati na njezin poziv.

Kao da bi ona to učinila. Pogledao je dolje prema njoj, savijenoj pokraj njega, i osjetio je jaku bol od ponosa i želje. Bila je strastvena i napravila je ono što je mislila da je ispravno za one koje voli. Čak i

po cijenu sebe same. Bi li se on ponio drukčije nego ona da je bio suočen s uništavanjem toliko mnogo života?

Znao je da je bi odgovor bio ne. On bi učinio sve što bi bilo potrebno. Baš kao što je ona učinila.

Prošao je prstima preko njezine glatke kože, nasmiješio se kada je uzdahnula i priljubila mu se još bliže.

To je bio dobar osjećaj. Biti s njom. Biti s Ryanom. Roman nije izdao uspomenu na svoju majku odustajući od ideje da uništi Sullivans. Znao je da ga ona ionako ne bi tražila da učini takvo što. Ona je bila nježna duša.

Prenježna. Bila je to njezina najveća slabost i njezino uništenje.

Patio je zbog nje, ali nije mogao nikoga kriviti za posljedice njezinog izbora. Trebao je to pustiti. Trebao je krenuti dalje i prigrliti svoju budućnost.

Okrenuo se na svoju stranu i privinuo Caroline uza svoje tijelo, izvijajući se oko nje. Uvukla je svoje bokove pokraj njega i njegovo je tijelo reagiralo, ukrutivši se istoga časa.

Probudila se - ili je možda već bila budna - njezini su se bokovi pomicali sada puno slobodnije, mučeći ga.

»Misliš li to upotrijebiti?« upitala ga je gotovo bez daha.

Njegova su usta pronašla mjesto gdje joj se vrat spaja s ramenom. »Želiš li to?«

Umjesto odgovora, pomaknula je nogu prema naprijed, izlažući mu se otvoreno. Ušao je u nju odostraga, ispunjavajući je dok oboje nisu dahtali.

Malo kasnije oboje su pali u san, tijela isprepletenih jedno oko drugoga, kao da se boje da će se razdvojiti tijekom noći.

Caroline je sjedila u radnoj sobi gledajući plažu i pokušavajući se koncentrirati na telefonske razgovore, koje je obavljala od 6 sati ujutro. Vani je mogla vidjeti Ryana kako se igra na pijesku. Blake je sjedio na ležaljci ispod suncobrana, s hladnim pićem pokraj i knjigom u ruci.

Romana nije vidjela od ranoga jutra, kada ju je probudio poljupcima i nježnostima dok dok se sunce uspinjalo na nebu iznad Kariba. Rekao joj je da ima posla na otoku i da će se vratiti kasnije tijekom dana.

Pogledala je na sat, shvatila da je prošlo tri popodne i upitala se kad će se on vratiti.

Bože, kako je bila jadna, toliko ga je željela čak i sada kada je radila teže nego ikad u svom životu kako bi spasila svoju kompaniju od propasti i od njega koji je došao prije svega da je otme od nje.

Ne zato što je mislila da će on sada uništiti Sullivans. Ne, znala je da je pametan. Da je glup ne bi izgradio ogromno, više milijardi dolara vrijedno carstvo ni iz čega. On ne bi uništio njezine robne kuće kada to ne bi bio dobar posao, samo zato da zadovolji svoju potrebu za osvetom.

Caroline je uzdahnula. Osjećala se kao da su postigli međusobno razumijevanje, kao da prošlost nije bila tako strašna ili nesavladiva kao što je mislila.

Oh, još uvijek je plaši, naravno. U posljednjih je nekoliko godina previše puta gledala svoj život kako se raspada da je bilo teško zamisliti kako se to neće ponovno dogoditi. Posebno kada je sreća izgledala kao da joj je nadohvat ruke.

Na trenutak je zatvorila oči, progutala. Sve će biti u redu. Čvrsto je vjerovala da ona i Roman mogu biti razumni i riješiti probleme kao odrasli ljudi. Imaju dijete zajedno. Ako ništa drugo, prvo moraju misliti na Ryana.

Danas je iskreno mislila da to mogu. Još prije tjedan dana nije bila tako sigurna.

Caroline je stavila svoj mobitel na stol. Dokumenti otvoreni ispred nje pokazivali su bolju sliku nego prije samo dva tjedna, ali to nije bilo dovoljno. Neće biti dovoljno. To sada mora priznati. Pronašla je ulagače, srezala dobit, ali to jednostavno nije bilo dovoljno da plati na vrijeme.

Propast će.

To boli, ali mora prihvatiti istinu. Sutra, osim ako se dogodi čudo, Sullivan će pripasti Kazarov Industriesu. Još uvijek nije bila potpuno sigurna kako se osjeća u vezi s tim. Tužna, uplašena, ljuta - u njoj se miješala sva sila osjećaja kada bi pomislila na to da njezino obiteljsko nasljeđe prelazi u nečije tuđe ruke.

To će uništiti njezinu majku. Njezin otac to neće ni znati. Caroline je promatrala Ryana kako na plaži podiže kanticu pijeska, i Blakea kako je ustao i otišao mu pomoći da izgradi dvorac od pijeska.

Odgurnula se od radnog stola i odlučila im se pridružiti na nekoliko trenutaka u nadi da će joj to pomoći da se smiri. Prije nego što je došla do vrata, zazvonio joj je telefon.

Okrenula se i vratila da odgovori na poziv. Bio je to njezin financijski direktor. »Što je Rob?«

»Ovo nećeš vjerovati«, rekao je glasom koji je zvučao kao da mu je upravo netko rekao kako je dobio na lutriji, »ali imamo još jednog ulagača. Uspjeli smo.«

Srce joj je počelo lupati. »Što mi to govoriš?«

»Imat ćemo novac, Caroline. Kazarov neće pobijediti.«

Pala je u naslonjač, a tijelo joj se ukočilo. »Jesi li siguran?« Nije se činilo mogućim, ali opet...

Preplavila ju je iznenadna radost. Ali za petama radosti bila je i tuga. Što je bilo zapanjujuće.

Moj Bože, pa ona je bila zapravo tužna što će Roman izgubiti! Trepnula je zbog nerazmjera u njezinim osjećajima dok joj je Rob govorio o njihovom spasu u zadnji tren.

»European investment group«, govorio je. »Žele proširiti svoje djelovanje u Americi...«

Ostatak se pretvorio u buku u njezinim ušima dok je pokušavala sve to shvatiti. Sullivans će nastaviti raditi. Pod *njezinim* vođstvom. Roman ništa neće preuzeti, ništa razbiti niti prodati.

Stresla se, prisilivši se da se sabere i vrati u igru te je počela Roba ispitivati o detaljima. Kada je razgovor završio, poželjela je vrištati od sreće. Željela je da je Roman tamo pa da mu može reći.

Kako je to čudno? Osoba koja je upravo izgubila bila je ona s kojom je najviše željela podijeliti tu vijest.

Skočila je iz stolca, sa živicima na rubu od navale adrenalina. Koračajući, utipkala je Romanov broj i čekala. Odgovorio je na treće zvono.

»Romane«, rekla je kada joj je njegov prekrasan glas ispunio uši.

»Da, anđele moj?« odvratio je glasom punim topline koja ju je privukla i potakla da se poželi baciti na njega.

Stisnula je telefon čvrsto, želeći mu reći, ali i uvidjevši da ne može. Ne može mu ovako reći. To mora biti uživo. »Samo sam se pitala kada ćeš se vratiti.«

»Upravo sam na putu«, rekao je, a njezini su se udovi napunili slatkom čežnjom dok je zamišljala njihova tijela sjedinjena na svilenim plahtama. »Je li sve u redu?«

»Nikad bolje«, odgovorila je, iako joj je srce nemirno lupalo. »Ali požuri. Želim te.«

On se zadovoljno smijuljio i rekao nešto što joj je ugrijalo unutrašnjost trbuha. Deset minuta poslije, začula je tresak vrata od auta i ona je požurila pred kuću. Roman se penjao stepenicama odjeven u odijelo, što ju je iznenadilo, jer se ne sjeća da je u odijelu jutros i otišao. No opet, ona je bila u polusnu kada je otišao.

Srce joj se preokrenulo od ljubavi prema njemu dok ju je privlačio u zagrljaj i snažno poljubio. Caroline je ovila ruke oko njegova vrata i privinula svoje tijelo k njemu. Zbog njega se osjećala prepuna života nakon što je tako dugo bila bez osjećaja.

Unatoč sreći živci su joj bili napeti. Posljednji put kada je s njim bila tako sretna, sve je završilo loše.

Rekla je sama sebi da ovoga puta ovdje nema nikoga tko bi je prisilio da ode. Ovoga puta ona vlada situacijom. Ovoga puta, bilo to dobro ili loše, ovo je *njezin* izbor. I njegov.

Drhtala je i prislonila svoje bokove na njega dok nije pronašla ono što je tražila.

Oh da, bio je spreman za nju.

»Što se dogodilo da si tako dobre volje?« upitao je, ljubeći je po vratu prije nego što ju je uzeo za ruku i odvuкао prema svojoj sobi.

»Poslije ću ti reći.« Zalupila je vratima za sobom i okrenula ga dok nije bio ispred. Njezini prsti krenuli su prema njegovim gumbima, vješto ih otkopčavajući. »Najprije, imam potrebe kojima treba udovoljiti.«

Roman se nasmijao dok je ona rastvarala njegovu košulju i pritisnula svoja usta na njegovu zlatnu kožu. »Onda sam ja pravi čovjek za tebe.«

Sve se preokrenulo ubrzo nakon toga. Imao ju je голу u trenutku. Ali umjesto da ju je odvuкао u krevet, iskoristio je najbližu površinu koju je mogao naći, okrećući je sve dok se nije našla sagnuta preko naslona za ruke na kauču, sa stražnjicom visoko u zraku, tijela otvorenog prema njemu.

Zgrabio joj je bokove i skliznuo u nju dok se ona izvijala unatrag, pokušavajući mu se što više priljubiti.

I potom su zaplovili prema vrhuncu, njegovo je tijelo bilo užareno i tvrdo u njezinom, igrajući se s njom kao da je ona instrument koji zna svirati samo on. Carolini nije dugo trebalo. U času je dosegнула vrhunac i pala duboko u orgazam od kojega je dahtala, uzdisala i preklinjala ga da učini sve kako bi potrajao.

I on je to učinio. I kada je došao kraj, kada su se oboje smirili, povukao ju je u zagrljaj i smjestio se s njom na kauč, maknuvši joj kosu s vlažnog čela i pritisnuvši svoje usne na njezinu kožu.

»Onda, reci mi zbog čega si tako dobre volje, *solynshko*.«

Carolinino je srce snažno počelo udarati. Bio je to trenutak koji je čekala, a sada nije bila sigurna što reći. Nije bila sigurna kako će on primiti novosti.

Osim ako ih primi loše, ona će znati što to znači, zar ne? Znat će da je sve između njih bila pogreška i da njezina sreća njega ne zanima koliko bi ga zanimala vlastita pobjeda. I koliko je god to plašilo, bolje da dozna ranije nego kasnije.

Zagrizla je usnicu i spustila trepavice. »Uspjet ćemo platiti«, rekla je. »Na vrijeme.«

Zaprepastio ju je njegov smijeh i naglo ga je pogledala. Ali on nije bio uzrujan. To nije bio smijeh koji pokazuje hevjericu. Toplina joj se proširila krvlju, kostima. Činio se sretan. Stvarno, iskreno sretan.

»Bravo«, rekao je i onda je poljubio. »Sullivans se drži, a nasljednica Sullivan je pobjednica dana.«

»Ti se nisi uzrujao?« upitala je, iako je to u tom času bilo suvišno.

Osmijeh mu je bio blistav, a plave oči su svjetlucale.

»Kako bih mogao biti? Dobit ću svoj novac, a problem da napraviš Sullivans profitabilnim ostaje tebi. Za mene je to odlično.«

Streslo ju je koliko je taj trenutak bio savršen. Bili su goli na kauču, odjeće razbacane preko namještaja i po podu, a razgovaraju o poslu. Mjehurić sreće stvorio se u njoj. Ovo je bilo ono što je željela. Život s Romanom. Život u kojem se osjećala da je dio ravnopravnog partnerstva, gdje je bila cijenjena zbog svog znanja jednako kao i zbog svog izgleda ili porijekla. Njezini su roditelji bili u krivu kada su je željeli zadržati izvan posla. Sullivans joj je bio u krvi.

Baš kao i Roman. Odbacila je sićušnu prijetnju panike koja se utkala u tkaninu njezine sreće. *Sve je u redu. Nije uzrujan. Neće se sve raspasti.*

»Brinulo me je kako ćeš primiti novosti«, rekla je. »Izgledalo je kao da jako želiš Sullivans.«

Slegnuo je ramenima. »Mislim na nešto drugo što sam želio još i više.« Nagnuo se i poljubio je nježno, slatko. U njoj se ponovno počela buditi želja. »Moramo se vjenčati, Caroline. Zbog Ryana. Zbog nas.«

Uzdahnula je zadovoljno, privijajući se k njemu. *To*. To je ono što je trebala imati cijelo vrijeme. Tu blaženu, radosnu, žarku sreću. Neće se sve raspasti. Bilo je stvarno, i istinito.

»Moramo«, rekla je. »Svakako moramo.«

Sjeo je i povukao je u svoje krilo. »Odjeni se. Svećenik je ovdje.«

Caroline se nasmijala dok mu je klizila u krilo i ovila je svoje noge oko njegova pojasa. »Imamo vremena, Romane.«

Njegovo se tijelo ukrutilo, njegovo je koplje naraslo teško i jako između njih. »Možda imamo, *ljubimaja moja*«, rekao je, naglasivši to.

Caroline je prela od zadovoljstva. »Ti *jesi* čovjek s mnogo talenata, Romane Kazarove.«

Vjenčali su se u suton na plaži, gdje su vodili ljubav. Bio je to intiman obred, samo sa Blakeom, Ryanom i poslugom. Carolini se još uvijek vrtjelo u glavi od toga kako se sve brzo odigralo. Tek što su vodili ljubav i ponovno se odjenuli, Roman ju je još jednom pitao hoće li se udati za njega ovdje, danas, na ovom otoku.

Srca ispunjenog ljubavlju rekla je da. Konačno će ona, Ryan i Roman biti obitelj.

Poljubila je Romana kada joj je svećenik rekao da to učini, i onda se okrenula prema Blakeu koji ih je gledao sa suzama u očima. Ryan je izgledao jako ozbiljno u svojoj maloj košulji s gumbima i kratkim hlačama i ona se nasmijala kada se istrгнуo Blakeu i dotrčao joj u naručje.

»Sve je u redu, dušo«, rekla mu je dok se naginjala kako bi ga ulovila i tada je shvatila kako plače. »Mama je jako sretna.«

»Je li gospodin Roman sada moj tata?« upitao je sramežljivo, a Caroline je nastojala ne slomiti se u zanosu i suzama koje su joj navrle.

»Da, maleni«, uspjela je odgovoriti. »Tako je.«

Podignula ga je i čvrsto ga privinula na sebe. Okrenula se širom otvorenih očiju prema Romanu, koji ih je promatrao oboje tako pažljivo da ju je srce zaboljelo. Još uvijek je bio nesiguran s Ryanom, iako je postajao sve bolji. Ona se nasmiješila kako bi ga ohrabrila i on joj je uzvratio širokim osmijehom.

Osjećala se kao da će joj srce stati, tada i tamo. Roman je raširio ruke i zakoračio među njih. Ryan je položio svoje ručice oko Romanovog vrata i Roman se nasmijao.

»Bit ću sretan da budem tvoj tata«, rekao je, a njezino se srce stisnulo.

Vratili su se u kuću i ležerno večerali kao obitelj, a onda je Blake odveo Ryana na kupanje i spavanje. Caroline se najednom posramila, što je bilo smiješno, kada je Roman došao do nje i podignuo je s njezinog stolca.

»Želim voditi ljubav s tobom«, promumljao je meko, od čega je čeznutljivo zadrhtala do vrhova osjetila. »Kao sa svojom ženom.«

Nakon toga ju je podignuo i odnio u spavaću sobu, a ona je sakrila lice u njegovu šuškvu bijelu košulju. Zalupio je vrata za sobom i polako je razodjenuo, temeljito je pretražujući, kao da ima čitavo vrijeme ovoga svijeta. Čak i kada je bila gola, polako ju je mučio svojim usnama, jezikom i zubima, prije nego što je konačno potonuo duboko u nju i odveo ih oboje u raj.

Kada je doživjela orgazam, Caroline je osjetila kako je riječi preplavljuju, izbijaju iz nje kao da su se morale osloboditi. »Volim te, Romane!«

»Caroline«, rekao je Roman, držeći je čvrsto. »Moja draga Caroline.«

Bilo je to najbliže onome što bi se moglo nazvati priznanjem ljubavi, a ona je sretno uzdahnula prije nego što je zaspala u njegovom naručju.

Ovoga će puta uspjeti. Nikada više ništa neće stati između njih.

PETNAESTO POGLAVLJE

Kazarov ponovno pobjeđuje! Ali pod koju cijenu?

Telefon je zazvonio usred noći. Caroline se okrenula polako se razbudivši, dok je Roman razgovarao s onim koji ih je uznemirio, oštrim i zapovjednim glasom, iako se trudio biti tih.

Tog je trenutka poželjela da razumije ruski, jer Roman nije zvučao zadovoljno. Još nekoliko minuta i završio je razgovor.

»Što nije u redu?« upitala je, pridržavajući se za naslonjač pokraj njega. On je sjedio na rubu kreveta, provlačeći ruke kroz kosu i zijevao.

Okrenula se na zvuk njegova glasa. »Nije ništa«, rekao je podižući joj bradu i ljubeći je nježno. »Posao.«

»Nije zvučalo kao da nije ništa.«

Duboko je uzdahnuo. »Moram se pobrinuti za neke stvari«, kratko je rekao. »Moram se vratiti u New York. Vratit ću se za dan, možda dva.«

Srce joj je palo do nožnih prstiju. Dva dana činila su se sada kao cijeli život. »Idem s tobom«, rekla je. »Ionako moram obaviti svašta u Sullivansu.«

»Ovo je naš medeni mjesec, *angel moj*. Ne bi trebala raditi.«

»Niti ti ne bi trebao«, rekla je, sjedeći pokraj njega i dlanovima prelazeći preko glatkih mišića na njegovim leđima.

»Nema tu pomoći«, rekao je meko, okrenuvši se i gurnuvši je natrag na krevet. Njegova su usta pronašla udubinu na njezinu vratu. »Vratit ću se večeras, prije spavanja, što kažeš na to?«

Uzdahnula je dok ga je obavijala rukama. »Mislim da mora biti. Ali, Romane, možda bismo svi trebali ići. Previše se toga sada događa...«

»Šššš«, rekao je. »Pobijedila si, *solniško*. Plaćanje će biti izvršeno na vrijeme, a ti zaslužuješ odmor nakon svog tog teškog rada. Sljedeći tjedan brini za Sullivans.«

Caroline je zijevnula i protegnula se. Još je uvijek bila jako umorna od telefonskih poziva koji su trajali cijeloga dana, vrućeg vođenja ljubavi i vjenčanja. Još uvijek ima namjeru izvući se iz kreveta i ići s Romanom, ali otkako se ponovno probudila, on je već davno otišao.

Caroline se uspravila u krevetu i trepnula kada ju je zaslijepilo sunce. Zbrka joj je pomutila mozak, sve joj se izmiješalo - i onda se

sjetila prošle noći i Romanovog telefonskog razgovora.

Nelagoda joj se pojavila u trbuhu, iako nije znala zašto.

Ali više nije mogla ležati u krevetu, pa se istuširala, odjenula i otišla pronaći Blakea i Ryana. Blake je doručkovao, dok se njezin sin igrao s autićem na prostranoj verandi. U daljini, more je svjetlucalo kao dijamant, a sunčeva se svjetlost prelamala na bijelom pijesku, jer je bilo još vrlo rano.

Caroline je sjela za stol i posegnula za komadom voća. Blake ju je promatrao, a jedan kut njegovih usana prijetio je da će se razvući u poznati osmijeh.

»Prestani me tako gledati«, rekla je. »Ti si najveće njuškalo među dadiljama na planetu.«

Lice mu se razvuklo u veliki osmijeh. »Jesam. I sretan sam zbog tebe.«

I ona je bila sretna. Sretna i čak pomalo preplašena.

Imala je sve stoje htjela, ali sve se tako brzo dogodilo da joj se još uvijek vrtjelo u glavi.

»Gospođo Kazarov«, rekla je domaćica i Caroline se okrenula prema ogromnoj ženi u šarenoj haljini, koja je držala telefon. »Ostavili ste ovo u radnoj sobi. Zvonio je barem dvadeset minuta.«

»Hvala vam«, Caroline je odvratila pomalo zlovoljno dok je uzimala telefon. Zaboravila je da ga je ostavila upaljenog prošle noći kada ju je Roman odnio u krevet. Pritisnula je gumb i srce joj je preskočilo. Bilo je propuštenih poziva, glasovnih poruka i SMS-ova - sve od njezine majke i Roba.

Onaj mali tračak panike koji joj se pojavio ranije sada se razvio u cijeli val koji je uzavreo u njoj.

Drhtavim prstima pritisnula je prvu poruku i preslušala je. Onda je preslušala sljedeće tri, sve neke verzije od »Nazovi me, imamo problem«, dok joj živci nisu bili toliko napeti daje poklopila i otišla na drugi kraj verande kako bi nazvala.

S druge strane se začuo Robov glas. »Caroline, hvala Bogu.«

»Što nije u redu?«

Mogla je čuti napetost u njegovu glasu dok je govorio.

»Europljani otkazuju dogovor«, rekao je, a njoj je srce propalo kroz drvene letve na podu verande. *Bilo je predobro da bude istinito.* Znala je to, zar nije? Snažno je to osjećala.

Rob je glasno udahnuo i ona je znala da uvlači dim cigarete. Mislila je da je prestao pušiti. U utrobi joj se smjestila hladnokrvna odlučnost. Što god da bude sljedeće, mora se nositi s time.

»Još nešto?« upitala je, pripremajući samu sebe na to, znajući što slijedi čim je upitala.

»Radi se o tvom ocu. Novinari - znaju.«

Bila je u krivu. Na ovakvu vrstu udarca nije bila pripremljena. Nije čak bilo ni slično onome kada su liječnici objavili lošu vijest njoj i Jonu. Ali ipak je bilo loše.

Utroba joj se čupala na način zbog kojeg se osjećala bijesnom i potpuno bespomoćnom.

Cijelo njezino tijelo se ukočilo dok se naslanjala na najbliži stolac. Poželjela je zaurlati i izbaciti stvari. Umjesto toga, nije se mogla pomaknuti. Bila je iznurena. Oko nje, svijet je nastavio ići dalje kao prije. Ali sve se promijenilo.

Ponovno.

Nimalo nije bilo jednostavno napustiti otok, posebno kada je trebala uhvatiti privatni charter-let samo da dođe do Miamijsa. Blake je šutke bio pokraj nje, dok je Ryan prigovarao da mora sjediti umjesto da trči i igra se kao u Romanovom avionu.

Caroline je sjedila prekriženih ruku i glave okrenute da gleda kroz prozor. Bila je potpuno ukočena i bijesna na samu sebe.

U mislima se vratila na trenutak u kojem je prvi puta zazvonio telefon. Njezina prva misao bila je nazvati Romana i tražiti njegovu pomoć. Ali onda joj je Rob rekao kako su upravo stigli predstavnici Kazarov Industriesa koji će nadgledati preuzimanje Sullivansa i njoj se utroba smrznula.

Roman je primio poziv usred noći. I rekao joj da ostane na otoku, da ne treba otići nikamo i daje Sullivans siguran. Dakle, mogao bi ga ukrasti od nje?

Nije si željela uopće dopustiti da pomisli tako nešto, iako joj se duša ukočila na tu ideju. Kada je završila razgovor s Robom, pokušala je nazvati Romana, prsti su joj drhtali dok je utipkavala broj. Nije odgovorio. To nije bilo baš potpuno neočekivano, jer je mogao biti na sastanku.

Pa je pokušala ponovno. I ponovno.

Nakon toga je ostavila poruke - nebrojeno poruka.

Nije joj odgovorio na poziv. Satima od njega nije čula niti riječ.

Konačno, kako se dan vukao dalje, a ona nije čula ništa od čovjeka za kojeg se udala, morala je prihvatiti istinu. Baš kao što je morala prihvatiti istinu kada joj je otac rekao da se mora udati za Jona kako bi spasili robne kuće ili kada joj je Jonov liječnik rekao da kemoterapija ne djeluje i da on umire, ili kada je njezin otac prestao biti onaj aktivni, bistri čovjek kakav je uvijek bio i postao zbunjena, preplašena osoba.

Istina boli. Ona je mrzila istinu. Nije željela vjerovati.

Ali jednu stvar je naučila u posljednjih pet godina, a to je bilo da neprihvatanje istine ništa neće poboljšati. Kao trganje flastera s kože, bolje je da se napravi brzo.

Bolje je prihvatiti hladnu, krutu, groznu istinu nego pretvarati se da se ništa nije dogodilo.

A istina je bila da ju je Roman prevario. Nije potpuno odustao od ideje da joj se osveti. A i zašto bi? Ona mu je slomila srce, uzela mu dijete. Njezin ga je otac stajao sredstava za život i mogućnosti da se pobrine za svoju umiruću majku. Bila je to prestrašna stvar za oprostiti u tako kratkom vremenu.

On je mrzio Sullivane, unatoč tome što je nju želio fizički ili što je želio njihovo dijete. Istinitost te tvrdnje bila je kao bodež u njezinom srcu.

Rekao joj je da je voli? Ne. Nije obećavao ništa, baš kao nikad prije. Ona je dopustila da joj se srce napuni čekovima bez pokrića, dopustila si je da povjeruje ono stoje tako očajnički željela vjerovati: daje moguće.

Umjesto toga, on je od nje dobio informacije, njezine dobre vijesti, i pokvario joj planove. Koje bi drugo objašnjenje moglo biti?

Još gore, objavio je informacije o njezinom ocu. On je morao znati da će vijesti takve vrste u međuvremenu preplašiti ulagače. To boli najviše od svega.

Nazvala je svoju majku, koja se dobro držala, iako je sebe i svoga supruga trebala zatvoriti u kuću kako bi spriječila fotografe da ih snime. Priča o Alzheimeru Franka Sullivana bila je velika vijest, a svježna fotografija njega ispraznog pogleda ili smršavjelog može samo poslužiti povećanju dnevne tiraže novina.

Caroline je prezirala te lešinare. Ali sebe je prezirala još i više. Kako je samo mogla biti tako lakovjerna? Tako slijepa i glupa? Kako je mogla dopustiti Romanu da ude u njezin život na način na koji mu je dopustila, znajući što on zapravo od nje želi? On se nikada nije ni pretvarao da želi nešto drugo, osim na samom kraju. A ona mu je glupavo povjerovala. I glupavo vjerovala.

Sada je bila udana za njega. On se osigurao prije nego što je otišao, nije li? Osigurao se, tako da mu ona ne može odvesti Ryana jednom kada joj otme Sullivans. Sjeća se kako joj je rekao da se opusti, da je pobijedila, da ostane na otoku i uživa.

Opustila je svoju obranu, a on joj je stavio nož pod grlo dok nije gledala.

Sullivansu je rok za plaćanje istekao u podne. Zamišljala je kako Roman korača u uredu, dok njegovi podređeni rade. Kako li je samo morao biti samozadovoljan. Kako krajnje veseo.

Gotovo je već pao mrak kada je Carolinin avion konačno sletio na JFK. Blake je pozvao taksi. Kada je njega i Ryana ponovno smjestila kući, rekla je vozaču da je odveze u sjedište Sullivan grupe. Robna kuća je još uvijek bila otvorena, njezina svjetleća fasada sjajila se u tami. Ušla je i prepustila se poznatim mirisima. Sve je mirisalo po čistom, novom, luksuznom. To ju je podsjetilo na dom, jer je to oduvijek i bio njezin dom.

A sada više nije njezin. Niti Ryanov.

Caroline je otišla u administrativni dio i privatnim se dizalom popela do tvrtkinih ureda. Radni dan je za osoblje završio, ali nekoliko je stolnih svjetiljki ostalo upaljeno kao da su ljudi nastavili raditi dugo nakon kraja radnog vremena.

Caroline se zaustavila i zagledala u stilizirano S sa tvrtkinog logotipa urezanog u staklena vrata. Što će ono postati u budućnosti?

Umarširala je u ured - da napravi što, nije znala. Roman je podignuo pogled s druge strane njezina radnog stola kada je ušla i vidio je zajapurenu. Od svega što je očekivala, to nije bilo ni u prvih deset točaka. Doživjela je šok kada ga je ugledala. I zaboljelo ju je puno više nego što je ikada pomislila da je moguće.

»Vidim, nisi mogao dočekati da se useliš«, rekla je zajedljivo.

Ustao je, a njegovo lijepo lice bilo je namrgođeno. »Caroline, što radiš ovdje?«

Znala je da je izgledala grozno nakon cijelog onog putovanja, ali nije je bilo briga. Povlačila je svoju ljetnu haljinu, pokušavajući izravnati nabore i podignula je bradu kako bi ga pogledala ravno u oči. Na trenutak je poželjela pojuriti mu u naručje. Poželjela da je zagrla i kaže joj kako je sve to bila greška.

Bolje je brzo strgnuti flaster.

»Misliš li da bih ostala na otoku nakon što sam doznala što radiš?«

Dugo nije rekao ni riječ. Imao je mračan izraz lica. »A što ti to misliš da ja radim?« upitao je glasom koji je zvučao pomalo opasno i od čega se ona naježila.

Zanemarila je pitanje. »Moj otac«, konačno je izgovorila, pokušavajući ovladati svojim osjećajima kako se ne bi slomila i briznula u plač. »Kako si im mogao reći za moga oca?«

Izgledao je kao da ga je grom ošinuo. »Ti me optužuješ da sam rekao novinarima za bolest tvoga oca?«

»A tko drugi?« upitala je, omatajući ruke oko sebe kako bi se zaštitila od iznenadne hladnoće. »Tko drugi je od toga mogao imati koristi?«

To pitanje si je postavljala satima, i postojao je samo jedan odgovor.

Zaobišao je radni stol, snažan, smrtno ozbiljan, potisnute snage. Lice mu je bilo školski primjer kontroliranog bijesa. »Koliko ljudi zna za tvoga oca?«

Njegov je glas zvučao kao udarac bičem u tihom uredu i ona je ustuknula od njegove snage. Ali samo na čas. Ponovno joj se vratila moć pomiješana s bijesom, i zakoračila je prema njemu.

»Nekoliko, ali nitko od njih to ne bi rekao.«

»Medicinsko osoblje, vrtlari na imanju, tajnice ili dostavljači? Bože, koliko si sposobna ako tako možeš sve držati pod kontrolom.«

Njegove su je riječi povrijedile. I razljutile. »To dosad nikada nije bilo u pitanju. Ti si onaj koji bi se time najviše okoristio.«

Obrve su mu se naglo podignule. »Okoristio? Misliš li da bih imao koristi od toga da obavijestim novinare kako je otac moje supruge jako bolestan čovjek?«

Supruga. Kako ta riječ boli. Pomaknula se u stranu i jako raširila ruke. »Ovoliko. Ovoliko koristi bi imao od toga. Je li slučajnost da su moji novi ulagači odlučili odustati istoga dana kada su novinari doznali za bolest mog oca? Možda ja jesam u stvarnosti

predsjednica uprave, ali još uvijek ima onih koji vjeruju da moj otac upravlja iz sjene.«

Roman je na trenutak problijedio - ili je to možda bila njezina mašta, jer je najednom izgledao jako, jako ljut. »Ti si uvjeren da bih ja to učinio. Ti u to iskreno vjeruješ.«

»Jesam li u krivu?« upitala je. Dio nje želio je da on to sve zaniječe. Drugi dio nje želio je povjerovati u to poricanje. Ali dokazi su prevladali. Toliko kratko su ovoga puta bili zajedno. Kako je mogla istinski znati što bi Roman Kazarov mogao učiniti nakon pet godina mržnje?

»Što ti misliš?« upitao je okrenuvši se prema njoj. Titrao mu je mišić na licu. Vrlo sićušan mišić koji je pokazivao koliko klizi prema rubu svladavanja samoga sebe.

»Mislim da si u Nevv York došao s planom«, rekla je dok joj se želudac savijao od boli, ljutnje i tuge. »I vjerujem da si bio spreman učiniti što god je trebalo da taj plan ostvariš.«

»Razumijem«, grubo je rekao.

Naglo joj je zastao dah i nastojala ga je umiriti.

Ne bi je zaboljelo više ni da joj je probo srce otvaračem za pisma koji je ležao na njezinom radnom stolu. »Ti ništa ne poričeš.«

Stavio je ruke u džep. Po prvi je puta zapazila da on izgleda pomalo neuredno. Sako i kravatu nije imao, bili su bačeni preko stolca, a kosa mu je bila raščupana. Oči, primijetila je, bile su mu zakrvavljene.

Osjetila je tračak suosjećanja, ali borila se protiv toga. Nikada se više neće sažaliti nad njim. On vjerojatno izgleda oronulo jer je teško radio kako bi uživao u svojoj pobjedi. Uopće nema sumnje da već daje ponude za njezine nekretnine i zadovoljno zbraja novac.

»Zašto bih?« bio je to odgovor na njezine optužbe. »Ti već imaš svoje mišljenje.«

Kako ju je uspio navesti na to da se osjeća loše, ako je on taj koji se nalazi u njezinoj robnoj kući? U njezinom uredu? On drži pištolj iz kojeg se još dimi, a sada se ona osjeća kao daju je netko nahranio omletom od stakla. Njezin je želudac bio rastrgan na komadiće, zajedno s njezinim živcima.

Najednom se osjećala tako umorna. Iscrpljena, ali ne od cjelodnevnog putovanja. »Zašto si ovdje?«

On je slegnuo ramenima. »Niste platili. Došao sam po svoju nagradu.« Glas mu je bio tako hladan, tako grub. To nije bio čovjek s kojim je noćas vodila ljubav. Čovjek s kojim je stajala na plaži, onaj koji je raširio ruke i čvrsto zagrlio nju i Ryana, kao da ih čuva. Osjećala se kao će se razboljeti.

»Ja ne znam zašto si ti ljut«, rekla je, a grlo ju je boljelo dok se prisiljavala to izreći. »Zvala sam te milijun puta. Ostavila poruke. Nijednom nisi odgovorio. A sada si ovdje, u *mom* uredu, s mojom kompanijom pod nogama. Kako bi uopće moglo postojati bilo koje drugo objašnjenje osim onoga koje nam je oboma toliko očito?«

On se okrenuo, vratio do naslonjača i sjeo. Oči su mu isijavale toplinu i neizgovoreni bijes. Toliko dubok, dubok bijes. Ona je protrnula - i odbacila osjećati bilo što osim ljutnje na samu sebe.

»Nema ga, naravno. Zato što ti sve već znaš, Caroline.«

Oči su joj se napunile suzama. Jedna joj se otkotrljala niz obraz. Srce joj je puklo na dva dijela, a njega nije bilo briga. »Voljela sam te, idiote jedan«, rekla je. I onda se nasmijala. »Ili sam možda ja idiot. Idiot koji ti je vjerovao.«

Na stolu su mu bile stisnute šake. Na *njezinom* stolu. Njegove su oči bile bezizražajne, stroge. »Da, kakvo vjerovanje. Trajalo je čak nekoliko dana, čini mi se.«

Osjetila je bockanje krivnje - i to ju je razljutilo. »Kako se samo usuđuješ okrenuti to sve protiv mene? Nisam vjerovala kada mi je Rob rekao da tvoji ljudi dolaze nadzirati preuzimanje kompanije, cijeli dan sam odbijala povjerovati da bi mi ti to učinio, sve dok nije bilo očito da me nećeš nazvati i reći mi da sam u krivu.«

»Tako dugo? Ja sam zadivljen.«

Zvučao je hladno i boljelo je što je takav samo nekoliko sati nakon što su bili onako bliski. Caroline je zatvorila oči, skupljajući snagu. Željela je samo da sve prođe. Željela je vratiti sat unatrag i pustiti da sve ide drugim tijekom.

»Pobijedio si, Romane. Čestitam.«

On je ponovno ustao i zakoračio unatrag. Ona se okrenula i iskoračala iz svog ureda najponosnije što je mogla. Uspjela je doći do dizala bez da ju je on zaustavio i uskočila iza vrata koja su se već počela zatvarati. Nikako si nije mogla dopustiti da se slomi sve dok nije bila sigurna na svom putu prema prizemlju.

Ali čak i tada, bila je preobamrla da to učini.

On je bio budala. Nevjerojatna, glupa budala koja je dopustila da se to dogodi. Roman je sjedio u naslonjaču i gledao je kako odlazi, no njegov ponos bio je previše povrijeđen da krene za njom, kao što je trebao učiniti.

Što je to s njim? Provukao je ruku kroz kosu i strovalio se u svoj stolac. *Njezin stolac.*

Znao je da je to izgledalo loše, ali ipak je glupavo mislio da se nešto ključno promijenilo među njima na otoku. Da će ona vjerovati u njega zato što ga voli i da će čekati da joj objasni što se događa.

Umjesto toga, u nekoliko se minuta ulovila za svaki krivi zaključak u svemiru za koji je mogla. Rekao je sam sebi da je to mogao i očekivati, ali ipak je naivno očekivao od nje drugačiju reakciju.

Rekla je da ga voli. Rekla je kako želi da budu obitelj. Mislio je da je to nešto značilo. Ali umjesto da se odluči za njega, za vjerovanje njemu, izabrala je svoju obitelj -obitelj Sullivan - još jednom. Da se Sullivanima nešto loše dogodi, a da je Roman Kazarov u blizini, ona bi sigurno njega okrivila za to.

Roman je izdahnuo. Nije očekivao da će ona napustiti otok i doći ovamo. Trebao je. Trebao je očekivati baš to, jer je Caroline bila previše tvrdoglava, previše energična da sjedi mimo dok se nešto događa s njezinom ljubljenom kompanijom.

Mislila je najgore o njemu. Vjerovala je da ju je oženio, vodio ljubav s njom, nazivao je njegovom iznova i iznova samo kako bi je nasamario za njezino nasljeđe.

Nekoć bi to možda i učinio. Nekoć, prije nego što je shvatio da je još uvijek voli. Da ju je uvijek volio i da je bila njegova druga polovica. Nikada nije vjerovao u takve gluposti, ali s Caroline je znao da je to istina. Ona je bila jedina žena koju je ikada volio, jedina prema kojoj je ikada osjećao tu neobjašnjivu bliskost. Čak i sada, unatoč boli i bijesu, želio ju je.

Ali ona nije željela njega. Od te pomisli mu se zaustavio dah u grudima. Je li moguće da se ovo zaista događa? Može li ga ona odbaciti?

Prošla ga je drhtavica. Može. Napravila je to već jednom.

Životinja u njemu željela je razbiti sve, ali on joj nije dopustio da izađe. Još ima posla, papira za potpisati i tek onda može otići kući i

pasti mrtav na svoj kauč s bocom votke.

Sam. Ta pomisao natjerala ga je da poželi urlati. *Idi za njom. Idi sada.*

Roman je stresao glavom kako bi otjerao taj unutarnji glas. Mora joj dati vremena da razmisli, vremena da se smiri. I sebi treba dati vremena da se smiri, također.

Bio je strašno ljut i tako se ne smije osjećati kada se ponovno susretne s Caroline. Prevelik je to ulog, previše bolnih stvari koje mogu biti izrečene. Želio ju je susresti razumno, mirno.

I onda ju je želio povući u naručje i nikada je više ne pustiti da ode. Osim, priznao je, ako bi to baš morao.

ŠESNAESTO POGLAVLJE

Sretan kraj za Caroline i Kozarova, nakon svega?

Ovo nije bilo onako kako je zamišljala da će završiti za nju i Sullivans. Caroline je sjedila na kauču u dnevnom boravku, gledajući televiziju, iako zapravo nije obraćala pažnju na ono što se prikazivalo. Prošla su dva dana otkako je napustila Sullivans i još je uvijek razmišljala o Romanu, o načinu na koji ju je gledao kada je ušla i optužila ga da joj je ukrao tvrtku.

Izgledao je... razočaran. I povrijeđen.

Ili su to bile samo puste želje.

Nije mogla prestati misliti na njega, na način na koji je ležala u njegovu naručju njihove posljednje zajedničke noći, na način kako mu je rekla da ga voli kada ju je doveo do vrhunca po milijarditi put. Nije mogla prestati misliti o tome kako se zbog njega osjećala ili kako je držao Ryanovu ručicu i išao kamo god gaje njihov sin odvlačio.

Roman je na otoku izgledao sretan. Sretan s njima. Ali, jasno, ne dovoljno sretan da bi zaustavio svoju žeđ za osvetom.

Zavaravala se misleći tako. Svaki put kada bi pomislila na njegovu reakciju kada mu je rekla o svojim novim ulagačima, zaboljelo bi je srce. Istina je bila da je ona vidjela ono što je željela vidjeti, umjesto onoga što je zaista bilo iza zavjese.

A trebala je bolje znati. Život joj nije dao skoro ništa posljednjih pet godina osim boli u srcu. Zašto bi joj najednom pružio sve stoje željela baš kada je to najviše željela? Bio je to samo drugi način podsjećanja na to kako je sreća krhka, kako promjenjiva.

»Misliš li tamo ponovno sjediti cijeli dan?«

Caroline se okrenula i preko ramena pogledala Blakea. Bio je odjeven u kratke hlače i majicu Willie Nelson zbog koje bi prasnula u smijeh da nije bila tako tužna. Držao je ruksak, a sunčane naočale bile su mu na glavi.

»Idete li u park?« upitala ga je.

»Idemo, samo da Ryan odluči koje igračke želi uzeti. Želiš li ići s nama?«

Caroline je zatresla glavom, njezin dugi konjski rep doticao joj je vrat, podsjećajući je da se nije odjenula otkako je one noći došla kući. Sjedila je u pidžami dan za danom, gledajući televiziju.

Ryan je dotrčao niz hodnik, sretno brbljajući o robotu koji je uzeo sa sobom u park. Dotrčao je do nje. »Mama, želiš li se doći igrati sa mnom i ujakom Blakeom? Ići ćemo i na sladoled.«

Caroline je razbarušila sinovljevu kosu. Toliko je bio sličan Romanu da ju je boljelo kada ga je gledala. »Mama će danas ostati kod kuće«, rekla je. »Ali vi se zabavite.«

Ryanovo se lice namrgodilo. »Gdje je gospodin Roman? Mislim, tata«, ispravio se, a njezino je srce dvaput preskočilo. »Želim mu pokazati svog robota.«

Caroline je šmrknula. »Radi, dušo, ali uskoro će se vratiti.«

Blake ju je mrko pogledao, ali što je drugo mogla reći? Ona i Roman još uvijek su bili vjenčani, a za Ryanovo dobro, morat će smisliti kako dalje. On će uvijek biti dio Ryanova života, čak i ako ne bude dijelom njezinoga.

Pomisao na to da on neće biti u njezinom životu izazvao je novi val suza u njezinim očima. *Glupost.*

Ryan i Blake otišli su nakon nekoliko minuta kada su se uvjerali da imaju sve što im treba i onda je Caroline nazvala majku. Zvala ju je svakih nekoliko sati, tek toliko da vidi kako se mama drži. Iznenadujuće, nakon prvotnog šoka od toga što je vijest o bolesti njezina oca doprla do novinara, njihovo zanimanje je brzo splasnulo. Ostalo je još nekoliko fotografa koji su vrebali iz zasjede s vanjske strane posjeda, ali većina ih je otišla. Priče u novinama sada su bile zabrinjavajuće i ozbiljne. Što je Caroline dalje čitala, sve je više pomišljala na to kako da podrži istraživanja Alzheimerove bolesti.

Neće biti lijeka za njezinog oca, ali možda jednoga dana bude pomoći za nekog drugog. Bila je to misao koja ju je držala na površini dok je razgovarala sa svojom majkom.

Kada je Caroline završila poziv, kuća je bila tiha. Pretiha.

Morala je ustati. Trebala se prestati sažalijevati i smisliti kako dalje. Nije bila od onih koji odustaju i prezirala je razvlačenje uokolo i sažalijevanje same sebe. To je trebalo prestati sada i ovdje.

Nakon brzinskog tuširanja, navukla je traperice i svilenu majicu i obula sandale. Potom je pričvrstila kosu na glavi u neurednu punđu i stavila sjajilo za usne i maškaru. Barem je pristojno izgledala. Zgrabila je torbicu dok je projurila kroz kuhinju. Možda bi mogla svratiti do pekarnice Milk & Cookies i kupiti neke od njihovih

fantastičnih domaćih keksa i onda otići u park i iznenaditi Blakea i Ryana.

Ryan je volio čokoladne kekse.

Smislila je što će i snažno otvorila ulazna vrata - i vrisnuvši stala kada je ugledala čovjeka s krasnim plavim očima kako je promatra s najdonje stepenice. Zgrabila je vrata, dok joj je srce počelo snažno udarati.

»Što želiš?«

Nešto je zasvjetlucalo u njegovim očima, ali onda je nestalo. Neprilika? Ljutnja? Strah?

»Želim s tobom razgovarati.«

Progutala je. »U redu, reci što imaš i idi.«

Podigao je jednu obrvu. »Ondje preko ceste je čovjek u plavom autu. Fotograf je i gleda nas kroz objektiv od trenutka kada si otvorila vrata. Želiš li zaista da to ovdje činimo?«

Malo je pričekala, čvrsto stišćući prstima vrata od mahagonija. I potom je zakoračila unatrag i otvorila ih u tišini. Roman se popeo stepenicama i ušao u kuću. Zatvorila je vrata za njim, povukavši se unatrag dok se on okretao prema njoj.

Izraz njegova lica odavao je mješavinu boli i ljutnje. Pustila je lava u svoju jazbinu i sada mora platiti.

»Dugo sam razmišljao, Caroline«, počeo je, glasom mirnim poput svile. »I ma koliko se trudio, moj bijes se ne smanjuje.«

Potpuno se šokirala, ali samo na trenutak. »Tvoj bijes? *Tvoj* bijes? Nisam ja ta koja je prevarila tebe.«

»Ah, ali jesi«, rekao je dok mu je u očima svijetlio žar. Zauzeo je sav prostor u njezinom predvorju, iako je bilo ogromno. Zauzeo je sav prostor zato što je svojom pojavom bio velik. Ali i zato što je bio u središtu njezina života od trenutka kada su se upoznali.

Približio se za korak, a ona se sklonila u dnevni boravak, ostavivši kauč između njih. Nije znala zašto, ali izgledalo je to kao najsigurniji put.

»Nemam pojma na što misliš, Romane. Pričaš gluposti.«

»Pričam li? Rekla si da me voliš, Caroline. Lagala si.«

»Kako se usuđuješ...«

»Usuđujem se, zato što je to istina. Da me voliš, ti ne bi povjerovala u tako ružne stvari o meni. Da me voliš, pružila bi mi priliku da

objasnim bez da me optužuješ kako sam ti uništio život.«

»Ja ti jesam pružila priliku!« viknula je. »Zvala sam te i zvala toga dana.«

U jednom je času izgledao ozlojeđeno. Ali onda mu se bijes vratio, punom snagom. »Da si mi vjerovala, doznala bi istinu na vrijeme.«

»Kako se usuđuješ doći ovamo i reći mi to?« šaputala je. Kako se usuđuje stajati tamo, izgledajući toliko veći od života, i iskušavati je s onim što je željela najviše na svijetu - da sve bude u redu, da je sve bila pogreška.

Život ne funkcionira na taj način.

Ili barem ne za nju. Nikada niti nije.

Bez riječi izvadio je presavijenu hrpu papira iz svog stražnjeg džepa i bacio ih u nju. U prvom času ona je samo gledala u to kako leži na podu između njih.

»Što je to?«

»Podigni.«

Izgledalo je kao da joj treba stoljeće, jer se bojala onoga što će pronaći, ali konačno se sagnula i otvorila debelu omotnicu, izravnavajući je tamo gdje je bila presavijena. Pritisnula ju je na grudi i gledala ga.

»Otvori je, Caroline.«

Napravila je kao što je rekao, dok joj je srce počelo udarati jače i brže. A onda je prestalo kucati i osjetila je kako joj je nestala boja s lica.

Roman je uznemireno zakoračio prema njoj, ali ona je izvukla ruku i ukopala se u kauč. Zbrka se u njoj počela vrtjeti. »Ti nisi vlasnik Sullivansa.«

Nosnice su mu gorjele. »*Njet*, i to je istina.«

»Ali ja sam mislila...«

»Znam što si mislila«, grubo je rekao. »Bila si u krivu.«

Želudac joj se skvrčio. »Zašto mi ranije nisi rekao?«

»Misliš, kada si ušetala i optužila me da te zavodim, lažem ti i kradem nasljedstvo?«

Kimnula je glavom, dok joj se knedla stvarala u grlu.

Provukao je ruku kroz kosu. Roman je uvijek bio tako miran, tako je vladao sobom, a sada je izgledao kao da nije mnogo spavao u

posljednja dva dana. Njegova tamna kosa mjestimice je stršala. Oči su mu bile crvene, kao da je pio, a ispod njih su bili podočnjaci.

»Trebao sam«, promrmljao je. »Ali bio sam zapanjen. I ljut. Nisam dobro reagirao.« Pogledao ju je mirno. »Osim toga, kada si ušla, tehnički sam bio vlasnik Sullivansa. Radio sam na tome da to poništim.«

Došla je okolo i sjela na kauč, noge je više nisu držale. Nije mogla vjerovati što čuje. Nada je bila u njoj kao iskra koja ne popušta, iako ju je uhvatila i nije joj još dopustila da se razbukta. »Zašto mi nisi odgovorio na pozive?«

»Žao mi je zbog toga«, rekao je meko. »Ali bio sam na sastancima kada si prvi put nazvala. S vremenom sam shvatio da si čula kako su Europljani odustali i ja sam se trudio svim silama da to riješim. Čuli su za tvog oca i prestrašili se. Svejedno sam ih pokušao nagovoriti da ulože, jer sam ti želio reći dobre vijesti kada te nazovem. Nisam očekivao da ćeš doći u ured.«

»Da si mi barem samo rekao«, rekla je dok joj je srce kucalo dvostruko brže. Da joj je rekao, ne bi bila toliko preplašena. I ne bi napravila budalu od sebe.

Ili bi?

»I što bi napravila, Caroline? Bi li ostala na otoku i čekala me ili bi napravila potpuno istu stvar i trčeći se vratila u New York?«

Progutala je. Oboje su znali odgovor. »Ne bih bila ostala.«

»Da. I zbog toga ti nisam rekao.«

Sjedila je ondje i buljila u papire u svojoj ruci. Zaista joj je vratio njezinu tvrtku. Nisu platili na vrijeme, ali on se potrudio sve to poništiti. I vratio ju joj je uz velikodušne uvjete. Sullivans će ponovno nastaviti raditi, zahvaljujući njemu.

Nova misao joj je tada pala na pamet. Sjetila ga se na otoku u odijelu. Otišao je rano i vratio se nakon cijeloga dana. »Ti si bio taj koji je našao ulagače u posljednji tren, je li tako?«

Bila je na telefonu danima, trudeći se da pronađe novac i onda je netko s kim čak nije ni razgovarala čudom uložio u posljednji tren?

Romanov pogled bio je nepomičan. »Da.«

»Tog istog dana sam ti rekla«, rekla je. »Zato te nije bilo cijeli dan.«

Kimnuo je glavom. »Direktor velike financijske tvrtke bio je gost u resortu. Otišao sam se naći s njim.«

Oči su joj se ponovno napunile suzama. »Zašto si to učinio?«

»Zato što sam želio da pobijediš.« Rekao je to jednostavno, odlučno. I da nije sjedila, te bi je riječi srušile.

Još uvijek je bilo tako teško u to povjerovati. Kad je povjerovala, kada se opustila i pomislila da joj se događaju dobre stvari, život ju je bacio na leđa. »Ne tako davno želio si da izgubim. Želio si me kazniti.«

»Stvari su se promijenile.«

Nagnula se naprijed. Možda je trebala biti ljuta što se umiješao, umjesto da je pusti da sama uspije ili propadne, ali shvatila je da je više zanima to što ga je potaklo da sve to učini. »Što se promijenilo, Romane?«

Zatvorio je oči, a njezino srce bilo je kao da će prestati kucati u sljedećih nekoliko sekundi. Tada je shvatila da se do tog trenutka sve srušilo. Bilo je kao da cijeli njezin život ovisi o njegovim idućim riječima.

»Shvatio sam da te volim, Caroline. Da je život bez tebe preukočen, preusamljen. Da bih te radije vidio sretnu nego tužnu i da bih izgubio, ako treba, zbog tebe stotine tvrtki.«

Sagnula je glavu, radost ju je preplavila iako joj je užasan osjećaj strave izrastao u duši. Još je jednom napravila strašnu zbrku. I, još jednom, kako može biti sigurna da je ovo stvarno? Da se sutra neće sve raspasti?

»Kako me uopće možeš voljeti nakon svega što sam ti rekla? Nakon što sam te optužila za takva strašna zlodjela?«

Čula ga je kako je uzdahnuo. »Još sam uvijek ljut na tebe. Ali ljubav ne prestaje zato što te je netko povrijedio. Kada bi tako bilo, ne bi bilo ljubavi, zar ne?«

Sada su joj suze slobodno curile niz obraze. Ispustila je papire i ustala, preko sobe gledajući prema njemu. Željela mu je krenuti ususret, ali se bojala to učiniti.

»Žao mi je, Romane. Trebala sam ti pružiti priliku. Ali bila sam toliko jadna, jer te toliko volim i nisam mogla podnijeti pomisao da ti ne voliš mene. I onda, kada su se pojavile vijesti o mom ocu, pomislila sam na najgore...«

Njegovo je lice bilo ukočeno, ali osjećajno. »Činilo se lakše povjerovati da sam te povrijedio nego da bih ti mogao pomoći jer te

volim?»

Kimnula je glavom, a vruća suza pala je na ruku. Bože, kako je bila zbrkana. Emocionalno potresena. »To je ono što se događa u mom životu, Romane. Izgubila samo toliko ljudi koje sam voljela. Tebe. Jona. Mog oca.« Progutala je knedlu u grlu. »Mislila sam da sam te ponovno izgubila.«

»Caroline«, rekao je meko. I onda raširio ruke. Pojurila mu je u naručje, stisnuvši ga čvrsto. »Žao mi je, *ljubimaja moja*«, rekao je pritisnuvši svoje usne na njezinu kosu. »Trebao sam ti reći kako se osjećam. Trebao sam ti reći što radim. Nisi me izgubila.«

Zabila je lice u njegova čvrsta ravna prsa. »Kako to možeš reći, kada je sve moja greška? Trebala sam ti pružiti priliku da objasniš. Trebala sam znati da ti ne bi učinio tako strašnu stvar...«

On joj je podignuo bradu i žustro je poljubio. Rastopila se u njegovu zagrljaju, dok joj je cijelo tijelo drhtalo od adrenalina i želje.

»Oboje smo griješili«, priznao je promuklo. »Nitko od nas nije savršen.«

Nasmijala se, zvučala je slomljeno. »Mogao si samo produljiti rok za plaćanje zajma, znaš. I to bi funkcioniralo, također.«

Njegov je osmijeh bio nježan. »Da, ali želio sam da ti pobijediš. Činilo se da ti je to važno.«

»Ne tako važno kao ti«, rekla je iskreno, a on ju je stisnuo čvršće. »Čeznula sam za tobom svakoga dana pet godina, čak i kada sam se trudila pretvarati da to nije tako. Da sam izgubila Sullivans, ne bi me bilo briga, dokle god imam tebe. Kada sam one noći ušla u svoj ured, mislila sam da sam izgubila oboje. A to da sam izgubila tebe plašilo me više od onog drugog.«

On je slegnuo ramenima, njegovo veliko tijelo treslo se od glave do nožnih prstiju. »Nisi me izgubila. Volim te, Caroline. I volim našeg sina. Izgubio sam pet godina s tobom. Ne želim izgubiti više ni minute.«

Caroline je stavila prste preko očiju. »Ne znam zašto me voliš nakon svega što se dogodilo, ali drago mi je da je tako.«

Sjeo je u stolac iza sebe i povukao je k sebi sve dok mu nije sjedila u krilu. Zatim je prstom prešao preko njezinog obraza, njezinih usana, dok je ona drhtala od boli i shvatila koliko ga u tom trenutku želi.

»Volim te, jer ne znam ni za što drugo. Volio sam te od prvog trenutka kada sam te ugledao prije mnogo godina. Ti si jaka, Caroline, strastvena. Stavljáš sebe i svoje potrebe na zadnje mjesto, a najprije se brineš za druge i toliko se žrtvuješ. Što mogu drugo nego voljeti nekog tako hrabrog tko se tako brine za druge ljude?«

Poljubio joj je obraze, nos. »Ali čak i da nisi tako hrabra, volio bih te. Ušla si u moj DNA. Mogao bih prije disati pod vodom nego tebe izbaciti iz svog života. Nije moguće živjeti bez tebe.«

Caroline je položila dlanove na njegove obraze, smijući se kroz suze. Prvi put nakon dugo vremena srce joj je bilo ispunjeno radošću. Iskrenom, stvarnom radošću, bez straha od toga što će joj donijeti sutra.

»Ti si izvanredan čovjek. I mislim da ti je bolje da me sada odvedeš u spavaću sobu. Moram se zbog puno toga ispričati.«

»Nema više ispričavanja«, rekao joj je, a njegovo lijepo lice bilo je ozbiljno. »Imamo previše toga za doživjeti.«

Caroline se kroz suze nasmijala. »Onda me odvedi u krevet, Romane. Ima puno toga što želim učiniti. I to *hitno*.«

Roman ju je ljubio dok joj se nije zavrtjelo u glavi od želje. A onda je ustao, držeći je još uvijek, i krenuo prema stepenicama. »Mislim da je bolje da pronađemo taj krevet, *solniško*. I ja imam toga što želim isprobati...«

EPILOG

*Sullivans ostvario ogromnu dobit
pod vođstvom izvršne direktorice Caroline Sullivan Kazarov
Pravo iščekivanje! Caroline blista, Kazarov zrači
Skandalozno, Kazarovljevi slave prvu godišnjicu
u restoranu, potpuno pripijeni jedno uz drugo*

Caroline je prelistala novine koje je Blake sačuvao, smijući se na neke od gluposti koje je u njima vidjela. Znala je da je on to učinio kako bi je zafrkavao, ali je istinski u njima uživala. Ili je tada uživala, kako god.

U njima uopće nije uživala kada je njezin otac bio glavni lik, ali Roman je pronašao izvor te priče. Iza svega je stajao netko od osoblja kućne njege kojega je njezina majka otpustila zbog beznačajne krađe. Čovjek je mislio da tako može doći do brze zarade. I jest, ali je nakon toga sve izgubio na kockanju u kasinu u Atlantic Cityju.

Božja pravda, možda. Caroline nije imala suosjećanja ni za koga tko je mislio profitirati na nečijoj nesreći.

Položila je ruku na trbuh kada ju je dijete lupilo. Roman je tog časa ušao i vidio je s grimasom na licu.

»Što je, *solniško*? Je li sve u redu?«

»Da«, rekla je. »Ali mislim da će ova gospođica biti boksačica.«

»To je naslijedila od tvoje obitelji«, rekao je, a ona se okrenula i pogledala ga.

»Molim?«

Roman se nasmijao, došao uokolo i sjeo pokraj nje na verandi njihovog karipskog utočišta.

»Ti si borac, Caroline. Nikada nisam upoznao nikoga tko se tako borio za nešto što želi, kao što si to ti.«

»Osim možda sebe.«

On se ponovno nasmijao. »U redu, i ja se borim, također. Možda je to naslijedila od nas oboje.«

»Znači da će biti impresivna.«

»Kao njezina majka.«

Caroline se namrgodila. »Ne osjećam se baš impresivno ovih dana. Osjećam se debelo i gladno.«

»Ljubavi, ti si fantastična. Želiš li da ti donesem nešto iz kuhinje? Mislim da ima dimljene piletine u frižideru.«

»Mmmm, to zvuči dobro«, rekla je. Ali onda je podignula ruku. »Ne, ipak neću. Voće će biti bolje. Uzet ću bananu. I mango.«

»Kako želiš.«

Caroline je gledala svoga supruga kako se udaljava, dok joj se srce širilo od ljubavi i sreće. Bili su u braku nešto više od godinu dana, ali ona se još uvijek osjećala kao na medenom mjesecu.

Jedina tuga u njezinom životu bila je pogoršanje zdravlja njezina oca, ali ona je u robnim kućama pokrenula kampanju kojom dobit od prodaje određene vrste robe odlazi za istraživanje Alzheimerove bolesti. Možda jednoga dana bude otkriven lijek. To, naravno, neće biti na vrijeme da pomogne njezinom ocu. On je sada u ustanovi za njegu, a njezina majka uči kako živjeti sama.

Roman se vratio s njezinim voćem. »Zvala me tvoja majka danas«, rekao je, kao da je znao da Caroline razmišlja o roditeljima. Nasmijao se na izraz nevjerice na njezinom licu. »Da, zvala je *mene*. Mislim da dolazi. Možda joj se sada čak i sviđam.«

Caroline mu se nasmiješila. »Ti znaš s gospođama, Romane. Mislim da je to zbog ruskog seksi naglaska.«

Namignuo joj je. »Možda. Kako god bilo, htjela je znati odmaraš li se dovoljno i uzimaš li svoje vitamine. Rekao sam joj da da.«

Caroline je zatresla glavom. »Mislim da je trebala izliku da razgovara s tobom. Mogla je to i mene pitati. Je li još što rekla?«

»Zapravo i ne. Namjerava nas posjetiti. To je bilo to.« Slegnuo je ramenima. I onda je zavirio na tablet koji je Carolina držala i e-mail koji je bio otvoren. »Kako je Blake ovih dana?«

»Ponovno slika«, rekla je veselo. »I viđa se s nekim. Drago mi je zbog njega, ali mi i nedostaje.«

»Znam da je tako. Ali dobro je da ponovno počinje živjeti. Treba vremena nakon što izgubiš nekoga koga si volio«, rekao je Roman. A onda se namrštio. »Iako mu tek moram oprostiti što sam zbog toga morao pronaći novu dadilju. Ova je sve samo ne zabavna.«

»Malo je starija od Blakea«, rekla je Caroline, smijući se. »Gospođa Steele neće voditi Ryana na jedrenje ili trčati plažom s njim. Ali bit će savršena kada se mala Claire probudi usred noći desetu noć zaredom, upamti što sam ti rekla.«

Roman je slegnuo ramenima. »Kako ti kažeš, ljubavi moja.« Smjestio se na jastuke i uzeo od nje novine koje je Blake poslao. »Nazvao bih ovo smećem«, rekao je nakon nekoliko trenutaka, »ali proklet bio ako nisu istinite. Mi *jesmo* nemoguće sretni, nismo li?«

»Stvarno jesmo.«

Spustio je novine i dohvatio njezinu ruku. Sjedili su jedno pokraj drugoga i gledali kako se valovi zabijaju u obalu, dok Ryan nije došao s plaže trčeći po stepenicama i istresao im gomilu školjki na noge. Oni su mu se tada prigodno divili, a njihov je sin pričao sto na sat o svemu i svačemu.

O AUTORICI

Lynn Raye Harris svoj je prvi ljubavni roman biblioteke *Harlequin* pročitala kada je njezina baka dovukla kući kutiju s ulične rasprodaje. Tada još nije znala da želi biti spisateljica, ali je zato bila potpuno sigurna da se želi udati za šeika ili princa i živjeti čarobnim životom o kojem je čitala. Umjesto toga, udala se za vojnika i selila po čitavom svijetu. Tako je bila unutar zidina Kremlja, uspela se na planine Koreje, plovila Venecijom u gondoli i posjetila vulkane na suprotnim krajevima svijeta.

Lynn sada živi u Sjevernoj Alabami sa svojim zgodnim mužem i dvije lude mačke. Kada ne piše, voli čitati, obilaziti dućane u potrazi za antikvitetima, pripremati gurmanske obroke i kušati nova vina. Po vlastitom priznanju, luda je za cipelama i smatra da nema ničeg boljeg od novog para cipela s visokim potpeticama.

Lynn je 2008. godine bila među finalistima natječaja za pisce ljubavnih romana *Americas Golden Heart* te je pobijedila na *Harlequinovom* natječaju *Present Instant Seduction*. Voli snažne i karakterne glavne likove, junakinje sa stavom i sretne završetke. Pisanje strastvenih ljubavnih priča za *Harlequin* ostvarenje je njezina sna.

Table of Contents

<u>PRVO POGLAVLJE</u>
<u>DRUGO POGLAVLJE</u>
<u>TREĆE POGLAVLJE</u>
<u>ČETVRTO POGLAVLJE</u>
<u>PETO POGLAVLJE</u>
<u>ŠESTO POGLAVLJE</u>
<u>SEDMO POGLAVLJE</u>
<u>OSMO POGLAVLJE</u>
<u>DEVETO POGLAVLJE</u>
<u>DESETO POGLAVLJE</u>
<u>JEDANAESTO POGLAVLJE</u>
<u>DVANAESTO POGLAVLJE</u>
<u>TRINAESTO POGLAVLJE</u>
<u>ČETRINAESTO POGLAVLJE</u>
<u>PETNAESTO POGLAVLJE</u>
<u>ŠESNAESTO POGLAVLJE</u>
<u>EPILOG</u>
<u>O AUTORICI</u>